

Hồng Trang Tình Lang

Contents

Hồng Trang Tình Lang	1
1. Chương 1: Độ Nhất Chương	1
2. Chương 2: Độ Nhị Chương	9
3. Chương 3: Độ Tam Chương	19
4. Chương 4: Độ Tứ Chương	28
5. Chương 5: Độ Ngũ Chương	35
6. Chương 6: Độ Lục Chương	42
7. Chương 7: Độ Thất Chương	50
8. Chương 8: Độ Bát Chương	57
9. Chương 9: Độ Cửu Chương	65
10. Chương 10: Độ Thập Chương	71

Hồng Trang Tình Lang

Giới thiệu

“Chu trưởng lão! Chu trưởng lão! Phường vải Lãng Ba lại phái người đến đây. ” Một gã trắng hán lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-trang-tinh-lang>

1. Chương 1: Độ Nhất Chương

“Chu trưởng lão! Chu trưởng lão! Phường vải Lãng Ba lại phái người đến đây.”

Một gã trắng hán lớn tiếng ồn ào, vội vàng lao thẳng vào trong phòng nghị sự, không chút phát hiện đại sảnh hiện giờ đang tràn ngập một cỗ không khí nghiêm túc làm người ta hít thở không thông.

“Hỗn trưởng!” Chu trưởng lão đang ngồi ngay ngắn trong phòng nghị sự mặt bỗng biến sắc, đối với tên trắng hán kia quát: “Người không thấy chúng ta đang bàn nghị sự sao?”

“Nhưng phường vải Lăng Ba ...”

“Câm mờ! Lập tức đi ra ngoài.” Chu trưởng lão ném cho hắn một ánh mắt, ngăn không cho hắn nói tiếp.

“A ... thực xin lỗi.” Tên tráng hán kia vừa thấy ánh mắt của Chu trưởng lão thái độ lập tức xoay chuyển, vội vàng khom người lui ra ngoài.

“Chu trưởng lão, phường vải Lăng Ba này ... có chuyện gì sao?” Ngồi trên ghế thượng chính giữa đại sảnh là một tên nam tử trẻ tuổi, hắn thản thờ mở miệng hỏi nhưng ánh mắt lại lãnh khốc tới run sợ lại làm cho người ta không dám không trả lời.

“Bang chủ, không có việc gì. Đại khái là muốn nhờ vận chuyển hàng hóa, chuyện rất nhỏ thôi.” Chu trưởng lão ra vẻ thoải mái đáp lời, lại dấu không được tia chột dạ toát ra trong ánh mắt.

“Nha? Phải không?” Nam tử trẻ tuổi được tôn bang chủ kia lạnh lùng nói xong, trên mặt thần sắc rõ ràng viết hai chữ “hoài nghi. Mà đôi mắt như băng hàn kia của hắn như bắn ra hàng ngàn mũi nhọn sắc lạnh lại càng khiến người ta rùng mình.

“Bang chủ, loại sự tình nhỏ nhặt này không cần nhọc ngài lo lắng, để thuộc hạ xử lý là được rồi.” Chu trưởng lão giương lên vẻ tươi cười cứng nhắc trả lời.

“Đúng vậy bang chủ, chúng ta tiếp tục bàn luận chuyện lúc nãy thôi.” – Các trưởng lão khác cũng lên tiếng đồng tình.

Nam tử trẻ tuổi dùng ánh mắt lợi hại quét qua các vị trưởng lão một lượt. Mấy lão già này suy nghĩ cái gì, hắn trong lòng đã sớm rõ ràng rồi.

Lang Thao Bang Nguyên là do cộng đồng các nhà dò vùng Giang Nam kết hợp mà thành một tổ chức, theo số lượng gia nhập càng lúc càng đông, thế lực cũng càng lúc càng lớn. Đệ nhất bang phái thành Giang Nam, chúa tể của thủy đạo nam bắc (đường sông, hồ ở cả nam và bắc, nói chung là nắm mạch giao thông đường thủy), vô luận là thương thuyền hay là hoa thuyền, thậm chí là tư gia tiểu thuyền, phàm là ở trên mặt nước, hết thảy đều chịu sự quản lý của Lang Thao Bang Nguyên.

Chính là Giang Nam đệ nhất bang phái này, bởi vì bang chủ tiền nhiệm chết bệnh, hơn nữa trước khi chết còn chỉ định tân bang chủ “ngọc diện thư sinh” – Sở Phong mà khiến trong bang có không ít rung chuyển.

Ngọc diện thư sinh, người cũng như tên: lộ ra trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc là một đôi mắt phượng đẹp dài, dáng người tinh tế cao lớn thật xứng với vẻ mặt thanh thần, thân ở trong Lang Thao Bang Nguyên người người trắng kiện như trâu đột nhiên lại không hòa hợp. Mà sở hữu bang chúng cũng thật sự là khó có thể đột nhiên chấp nhận một tân bang chủ diện mạo, khí chất như nữ tử này.

Ở Giang Bắc, ngọc diện thư sinh – Sở Phong chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, lấy cơ trí hơn người cùng một cái chiết phiết (quạt) trong tay có thể vô tung vô ảnh lấy thủ cấp của kẻ khác mà tạo nên danh hào không nhỏ. Nhưng là ở Giang Nam, rất ít người biết đến sự hiện hữu của hắn.

Nhất là các trưởng lão Lang Thao không thể nào tiếp nhận vì cái người thoát nhìn yếu đuối, bộ dáng giống hệt cô nương gia tiểu bạch kiểm thì liệu có bản lĩnh thực sự gì đây. Họ lại càng không hiểu vì sao tiền nhiệm bang chủ lại giao Lang Thao Bang ột người chưa từng lộ diện ở trong bang như Sở Phong, trong lòng không tránh khỏi có chút bất phục.

“Sở Phong mới nhậm chức Lang Thao bang chủ, đối với mọi chuyện đều là xa lạ, còn nhiều sự tình cần các vị trưởng lão để ý, nhưng ... Cuộc đời ta hận nhất là hành vi của bọn chuột nhắt, ta tin các vị trưởng lão của Lang Thao bang đây đều là hán tử quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không làm ra cái loại sự tình này đi?”

Khóe miệng Sở Phong giương lên một nụ cười lạnh lùng, nhẹ nhàng băng quơ đưa tay khoát lên. Một động tác nhỏ này nhìn như vô kinh, vậy mà lại đem cái bàn vuông hắc đàn võ vụn thành vài phiến.

Mấy vị trưởng lão bậc cao ở trong Lang Thao bang nguyên là ở trong phòng thất chủ bát thiệt (bảy miệng tám lưỡi) tỏ rõ mình thành cao, nhưng nhìn thấy cảnh này xong đều giật mình khiếp sợ, trong phòng thoáng chốc không có lấy nửa điểm tiếng vang, đầu lưỡi mọi người giống nhau tất cả đều so với trĩ bị bạt đi. (hiểu ta chết liền, ai biết thì pm lại cho ta để ta sửa nha)

Không thể tưởng được tên tiểu tử trẻ tuổi, chẳng hề có vẻ uy hiếp gì Sở Phong này lại có bản sự trong vô thanh vô tức đánh cho cái bàn đá hắc đàn vỡ vụn.

Mà chiêu thức ấy của Sở Phong là hướng những kẻ coi thường hắn nhưng trước mặt hắn lại thâm tàng bất lộ (giấu kín, không biểu lộ ra ngoài) càng làm cho các vị trưởng lão tự cho là mình đúng này không khỏi đối với hắn tâm sinh vài phần kiêng kỵ.

Phong nghị sự rơi vào trầm tĩnh hồi lâu rồi Chu trưởng lão giãi xu nịnh thúc ngựa mới lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

“Bang chủ yên tâm, bọn thuộc hạ nhất định dốc hết tâm lực hiệp trợ bang chủ hiểu biết các sự vụ trong bang.”

“Àn, tốt lắm!” Sở Phong liếc đi ánh mắt sắc bén, lại hồi phục bộ dạng thanh thản vốn có.

Mẹ nó, bọn họ đều bị bộ dạng kia lừa rồi – Các trưởng lão trong thâm tâm không hội mà cùng nghĩ – Xem ra với vị bang chủ tiền nhiệm này, tháng ngày của bọn họ cũng không còn dài nữa.

“Các vị trưởng lão, Sở Phong có một nghi vấn thế này ... Lang Thao bang chúng ta không phải là độc chiếm thủy vận của Giang Nam sao? Vì sao mỗi lần thu lợi lại thiếu trầm trọng như vậy?”

Sở Phong câu này vừa hỏi, các vị trưởng lão đều là hai mắt nhìn nhau, cuối cùng không hện mà đem ánh mắt nhìn sang phía Chu trưởng lão.

Chu trưởng lão đảo con người một vòng, lập tức nghĩ ra lời ứng đối: “Hàng hóa của Giang Nam xác thực đều là do thuyền của bang ta chung chuyển. Nhưng này đó thu vào đều chỉ vừa vụn chi trả cho khoản chi tiêu khổng lồ của các huynh đệ trong bang mà thôi, vậy nên ...”

“Thuyền vận thu vào đương nhiên không đủ?” Trong mắt Sở Phong chớp động liền dấy lên một trận hỏa diễm làm người ta nhìn thấy mà sợ. “Chính người xem lại xem. Lang Thao bang lấy mức giá vận chuyển hàng hóa cho phường vải Lăng Ba như vậy, căn bản chính là lỗ vốn sinh ý. Vận chuyển hàng hóa giúp họ chính là nguồn thu vào lớn nhất của bang. Chẳng lẽ Lang Thao bang chuyển thay người làm không công sao? Huynh đệ trong bang không cần ăn cơm sao?”

Chu trưởng lão nhìn chằm chằm trưởng sách, sắc mặt hết xanh rồi lại trắng, không thể tưởng tượng được Sở Phong mới nhậm chức ba ngày đã điều tra ra trưởng vụ trong bang. Nếu hành vi trung gian kiếm lời mấy năm gần đây của họ mà bị hắn phát hiện ra ...

Các vị trưởng lão khác cũng là ứa mồ hôi lạnh.

Tiền trưởng lão trong cái ló khó cái khôn, lúng túng tìm có biện hộ: “Chuyện này ... Nữ đương gia của phường vải Lăng Ba có hậu thuẫn rất lớn, chúng ta đắc tội không nổi. Cho nên ... bọn họ yêu cầu mức giá này, chúng ta cũng không thể cự tuyệt.”

“Nữ đương gia?” Sở Phong nghe đến đương gia của phường vải Lăng Ba là một nữ nhân mặt lại càng nhăn nhó, hừ lạnh một tiếng nói: “Một nữ nhân chủ phường vải thì có thể có hậu thuẫn khó lường gì?”

Phong trưởng lão nhất thời được thế, hắn khí định thần nhàn nói với Sở Phong: “Tiền nhiệm đương gia của phường vải Lăng Ba, cũng chính là đại tỉ của đường chủ đương nhiệm, được Hoàng thượng ngự phong Tiết Liệt quận chúa, cũng chính là Vương phi của Phụ Chính vương. Phụ Chính vương quyền thế rất lớn, chúng ta tất nhiên là không thể đắc tội.”

Sở Phong dương mi nhìn Chu trưởng lão: “Thật là như vậy sao?”

“Phải! Phải!” Chu trưởng lão chột dạ, vội vàng đáp: “Cho nên bang chủ, ngài tốt nhất trăm ngàn lần đừng chọc tới phường vải Lăng Ba.”

“Hừ!” Sở Phong bàn khỏi khuôn mặt, lấy ngữ khí kiên định, lạnh lùng làm người ta phải phát run lên nói: “Huynh đệ Lang Thao bang chúng ta không ăn trộm không lường, chính là kiếm lợi uận nghề nghiệp hợp lý, ta không tin Phụ Chính vương kia có thể làm gì Giang Nam đệ nhất bang chúng ta. Từ hôm nay trở đi, Lang Thao bang không tiếp sinh ý của phường vải Lăng Ba.”

“A? Không được! Bang chủ, chuyện này ngàn vạn lần không được.”

Như thế nào có thể như vậy đây? Mấy năm gần đây, các vị trưởng lão trong bang ý vào chuyện lão bang chủ đối với trưởng vụ không mấy quan tâm cho nên đoán báo Lang Thao bang vận tư, mỗi người đều từ trung gian thu lợi được không ít. Nay nếu chặt đứt sinh ý của phường vải Lãng Ba, chẳng phải cũng chặt đứt luôn chỗ kiếm tiền tốt của bọn họ sao.

Hắn ánh mắt lợi hại nhìn quét qua mọi người, “Như thế nào không được? Loại sinh ý lỗ vốn này, ta nói không tiếp là không tiếp. Trừ phi phường vải Lãng Ba chấp nhận giá vận chuyển so với bây giờ gấp lên ba lần, nếu không thì không bàn nữa. Ta cũng không tin nữ đương gia của phường vải Lãng Ba có thể tìm được phương thức vận chuyển hàng hóa khác.”

Nói vừa xong, Sở Phong liền tiêu sái đi ra khỏi phòng nghị sự, để lại mấy vị vẫn còn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Mấy vị trưởng lão ở trong sảnh hai mắt nhìn nhau không biết làm sao, cũng không biết nói gì để chống đỡ.

Tiền nhiệm bang chủ của Lang Thao bang, cũng chính là sư phụ của Sở Phong muốn hắn tiếp nhận quản lý bang, vậy nên hắn đã đoán biết trước nội vụ trong bang có vấn đề, nhất là trưởng vụ sổ sách lại có trăm ngàn lỗ hổng. Thần sắc chột dạ của Chu trưởng lão lại càng làm hắn khẳng định suy đoán của mình là đúng.

Vô tội nhất trong chuyện này có lẽ là phường vải Lãng Ba.

Hắn vốn nghĩ dọa ấy vị trưởng lão tự cho là mình làm việc thiên y vô phùng kia, cũng không phải thật sự muốn khai đao chặt đứt sinh ý của phường vải Lãng Ba. Nhưng khi hắn nghe đến đương gia của phường vải Lãng Ba là một nữ nhân thì liền không chút do dự quyết định.

Sở Phong hắn chính là khinh thường nữ nhân từ đáy lòng. Hắn trước nay đều cho rằng nữ nhân là cái loại thủ không thể đề, kiên không thể chọn, là loại ám muội vô dụng, trừ bỏ giúp chồng nuôi dạy con hay cung cấp cho nam nhân cuộc sống lạc thú ở bên ngoài, thì không còn tác dụng gì khác.

Mà nếu phường vải Lãng Ba nếu là do một nữ nhân cai quản, thì dù hắn không chặt đứt mạch vận chuyển của họ thì phường vải Lãng Ba cũng không tồn tại được bao lâu, cho nên hắn cần gì phải có điều cớ kị.

Trong thành Hàng Châu, trên ngã tư đường phồn hoa, người người rộn ràng nhốn nháo đi lại như mắc cửi. Trên đường có người đệ xe rao hàng, kẻ thì chọn đàm hét yết (tha thứ cho ta, ta thật sự cũng không hiểu nó nói gì TT__TT. Ai biết giúp ta với a~), không thì cũng là các chiêu bài sinh ý của thương gia, rất là náo nhiệt.

Phố Hà Đạo so với cảnh tượng náo nhiệt trên ngã tư đường cũng không hề kém cạnh.

Những con thuyền lớn nhỏ không ngừng lui tới, hoặc là đón khách đi thuyền giang du, hoặc là vận chuyển hàng hóa qua lại nam bắc, cũng có những thuyền hoa trang trí hoa lệ xuyên ở giữa, thỉnh thoảng lại phẳng phát truyền tiếng vui cười của cả trai lẫn gái, tiếng đàn du dương cùng với giọng xướng thanh nhu.

Trong đó có một con thuyền hoa lớn nhất, là tâm điểm chú ý của mọi người. Chiếc thuyền này ba ngày trước thả neo ở bên bờ, không ai biết bên trong là gì, cũng chẳng ai hay chủ nhân của nó là ai, chỉ biết nó không phải thuyền hoa bình thường chuyên tiếp rượu, cho khách tìm hoan vui đùa mà là tư gia thuyền hoa của một vị nào đó chẳng rõ danh tính.

Từ những vật trang trí hoa lệ không tầm thuyền trên thuyền có thể đoán được chủ nhân của nó cũng thuộc hàng thế gia vọng tộc. Người người quan khán hai ngày liền đều chưa từng gặp chủ nhân của nó ra vào thuyền, cũng chưa từng nghe trong thuyền vang ra tiếng ca vũ. Chuyện này lại càng làm con thuyền có vẻ bí ẩn.

“Nhị tiểu thư, ta càng xem lại càng cảm thấy quái dị.” Chúc Nhi ghé vào trước quầy của phường vải Lãng Ba, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền hoa lớn ở bờ bên kia quan sát.

“Cái gì?” Nữ Quyền đang chuyên chú kiểm kê sổ sách vừa mới nhận về chuyện buôn bán của phường vải, căn bản không chú ý nha hoàn bên người đang nói gì, chỉ hàm hồ đáp cho có lệ.

“Ta nói chiếc thuyền hoa kia a. Nghe nói nó đứng đối diện với bố trang chúng ta đã ba ngày liền, nhưng một chút động tĩnh không có, vậy chẳng phải rất kì quái sao.” Chúc Nhi không chú tới Nữ Quyền đang không

yên lòng, tiếp tục phát biểu quan điểm của mình.

“Nhị tiểu thư, người nói xem chủ nhân chiếc thuyền kia có thể là người nào? Có thể hay không lại giống đại cô gia, vốn là quan lại trọng thần trong triều a.”

“Chức Nhi!” Nữ Quyên nói có chút không kiên nhẫn, đôi mi thanh tú nhướn lại tròng nòng một cái, “Ta xem người có vẻ rất nhàm chán. Chuyện của người khác người quản làm gì? Người không thấy ta đang rất vội sao?”

Bị Nữ Quyên giáo huấn một phen, Chức Nhi chỉ biết thè lưỡi thấp giọng nói: “Ta chỉ là nhàm chán thôi mà.”

Nàng có thể không nhàm chán được sao. Từ khi Lăng gia đại tiểu thư – Lăng Nữ Lăng gả nhập Phụ Chính vương phủ làm vương phi, lại đến tam tiểu thư gả cho hộ vệ bên người Phụ Chính vương, kết tóc se duyên cùng vào nói làm một đôi thần tiên quyến lữ, phường vải Lăng Ba liền do Nhị tiểu thư tiếp quản.

Nguyên bản nàng nghĩ Nhị tiểu thư cũng sẽ giống Đại tiểu thư, trừ bỏ việc trọng đại ra, những chuyện khác đều giao cho Lý chương quý. Ai ngờ Nhị tiểu thư này lại là người cuồng công việc, mọi việc đều muốn tự mình giải quyết, càng làm lại càng hăng say.

Mỗi ngày nhìn Nhị tiểu thư bận rộn, Chức Nhi căn bản không thể phụ giúp được cái gì. Nhưng nàng cũng không quên thân phận nha hoàn bên người tiểu thư, dù nhàm chán cũng phải theo bên người tiểu thư nhìn nàng làm việc.

“Nhàm chán? Nếu vậy thì người về hậu viện trước đi.” Nói xong, Nữ Quyên cau mày nhìn lên hai chồng vải dệt, lập tức chuyển hướng Lý chương quý nói: “Lý chương quý, chỗ vải dệt này không phải cần chuyển đến kinh thành sao? Như thế nào vẫn còn ở đây?”

Lý chương quý nhìn thoáng quá chồng vải, khuôn mặt u sầu nói: “Nhị tiểu thư, chỗ hàng này ... không thể chuyển tới kinh thành được.”

“Không chuyển được? Tại sao lại như vậy? Chúng ta với nhà dò không phải đang làm ăn rất tốt đó sao?”

“Lời thì nói thế ... nhưng là ...” Lý chương quý sắc mặt như gặp nạn lớn nói, “Nghe nói Lang Thao bang vừa mới đổi vị bang chủ mới, thuyền phí lại tăng lên gấp ba. Nếu chúng ta chấp nhận giá đó thì phí tổn hao sẽ không nhỏ, vậy nên chỗ vải này vẫn chưa được chuyển lên kinh thành. Ta đang cùng Lang Thao bang thương thảo lại xem có thể cứu vãn tình hình được không.”

“Làm gì có loại đạo lý này? Thuyền phí cứ vài tháng lại tăng một lần, Lang Thao bang quả thực quá bá đạo. Thương gia chúng ta sao có thể sinh tồn đây?” Nữ Quyên thật sự rất tức giận, nàng liền đối với Lang Thao bang lũng đoạn thuyền vận vô cùng bất mãn. (E hèm! Ai không hiểu “lũng đoạn” là gì thỉnh đi học kinh tế, ở đây ta chỉ giải thích sơ qua thôi, nghĩa là thao túng, kiểm soát hoàn toàn, tùy ý muốn làm gì thì làm. Cái này chúng ta có thể liên tưởng đến những ngành độc quyền như điện lực chẳng hạn, nói đến đây thì chắc chả ai là không hiểu đâu nhỉ ^^)

Đối với nàng mà nói, Lang Thao bang tất cả đều là một lũ du côn lưu manh chỉ biết áp bức thương gia kiếm lời. Nếu không phải hàng hóa của phường vải Lăng Ba cần họ vận chuyển lên phương bắc, có đánh chết nàng cũng không cùng loại người này giao hảo.

Nàng đã nhân nhượng vì ích lợi toàn cục, nhưng đổi lại chỉ là Lang Thao bang càng được thể lấn tới, nghiêm nhiên từ lưu manh thẳng cấp lên thổ phỉ. Nàng thực sự là không thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ chà đạp giá trị vô pháp vô thiên như vậy.

“Ta muốn đi tìm Lang Thao bang chủ nói lý.”

“Nhị tiểu thư, chuyện này ngàn vạn lần không được.” Lý chương quý vội vàng khuyên can Nữ Quyên. Bọn chúng có chuyện gì mà làm không được đâu. Nếu chúng ta chọc đến họ chỉ sợ sau này sẽ khó có nổi một ngày an bình.”

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ chúng ta phải nhẫn nhịn để họ muốn làm gì thì làm? Trong mắt bọn họ chẳng lẽ không có vương pháp sao?”

“Tiểu thư, tại sao người lại không nhờ đại cô gia ra mặt? Chỉ cần đại cô gia nói một câu, mọi chuyện chẳng phải đều được giải quyết hết sao.” – Chúc Nhi xen mồm vào nói.

“Không được. Loại sự tình này không thể để cho đại tỷ cùng đại tỷ phu biết.” Nữ Quyên lắc đầu, “Ta không muốn người ta nói rằng phường vãi Lãng Ba chúng ta phải nhờ vào vương quyền để sinh tồn.”

Thoạt nhìn bề ngoài thì Nữ Quyên có vẻ là một nữ nhân nhu nhược, nhưng thật ra tính cách của nàng rất mạnh mẽ. Từ khi nàng tiếp quản phường vãi Lãng Ba, bất luận có nảy sinh vấn đề khó khăn nào, nàng đều nghĩ cách tự mình giải quyết, chưa bao giờ đem danh quyền của đại tỷ phu Triệu Húc ra để kinh thương cho thuận lợi, lại càng không hy vọng người ngoài vì nhà nàng cùng Phụ Chính vương phủ có quan hệ thông gia mà đặc thù lễ ngộ (kiểu như kính cần, cúi mình, có sự dè chừng trong giao tiếp, đối xử). Nàng tình nguyện cắn răng chịu đựng tất cả, dựa vào chính sức mình mà sống.

Nhưng Lý chưởng quỹ vốn nhìn nàng lớn lên từ nhỏ nên không đành lòng thấy nàng mỗi ngày bận rộn đến không chịu nổi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Hắn đau lòng thở dài nói: “Nhị tiểu thư, ta xem người trước hết nghỉ ngơi một chút đi. Mấy ngày nay người đã vất vả nhiều rồi, cũng đừng thêm phiền lòng vì chuyện này nữa. Huống chi, vấn đề này ta cùng lão Mạc đang nghĩ cách, hẳn là rất nhanh sẽ có thể giải quyết.”

“Nhưng ...” – Nữ Quyên vốn nghiện việc nên lúc này đầu chịu thu tay.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Lý chưởng quỹ nói đúng lắm.” Chúc Nhi cũng vội vàng phụ họa, “Người làm việc đến độ không có thời gian nghỉ ngơi, đại tiểu thư mà biết thì sẽ trách cứ ta a. Huống hồ người không phải muốn đi An Nam tự dâng hương sao? Hôm nay vừa vặn có hội chùa, sao không thừa dịp này nghỉ ngơi một chút, thuận tiện đi ra ngoài dạo một phen.”

“Nói thẳng ra là nha đầu người muốn đi chơi chứ gì.” Nữ Quyên lắc đầu, nàng sao lại không nhìn thấu ý định của Chúc Nhi đây.

“Ta nào có ... ta là vì Nhị tiểu thư mà suy nghĩ nha.” Chúc Nhi chột dạ nói.

“Nhị tiểu thư, ta thấy người cùng Chúc Nhi xuất ngoại một phen cũng tốt. Chẳng lẽ người chê ta già, đối với công việc giao cho lão hán này lo lắng sao?”

“Lý chưởng quỹ, người đừng nghĩ vậy. Ta chỉ là ...” – Nữ Quyên vội vàng giải thích.

“Ai! Người già như ta thì dùng được vào việc gì chứ. Cũng khó trách Nhị tiểu thư không tin nhiệm ta ...” Lý chưởng quỹ cố ý biểu tình bình tĩnh, ngữ khí mang vẻ sảo nảo nói.

“Lý chưởng quỹ, người như thế nào có thể nói vậy. Phường vãi Lãng Ba mà thiếu người là không được đâu.”

“Một khi đã như vậy, sao tiểu thư không yên tâm giao sự tình cho lão hán giải quyết?”

Nữ Quyên biết Lý chưởng quỹ dụng tâm lương khổ, nên lại kiên trì nhận xuống. Chỉ sợ Lý chưởng quỹ nhìn nàng lớn lên từ bé này giờ đây đã thực sự muốn nổi giận.

“Thật tốt quá. Để ta chạy nhanh đi thỉnh Đại thúc (thúc tên là “Đại”, không phải từ ghép đầu mọi người =.) tới bồi chúng ta đi dạo.” Chúc Nhi reo lên vui sướng rồi nhanh chân hướng hậu viện mà chạy.

“Chúc Nhi, không cần.” Nữ Quyên vội vàng thấp giọng gọi Chúc Nhi lại, “Chỉ là đi tự lý dâng hương thôi, cũng chẳng phải đâu xa, chúng ta tự mình đi là được rồi, không cần phiền tới Đại thúc.”

“Nhưng mà ...” Các nàng ra ngoài mà không nói cho Đại thúc biết thì hẳn sẽ rất tức giận cho xem. Lão nhân gia hẳn luôn nói nữ nhi không thể một mình xuất môn, ít nhất cũng phải để hẳn đi cùng mới được.

“Người không muốn đi nữa sao? Nếu muốn đi thì làm theo ý ta.” Nữ Quyên bất ngờ nghiêm mặt nhìn Chúc Nhi đang do dự.

Nàng là vì lo cho thân thể của Đại thúc gần đây không khoẻ nên không muốn hắn đã lớn tuổi như vậy rồi mà lại phải bồi cang nàng đi qua đi lại khắp nơi, vậy nên mới muốn Chúc Nhi đừng kinh động đến lão nhân gia hắn.

“Ta đi. Ta tất nhiên là muốn đi rồi.” Khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài chơi một chuyến, Chúc Nhi làm sao có thể bỏ qua. Nàng vội vàng chạy theo sau tiểu thư hướng cửa hậu viện mà ra ngoài, về phần Đại thúc thì có thể hẳn sẽ rất tức giận, nhưng nàng bây giờ cũng lười suy nghĩ.

An Nam tự tiếng người cười nói ồn ào, rất nhiều tiểu phiến đều tụ tập vào hội chùa mỗi năm một lần này, đương nhiên cũng hấp dẫn rất nhiều khách hành hương tới đây du ngoạn.

Chung quanh bày đầy sạp bán đủ các loại hàng, có tiệm bán tượng đất, có người rao bán kẹo hồ lô, có người bày bán sơn phấn, có người lại trưng bày đồ cổ ngọc khí, ... Đủ loại kiểu dáng tiểu phiến trưng bày ra như thế, bán gì đó rục rĩ muôn màu làm người ta xem không kịp.

“Nhị tiểu thư, người mau tới đây xem này. Có người bán trâm cài tóc trông rất đẹp nha.” Chúc Nhi đứng ở trước sạp bán trâm cài tóc hưng phấn gọi Nữ Quyên.

Nữ Quyên lắc đầu, nhìn Chúc Nhi lúc này vật phẩm đã đầy tay nói : “ Người còn chưa mua đủ sao ? Thật không hiểu chúng ta tới đây dâng hương hay là đi mua này nọ giúp người nữa.”

“ Nhị tiểu thư, Chúc Nhi chỉ là giúp người chọn đồ thôi mà. » Chúc Nhi vội hướng Nữ Quyên lấy lòng nói : “Người xem, trâm cài tóc này nếu mang trên đầu tiểu thư nhất định sẽ rất đẹp nha.”

“Tiểu nha đầu giỏi vượt môn ngựa (=nịnh bợ) !” – Nữ Quyên ngoài miệng nói vậy nhưng nàng vẫn hướng sạp bán trâm đi tới.

Trên sạp kia bày đủ loại trâm cài tóc kiểu dáng cùng chất liệu đặc sắc, trong đó có một đôi phượng điệp trâm là hấp dẫn sự chú ý của Nữ Quyên nhất. (“phượng điệp” thì chắc khỏi phải giải thích ha)

Đôi phượng điệp kia lấy thủ pháp công phu, xảo thuật lữ tương ở phía trên trâm cài tóc, có thể tùy bước mà đong đưa, trông rất sống động, giống như tùy thời có thể vỗ cánh bay lên. (“lữ tương” có thể hiểu nôm na là gắn ở phía trên, nhưng mình thấy từ “Gắn” nó không đủ sức diễn đạt nên mạn phép giữ nguyên so với nguyên tác)

Nữ Quyên đang vươn tay muốn lấy đôi phượng điệp trâm kia lên xem xét cẩn thận thì có một bàn tay khác đã đi trước nàng một bước cầm nó lên.

Vị công tử kia bộ dạng ngọc diện thư nhã, tinh mục nguyệt mi (mắt sáng như sao trời, mi thanh tựa vầng trăng), nếu không phải hẳn đang mặc nam trang, trên người lại toát ra một cỗ anh khí, chắc chắn sẽ có nhiều người lầm tưởng đó là một tuyệt thế mỹ nhân.

Một thân áo bào trắng thanh lịch lại càng làm thân hình cao to của hắn thêm phần phiêu dật bất phàm. người ta khó lòng mà dời mắt. Trừ bỏ tỷ phu của nàng – Phụ Chính vương ra, Nữ Quyên hiếm thấy nam nhân nào bộ dáng lại đẹp như vậy, thậm chí so với tỷ phu của nàng chỉ có hơn chứ không có kém, làm nàng không khỏi nhìn tới xuất thần.

Vị công tử kia tựa như cảm nhận được tầm mắt của Nữ Quyên đang hướng về mình, cũng quay đầu nhìn về phía Nữ Quyên một thân y phục tao nhã mà lại rục rĩ, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng đó chỉ là trong chớp mắt, nhanh đến độ ngay cả Nữ Quyên cũng không dám xác định ánh mắt của hắn có từng hiện tia khác thường kia không.

Hắn ngay lập tức khôi phục thần thái nhàn nhã, lễ phép hướng Nữ Quyên mỉm cười.

Nữ Quyên ngượng ngùng cúi đầu. Dù sao một cô nương gia như nàng mà lại nhìn chằm chằm vào một nam nhân thì thực thất lễ.

“Lão bản, cây trâm này bán bao nhiêu ?” Nữ Quyên đang cúi đầu thì nghe vị công tử kia hỏi lão bản.

“Vị công tử này thật tinh mắt nha. Cây trâm này là mặt hàng tốt nhất trong sạp của ta, chỉ cần hai lượng bạc là mua được rồi. ”Lão bản miệng mười phần sinh ý nói. (ý là về mặt, giọng điệu kinh doanh đầy mọi người ^^)

“Vậy sao ? Ta mua nó.” Vị công tử nọ đưa tay lấy bạc từ trong người ra.

“Chờ một chút. Cây trâm đó vốn là tiểu thư nhà ta xem trúng trước mà.”

Chức Nhi vừa rồi đã chú ý tới ánh mắt của Nữ Quyên nhìn chăm chú cây trâm này. Thật khó khăn chủ tử nhà nàng mới muốn mua một thứ gì đó, nàng như thế nào có thể để nam nhân giữa đường chen ngang này mau mất. Huống chi một đại nam nhân lại đi mua trâm cài tóc làm gì ?

“Chức Nhi, quên đi. Ta không cần.” Nữ Quyên trước nay đều không muốn tranh đoạt với người, mắt thấy Chức Nhi vô lễ nói với người ta, nàng liền có ý muốn kéo nàng sớm li khai chỗ này.

“Vị cô nương này, xin dừng bước.”

Nữ Quyên quay người lại hướng hẳn nói, đầu vẫn như cũ cúi thấp : “Vị công tử này, nha hoàn nhà ta không hiểu chuyện mong công tử dừng để ý. Ta cũng phải thực muốn mua cây trâm này.”

“Không ! Phượng điệp xứng y phục rực rỡ, mi trâm xứng giai nhân. Nếu cô nương thích cây trâm này, vậy xin tặng nó cho cô nương.” Vị công tử kia thuận tay đem cây trâm cài lên búi tóc của Nữ Quyên.

“A ! Chuyện này sao có thể ...” Nữ Quyên đối với hành động bất ngờ của vị công tử kia có phần hoảng sợ, vội vàng đưa tay muốn gỡ cây trâm xuống.

Nhưng vị công tử kia ngay lập tức bắt được tay nàng, sâu trong ánh mắt lóng lánh một tia sáng khó hiểu giờ đang chiếu thẳng vào nàng.

“Không! Dừng gỡ nó xuống. Cây trâm này có ở trên người cô nương mới trở nên đẹp nhất.”

Một cổ xúc cảm kì diệu dâng lên trong lòng Nữ Quyên khi vị công tử kia cầm tay nàng. Nàng cảm thấy tâm không tự chủ được mà kinh hoàng, loại tiếp xúc xa lạ này nhất thời làm nàng kinh hách, mặt đỏ lên, nhanh chóng giật tay khỏi vị công tử kia.

Khi Nữ Quyên chưa kịp hoàn hồn lại sau một hồi khiếp sợ hoảng hốt, một đội vũ long vũ sư từ bên cạnh học vọt lên, đám người dâng lên như nước nhanh chóng đem nàng cùng vị công tử nọ tách ra.

Sau khi đội ngũ huyền náo kia rút cục đi qua, Nữ Quyên ngẩng đầu lên những mong kiếm tìm thân ảnh vị ngọc diện công tử kia, đem trâm gài tóc này trả lại. Nhưng trước mắt nàng bây giờ chỉ là một đám người chen chúc nhau, chẳng hề sót lại tung tích gì của vị công tử kia.

Nàng không biết làm sao nhìn cây trâm cài tóc tinh xảo mà xinh đẹp trong tay, lòng bỗng nảy sinh sự kích động khó hiểu. Vị công tử ấy nguyên định mua cây trâm này là tặng cho người nào?

Công tử ấy có nói qua, phượng điệp xứng y phục rực rỡ, mi trâm xứng giai nhân. Vậy phải chăng người công tử ấy muốn tặng cây trâm này là mỹ nhân thiên hạ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nữ Quyên bỗng cảm thấy một trận ghen tuông chẳng biết từ đâu tới.

“Nhị tiểu thư, vị công tử kia bộ dáng thực tuấn mỹ nha, so với đại cô gia thì chẳng kém cạnh tí nào.” Thanh âm tán thưởng của Chức Nhi bỗng kéo Nữ Quyên thoát khỏi dòng suy nghĩ phiêu du.

“Ta phải đem cây trâm này trả lại cho hắn mới được.” Nói rồi Nữ Quyên lại nhìn ngó xung quanh kiếm tìm thân ảnh nọ.

“Ai! Người đông như vậy, tiểu thư làm thế nào để tìm a?” Chức Nhi lôi kéo Nữ Quyên, “Huống chi vị công tử kia cũng đã nói là muốn tặng cho tiểu thư mà. Tiểu thư cứ nhận đi.”

“Ta làm sao có thể tùy tiện nhận đồ của người khác được?” Nữ Quyên tuy rằng thích cây trâm này, nhưng một nữ nhi lại đi tùy tiện nhận đồ của nam nhân tặng là không hợp lễ giáo, nương đương nhiên không thể nhận cây trâm này được.

“Vị công tử kia chẳng phải đã nói đầy thôi. Cái gì điệp ... cái gì mà giai nhân ... Ai nha! Dù sao chính là khen ngợi Nhị tiểu thư là được. Ta xem vị công tử kia tám chín phần là có ý với tiểu thư nha.”

“Dừng nói bậy!” Nữ Quyên đỏ mặt khinh xích Chức Nhi.

“Nhị tiểu thư, người cũng đừng ngượng ngùng. Ta xem vị công tử kia bộ dạng cao cường, lại tuấn mỹ như vậy, đám đương vị trí Nhị cô gia nhất định rất thích hợp nha.” Chức Nhi cảm thấy vị công tử kia cùng chủ nhân của nàng thực xứng đôi.

“Chức Nhi, người lại nói bậy rồi. Xem ta có đập nát cái miệng của người không. (Bạo lực dữ =.=!) – Nữ Quyên ảo não, xấu hổ làm bộ muốn đánh Chức Nhi.

Chức Nhi chạy nhanh thoát khỏi tầm với của Nữ Quyên rồi chững khuôn mặt tươi cười chịu tội: “Được! Ta không nói nữa. Nhị tiểu thư đừng tức giận a.”

“Không cùng người đầu khẩu nữa. Dù sao nhiều người như vậy chúng ta tìm cũng không được, mau trở về thôi.”

Nữ Quyên hứng thú rồi hướng phủ gia mà đi, trong tay vẫn nắm chặt cây trầm kia. Nếu tìm không được vị công tử kia thì nàng đành tạm thời thu giữ nó vậy. Nếu sau này có cơ hội gặp lại, nàng sẽ đem cây trầm trả lại cho hắn.

Theo bản năng, nàng lại đem cây trầm phượng điệp kia cài lên búi tóc của mình ...

2. Chương 2: Đệ Nhị Chương

Đôi tay ngọc ngà miết nhẹ trên cầm huyền, tiếng đàn mặc dù du dương nhưng cầm luật ẩn bên trong lại không ổn định, có thể đoán ra người đánh đàn vẫn chưa thực chuyên tâm.

“Sở nhi, tiếng đàn của con sao lại rối loạn như vậy? Có tâm sự gì sao?”

Tiếng đàn đình chỉ im bật, mỹ nhân mới đánh đàn lúc này nâng lên một đôi tinh mâu, oán hận nhìn mẫu thân một cái rồi lại cúi đầu thấp giọng nói: “Nương, ta không sao.”

Trình Như Phượng vẻ mặt không hiểu rõ ngọn nguồn quyết không tha nhìn Sở nhi của nàng, trong lòng cực kì cảm khái. Trên đời này trừ bỏ nàng cùng Sở nhi ra, nào có ai đoán được người vẻ ngoài mất ngọc mày ngài, y phục rực rỡ, suối tóc huyền xinh đẹp đây thực chất lại là một thân nam nhi.

Đường đường là một nam nhi mà nhiều năm nay lại phải giả trang nữ nhân, Sở nhi thâm oán trong lòng, người làm mẫu thân như Trình Như Phượng đây lẽ nào lại không hiểu.

Thượng Quan gia có thể nói là vì thành Lạc Dương thủ phủ. Hai mươi mấy năm trước, vị hôn phu của nàng Thượng Quan Thanh Vân đi tới phía nam mở rộng kinh thương, vô tình gặp được một nữ tử Miêu tộc xinh đẹp, nhất thời tình nan tự mình mê luyến Miêu nữ kia (Miêu nữ ở đây là nữ nhân tộc Miêu chứ không phải là đầu ạ =.=), thậm chí đã cùng nàng có vợ chồng chi thực (*đỏ mặt* quan hệ ... đây mọi người *đỏ mặt*). Sau, hắn nghĩ đến tiểu thê tử ở thành Lạc Dương, trong lòng không khỏi nảy sinh ấy vậy nên đành nói thật với Miêu nữ kia việc mình đã có vợ, hy vọng nàng có thể cùng hắn hồi thành Lạc Dương. Ai ngờ Miêu nữ kia lại quá si tình, không thể dễ dàng tha thứ hắn và cùng người khác chia sẻ phu quân, cho rằng Thượng Quan Thanh Vân đã lừa gạt tình cảm của nàng, nhất thời lẫn lộn trong lòng, liền ôm hận mà tự sát. Thời điểm trước khi chết nàng đã nguyện rửa Thượng Quan Thanh Vân, muốn hắn không thể chết già cũng tuyệt tử tuyệt tôn.

Mới đầu khi Thượng Quan Thanh Vân nói ra chuyện này, Trình Như Phượng buồn bực vị hôn phu của mình lại ở bên ngoài trêu hoa gẹo nguyệt, hại chết cô nương nhà người ta, cũng không để ý lắm tới lời nguyện kia.

Không nghĩ tới sau này khi Thanh Vân đã hồi gia được mấy năm, trong một lần ra ngoài kinh thương đã chết oan chết uổng trên đường. Rồi sau đó lại thêm hai đứa nhỏ nhà Thượng Quan cũng vì quái tật mà lần lượt chết non. Nhưng chuyện này khiến nàng không thể không tin vị cô nương kia lấy cái chết hạ lời nguyện độc thực sự đã ứng nghiệm.

Lúc bấy giờ Sở nhi của nàng chỉ là một tiểu oa nhi chưa đầy tháng. Vì bảo trụ huyết mạch duy nhất còn sót lại của Thượng Quan gia, Trình Như Phượng đi khắp nơi cầu thần bái phật, nhờ vả không biết bao nhiêu cao tăng, rút cục cũng được một vị cao nhân chỉ điểm. Người ấy nói đứa nhỏ này phải được nuôi dưỡng như một cô nương cho tới khi thành thân mới có thể phá giải lời nguyện nọ.

Nói nàng mê tín cũng được, nói nàng bất cận nhân tình cũng xong, vì bảo trụ huyết mạch duy nhất của Thượng Quan gia, nàng chỉ có thể yêu cầu Sở nhi cải nữ trang cho tới khi hắn cưới vợ mới thôi.

Chớp mắt đã hai mươi mấy năm qua đi, theo lý mà nói Trình Như Phượng sớm nên vì Sở nhi mà tính toán chuyện hôn sự. Nhưng chuyện Thượng Quan gia bị nguyên rửa sớm đã truyền khắp thành Lạc Dương, mọi người trong thành cũng đều biết Thượng Quan gia chỉ còn hai “nữ nhân” các nàng sống nương tựa vào nhau, nào có khuê nữ nhà ai nguyện ý gả cho “khuê nữ” của Thượng Quan gia đây.

Cho dù có đem sự thật nói ra, đừng nói tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc ghét bỏ một nam nhân được nuôi dưỡng trong nhà như nữ nhi, ngay cả các khuê nữ nhà bình thường cũng sẽ vì sợ hãi lời nguyện nọ mà không dám gả nhập Thượng Quan gia.

Trình Như Phượng khổ tâm đã lâu, rút cục quyết định dời nhà tới nam thiên Hàng Châu. Có lẽ ở nơi xa lạ này, nơi mà không có bất cứ người nào nhận thức họ mới mong tìm được người có thể kéo dài huyết mạch Thượng Quan gia nhà họ.

Trình Như Phượng từ cửa sổ khoang thuyền hướng bên ngoài nhìn ngắm xung quanh, đối với thành thị xa lạ lại phồn hoa này lộ ra vẻ vừa lòng mà tươi cười vui sướng.

Nàng quay người nói với Sở Phong: “Sở nhi, Hàng Châu này quả thật là nơi chúng ta đang tìm. Tạm thời cứ định cư ở chỗ này, biết đâu có thể tìm được một đối tượng tốt cho con.”

“Nương, chỉ cần người cao hứng là được.”

Sở Phong đứng dậy, chân thành đi tới bên người Trình Như Phượng, ngắm cảnh phố phường náo nhiệt bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lay động liên bước, có chút trầm tư nhìn quang cảnh xung quanh. Làm thân nữ nhi đã hai mươi năm, Sở Phong đối với từng cái nhấc tay nhấc chân của một hoàng hoa khuê nữ đều rất tự nhiên, người ngoài khó lòng phát hiện ra sơ hở. Lại nói, hẳn thậm chí so với đa số chân chính khuê nữ khác còn muốn xinh đẹp, đoan trang hơn bội phần. Đôi khi, ngay cả Trình Như Phượng cũng quên mất Sở nhi của nàng thực chất là một nam nhân.

“Sở nhi, phường vải Lăng Ba đối diện kia danh khí thật lớn. Nghe nói vải dệt của họ đều là nhất đẳng trong nhất đẳng. Chờ lát nữa chúng ta cũng tới đó chọn vài khúc vải để may tân trang, con thấy thế nào?” – Trình Như Phượng hứng trí ngẩng cao đầu chỉ về phía phường vải Lăng Ba nói.

Sở Phong đầu tiên là nhìn phường vải Lăng Ba khẽ nhú mi, sau đó lại quay qua Trình Như Phượng liếc mắt một cái. Xem ra mẫu thân lại quật khởi ý niệm vì “nữ nhi” tìm thê tử trong đầu đây.

Hắn vẫn chỉ trả lời độc một câu: “Chỉ cần nương cao hứng là được.”

Hắn mềm mại tựa người vào ghế quý phi bên cửa sổ, tay khẽ động siết chặt mộc phiến, trong đầu chỉ toàn hiện lên hình ảnh đôi mắt to trong veo như nước cùng khuôn mặt thẹn thùng đáng yêu kia.

Giấu mẫu thân trở lại nam trang đối với hắn đã không phải là lần đầu tiên. Từ khi hắn hơn mười tuổi, lúc bắt đầu ý thức về thân phận thực của mình, hắn liền khát khao được sống như một nam hài bình thường. Nhưng vì sợ mẫu thân phản đối cùng thương tâm, hắn cũng chỉ có thể lợi dụng một lòng hướng phật của Trình Như Phượng, vào thời điểm nàng tụng kinh niệm phật mà vụng trộm thay lại nam trang, giống như một nam nhân bình thường chạy nhảy bên ngoài.

“Song diện công phu” (ý Phong ca là công phu thay đổi thân phận, sống với hai thân phận ấy ạ) của hắn đã luyện tới cực điểm nên chưa bao giờ lộ ra sơ hở trước mặt Trình Như Phượng. Hiện tại, hắn trong mắt nàng vẫn là một “tiểu thư khuê các” chuẩn mực, không bước ra khỏi đại môn nửa bước.

Phần nữ trang đã lâu, hắn đối với tài hoá trang của mình cũng có vài phần tin tưởng. Trừ bỏ vóc dáng cao, thanh âm có điểm hơi trầm, giấy thêu cũng hơi lớn, hắn tự nhận là trong thiên hạ khó có thể tìm được một nữ nhân nào hoàn hảo như hắn. (Anh này cảm kì thư hoạ cái gì cũng giỏi, dung nhan thì đẹp thôi rồi nên đối với chính mình cũng hơi tự ki một chút ^_^)

Không nghĩ tới, hôm qua khi hắn lợi dụng mẫu thân đang lúc tụng kinh niệm phật chuồn êm phần hồi nam trang đi hội chùa An Nam tự, thế nhưng lại gặp gỡ một nữ nhân ngay từ cái nhìn đầu tiên không làm hắn chán ghét, thậm chí còn khiến hắn chủ động đi nhận thức.

Không biết vị cô nương kia là ai.

Nàng kia đôi mắt nhu mì như nước, thanh âm trong trẻo tựa chim hoàng oanh, thân thể mềm mại tưởng như không xương (em đồng ý với Phong ca hai vế trên nhưng vế dưới sao mà kinh dị vậy anh, anh tả người đẹp thế nào mà bảo người ta không xương, ghê chết lên được.), khiến hấn chỉ một cái nhìn trong thoáng chốc liền đem nàng khắc sâu trong tâm trí, thân ảnh nàng mạc danh kì diệu cứ thế chiếm cứ mọi suy nghĩ của hấn. Hấn không thích loại cảm giác này, thực sự không thích. (Phong ca dễ thương chưa biết yêu nè mọi người ^^)

Nhưng nàng rốt cuộc là cô nương nhà ai? Nàng đã hẹn ước với ai chưa? Cây trâm hấn tặng nàng có cất giữ cẩn thận không?

Ai! Hấn như thế nào lại muốn nàng? Mày kiếm khoá lại, hấn càng cự tuyệt không tưởng nhớ đến nàng, bóng hình xinh đẹp của nàng lại càng hiện hữu trong suy nghĩ của hấn. Tại sao mỗi khi thân ảnh của nàng xuất hiện trong đầu trống ngực hấn lại nảy lên liên hồi như thế?

Hấn hín vào một ngụm khí lớn. Đáng chết! Ngay cả hô hấp cũng không thông thuận. Hấn rút cục là mắc phải bệnh gì đây?

Bỗng dưng, hấn nhớ tới đã từng nghe qua loại bệnh trạng này. Nó có cái tên chết tiệt, kêu là “nhất kiến chung tình”. (nghĩa là tình yêu sét đánh, vừa gặp đã thương đấy mọi người. Phong ca cứ bảo căn bệnh này chết tiệt chứ sau này anh yêu chết chị ý lên được, có mất mạng cũng nguyện mắc bệnh này nha ^^)

Chẳng lẽ ...

Chê cười! Hấn sao có thể đối với một nữ nhân liền vừa gặp đã thương? Hấn không phải rất xem thường, chán ghét nữ nhân sao? Tâm hấn đáng ra không có khả năng vì một nữ nhân mà khuynh đảo mới đúng, huống chi đó lại là một nữ nhân mới gặp lần đầu.

Không cần hoài nghi! Sở Nhi ... không, phải nói là Thượng Quan Sở Phong hấn đã giấu Trình Như Phượng một thân phận khác: Lang Thao bang tân nhậm bang chủ – Sở Phong.

Thượng Quan Sở Phong lấy cái tên Sở Phong với thân phận nam nhi mà ở ngoài báisư học nghệ, hành tẩu giang hồ. Hấn thiên tư thông minh nên chỉ vài năm ngắn ngủi đã luyện được một thân hảo công phu. Hai năm trước, hấn bắt đầu giao thiệp với giang hồ, chỉ trong vòng mười chiêu đã dễ dàng đánh bại đệ nhất kiếm khách Giang Bắc, cũng từ đó mà danh chấn thiên hạ.

Bởi vì dung mạo và ngoại hình hấn như vậy nên nhân sĩ giang hồ phong cho hấn một cái danh hào là “Ngọc diện thư sinh”. Nhưng hấn hoàn toàn giữ bí mật thân phận này với cả người nhà của hấn. Trừ bỏ sự phụ của hấn cũng chính là tiền nhiệm bang chủ của Lang Thao bang là biết thân phận thực của hấn ra, “Ngọc diện thư sinh” đối với thiên hạ mà nói là một nhân vật hết sức thần bí không ai biết được.

Sau khi sự phụ qua đời, vì để hoàn thành nguyện vọng của người là chấn chỉnh lại Lang Thao bang nên Sở Phong mới dùng mọi cách thuyết phục nương hấn dời đến Hàng Châu để tiện chiêu mộ trưởng vụ của Lang Thao bang.

Có lẽ vì nhiều năm giả làm thân nhi nữ mà hấn có chút ác cảm với mấy cái gọi là tiểu thư khuê các tam tông tứ đức, nữ giới ước thúc. Hơn nữa nhiều năm hành tẩu giang hồ, tiếp xúc với đủ loại nữ nhân, không phải danh hoa phổ kĩ (kĩ nữ thanh lâu, hay gái phường mua son bán phấn) thì cũng đại tiểu thư động cái là té xiu, Sở Phong đối với nữ nhân không có cách nào nảy sinh chút thiện cảm. Cái loại sự tình “vừa gặp đã thương” này như thế nào có thể phát sinh trên người hấn đây?

Vớ vẩn! Chuyện này thực sự rất vớ vẩn. Hấn không có cách nào chịu thừa nhận sự rung động trong lòng này. Nếu có thể, hấn tình nguyện lấy đao kiếm bổ tới tâm tư hấn ra, đem cái bộ phận có chứa hình bóng của nàng mà vứt ra ngoài (em sợ anh quá đi mất! Chưa có thằng nào nó lại dùng cách này mà có hiệu quả đâu anh. Ác cảm với phụ nữ thì cũng một vừa hai phải thôi chứ!) chứ nhất quyết không để mình lâm vào cảnh “vừa gặp đã thương” vớ vẩn này.

Về mặt ngưng trọng tối tăm của Sở Phong làm Trình Như Phượng có chút lo lắng. Có phải hấn ở trên thuyền này lâu quá nên tâm tư sinh ra chán nản rồi.

Nàng lôi kéo cánh tay của “nữ nhi”, quan tâm nói: “Sở nhi, người thật sự là đang buồn chán lắm đúng không? Hay là chúng ta xuống thuyền đi xem phường vải Lăng Ba đối diện kia một chút?”

“Nương, ta không muốn đi.”

Sở Phong không phải không thích đi ra ngoài mà là không muốn dùng thân phận giả dạng nữ nhân này mà xuất môn. Hơn nữa, hắn bây giờ đang tâm phiền ý loạn vì nữ nhân kia, như thế nào còn tâm tình cải nữ trang đi lại trên đường, huống chi là lại đi gặp nữ đương gia gian từ của phường vải Lãng Ba kia.

Hừ! Nữ nhân! Hắn giận chính mình và cũng giận luôn cả nữ đương gia của phường vải Lãng Ba kia. Một nữ nhân không ngoan ngoãn ở tại khuê phòng thêu thùa, học theo nam nhân ra ngoài buôn bán làm cái gì? Nếu không có quan hệ bám vấy vương quyền kia, hắn không tin chỉ bằng vào một nữ nhân mà có thể đem phường vải Lãng Ba kinh doanh phát đạt được như bây giờ.

Tóm lại một câu! Nữ nhân không đáng để động tâm. – Hắn tự nói với mình như vậy.

“Vẫn là cùng nương đi ra ngoài chọn mua vài tấm vải dệt thì tốt hơn. Cả ngày ngồi buồn chán trong chiếc thuyền nhỏ này, đối với thân thể cũng không tốt.”

Trình Như Phượng đương nhiên không rõ nguyên nhân tại sao tâm tình của Sở Phong lại hờn giận như vậy, chỉ một mặt nghĩ rằng ra ngoài cho khuây khỏa tâm trí đối với hắn bây giờ là tốt nhất.

Sở Phong đối với đề nghị của nàng cũng là vẻ mặt dằn dặt. Nhưng hắn biết rõ, một khi nương hắn đã cao hứng thì dù hắn có cự tuyệt trăm ngàn thứ, nương hắn cũng nghĩ ra biện pháp khiến hắn phải thuận theo.

“Nương, chẳng phải tới lúc người tụng kinh rồi sao?” – Sở Phong biết đối với mẫu thân hắn mà nói không có việc gì quan trọng hơn việc tụng kinh niệm phật, vậy nên hắn mới nghĩ tới dùng lý do này để đánh tan ý niệm lôi hắn ra ngoài của bà.

“A! Xem ta thiếu chút nữa là quên mất nha.” Trình Như Phượng lẩm nhẩm vài tiếng A di đà phật rồi sau đó lại ngẩng đầu nói với Sở Phong: “Hay để ta sai Tiểu Hoàn đi cùng người.”

“Nương, không cần đâu mà.” Đôi mày kiếm của Sở Phong như muốn dính chặt lại với nhau, nương như thế nào còn chưa hết hy vọng chứ.

“Đi thôi! Thuận tiện cũng thay nương chọn mua về vài tấm vải đẹp mắt may y phục mới.”

Căn cứ vào quan sát nhiều năm qua của Sở Phong, nữ nhân là loại có tính kiên trì và kiên định đến đáng sợ, chẳng qua bình thường đều dùng vào những việc lòng gà vỏ tỏi nhỏ nhặt mà thôi. (Các bạn đừng nhầm kiên trì với kiên định là một nhé. Kiên trì là quyết tâm làm đến cùng một cái gì đó, còn kiên định là giữ vững lập trường ban đầu của bản thân kia.)

Hắn bắt đầu dĩ thu lại khẩu khí, ai bảo nàng là nương hắn cơ chứ. Như thế nào có thể tâm không cam tình không nguyện được đây, thân là “khuê nữ” như hắn cũng chỉ có cách ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Chán ghét vẻ mặt vừa xem vừa bán tán như thể coi hắn là hầu tử (=khí) của người đi đường, Sở Phong chau mày có vẻ không vui, rất nhanh liền tiêu sái đi vào trong hiệu vải, ai ngờ ngay ngoài cửa thoáng chốc liền vây đầy một đám người tò mò.

“Chường quây, thân phận tiểu thư nhà ta đặc biệt bí mật, không muốn nhiều người biết. Có thể hay không để tiểu thư nhà ta vào nội thất chọn lựa vải dệt?” – Tiểu Hoàn biết “tiểu thư” nhà nàng không thích bị nhiều người vây quanh nhìn chăm chú như vậy nên vừa vào cửa liền thông minh hỏi luôn Lý chường quây.

Lý chường quây tuy là người cũng đã hơn sáu mươi, nhưng vừa thấy đến một nữ tử diễm lệ động lòng người như vậy đi vào cửa hàng cũng không khỏi sững sốt. Không thể tưởng được lại có nữ tử so với ba vị tiểu thư trong nhà còn động lòng người hơn.

Thấy Lý chường quây cả buổi không có phản ứng gì, Tiểu Hoàn mất kiên nhẫn gõ mạnh lên bàn nói: “Này! Chường quây, ta nói chuyện người có nghe hay không vậy?”

Lý chường quây nghe tiếng lập tức lấy lại tinh thần, nét mặt già nua thẹn thùng nói: “Có có. Tiểu thư, mời vào bên trong.”

Tiến nhập vào nội thất, an trí thỏa đáng cho chủ tớ hai người xong, Lý chường quây cung kính nói: “Chần hay tiểu thư đây muốn mua loại vải nào?”

Sở Phong hứng thú rãi rời nhìn Lý chương quỹ liếc mắt một cái, không hề trả lời. Thanh âm của hắn so với nữ tử bình thường tương đối trầm thấp nên cũng không muốn cùng người khác nhiều lời. (Chịu anh luôn. Cả buổi chưa nói câu nào mà anh bảo nhiều lời. ít ra cũng phải đáp 1 câu cho có lệ đi chứ, dù sao người ta cũng là bề trên mà)

Thấy Sở Phong trầm mặc không nói, Lý chương quỹ cũng chẳng hề khó chịu hay mất kiên nhẫn. Từ khi chất cùng xiêm y điểm lệ trên người Sở Phong, hắn đoán rằng vị cô nương này nếu không phải thiên kim tiểu thư nhà đại quan thì cũng là đại phú hào khuê nữ, không thích cùng nam nhân khác nói chuyện cũng là lẽ thường.

“Tiểu thư xin ngồi đây chờ một lát, để lão hán mời trang chủ cả tề trang tới bồi người chọn vải.”

Trang chủ? Chẳng phải là nữ nhân không an phận kia sao? Sở Phong tức mị, nếu phải cùng loại nữ nhân này nói, hắn thà rằng nói chuyện với lão tiên sinh này còn tốt hơn. (chưa chắc đâu anh. Gặp đi rồi hãy nói.)

Nhưng Lý chương quỹ vừa nói xong liền xoay người ra cửa phòng làm cho Sở Phong hắn không kịp gọi lại. Xem ra hắn hôm nay nhất định phải diện kiến nữ nhân được đồn đại trung hậu trường cường, kiều ngạo ương ngạnh kia rồi.

Được thôi! Ký đến chi, tắc an chi. (chả biết edit câu này sao nữa. ý của nó là chuyện gì đến cứ đến, nhất định sẽ có cách ứng phó) Hắn muốn xem xem nữ nhân này đến tốt cùng kiều ngạo ương ngạnh tới trình độ nào.

Ai ngờ khi nữ nhân hậu trường cường đại, kiều ngạo ương ngạnh kia xuất hiện trước mắt hắn, Sở Phong kinh ngạc tới nỗi ngay cả chén trà cầm trong tay thiếu chút nữa cũng rơi mất.

Là nàng! Nàng chính là trang chủ Lăng Ba bố trang. (bố trang ở đây cũng có nghĩa là phường vải như ta vẫn dịch thôi, nhưng vì ở đây tác giả dùng từ “trang chủ” nên ta mạn phép giữ nguyên bản gốc nhé.)

Sở Phong nhìn đến dung nhan sau khi từ biệt ở An Nam tự xong vẫn thường xuyên xuất hiện ở trong đầu hắn, luôn làm hắn hô hấp không thuận kia, trời mới biết hắn lúc này kinh ngạc tới mức nào.

Nàng chính là nữ nhân kiều ngạo ương ngạnh kia sao? Nhưng nhìn khuôn mặt nàng đối với hắn tươi cười ngọt ngào, thoát nhìn tuyệt không giống a.

Sở Phong lơ đãng thoáng nhìn đến cây trám phượng điệp mà hắn đã đưa nàng lần trước, lúc này đây lại đang cài trên búi tóc mềm mại của nàng, hắn thế nhưng lại cảm thấy vui sướng không thôi.

Hắn nhìn đến nàng liền kinh ngạc vạn phần cũng là bình thường, nhưng nàng vì sao khi nhìn đến hắn cũng là vẻ mặt kinh ngạc? Chẳng lẽ nàng nhìn ra cái gì sao? Là hắn để lộ ra sơ hở nào sao?

Sở Phong không quá tự tại tại giờ lên đàn hương phiến trên tay (quạt thường dùng của tiểu thư khuê các), che đi nửa khuôn mặt của mình.

Hành động này của Sở Phong làm cho Nữ Quyên ý thức được mình vừa rồi đã vô lễ khi nhìn chằm chằm vào mặt người ta. Nàng ngưng ngưng cười cười, vốn nghĩ sẽ không thất lễ như vậy, nhưng là nhìn đến vị cô nương này làm nàng không khỏi cảm thán nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a. (người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn. Ý của nó là người đã giỏi thì tất sẽ có người xuất chúng hơn. Ở đây, Nữ Quyên muốn khen ngợi vẻ ngoài xuất chúng, tuyệt mỹ của “Phong tiểu thư” đó mà ^^)

Ở thành Hàng Châu này, mọi người đều khen ngợi Lăng gia ba tỷ muội các nàng là có nhan sắc khuynh thành, nhưng nếu so sánh với vị cô nương minh diễm động lòng người trước mắt thì còn thua kém nhiều lắm.

“Thật xin lỗi. Nữ Quyên thất lễ rồi.” -Nàng khuất thuận hướng Sở Phong tạ lỗi- “Ta là trang chủ Lăng Ba bố trang, không biết có thể giúp gì cho cô nương?”

Thì ra nàng kêu Nữ Quyên. Sở Phong trong lòng ám niệm vài lần, cái tên này quả thật nghe rất thuận tai.

Nhìn lại thần sắc cùng vẻ mặt cẩn thận đoan trang của hắn lúc này, Sở Phong cũng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Vẻ mặt nàng như vậy xem ra không có đem “nàng” trước mắt cùng “hắn” khi ở An Nam tự liên tưởng tới cùng một người.

“Tiểu thư nhà ta muốn chọn vài tâm vài ...”

“Tiểu Hoàn, giờ là lúc tới phiên người nói chuyện sao?”

Hắn đứng dậy đi tới bên Nữ Quyên, hạ thấp người nói: “Nha hoàn nhà ta không hiểu chuyện, mong Lăng trang chủ đừng để ý.”

Tiểu Hoàn biết Sở Phong không thích nói chuyện với người ngoài nên mới tự tiện ứng thanh, không nghĩ tới Sở Phong vì thế mà trách cứ nàng. Chẳng lẽ hắn không còn để ý tới ánh mắt kì dị của người ngoài nữa sao?

Đối với hành động khác thường này của Sở Phong, Tiểu Hoàn rất là kinh ngạc. Nhưng nàng làm sao biết được là Sở Phong đang muốn thử Nữ Quyên, muốn nhìn xem nàng có từ thanh âm của “nàng” (ở đây chỉ anh Sở Phong đây ạ. Edit đoạn giai đoạn đầu mà phát một với cách xưng hô của 2 anh chị. Anh chị chuyển sang giai đoạn chàng – nàng hay phu thê đi cho em nhờ T_T) mà liên tưởng tới “hắn” không.

Nghe được Sở Phong nói chuyện Nữ Quyên thật là hoảng sợ. Nhưng điều làm nàng kinh hách không phải là vì phát hiện bí mật của Sở Phong, mà là nàng nguyên tưởng rằng một mỹ nhân trong veo như nước như vậy thì thanh âm phải là nũng nịu mới đúng, không nghĩ tới nó lại trầm thấp vượt ngoài ý liệu của nàng. Ngoài ra còn có thân hình của “nàng” nữa, ước chừng phải cao hơn nàng cả một cái đầu.

Quân: Từ nay, cứ khi nào ta để nàng trong ngõ hẹp thì là chỉ Phong ca nhé. Thật mệt với mấy người này quá đi. HỈnh như đến chap 6 hay 7 gì đó mấy anh chị này mới thành thân cơ. Cứ bình tĩnh mà chờ.

“Thanh âm của ta thực khiến cô nương thất vọng phải không?” – Nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt Nữ Quyên, Sở Phong cười khổ nói.

“Không ... thanh âm của cô nương tốt lắm !” Nữ Quyên cũng không phải là đang cố nói lời dễ nghe. Tuy là thanh âm của Sở Phong trầm thấp ngoài ý liệu của nàng, nhưng nàng lại cảm thấy nó mang theo mấy phần mị lực, âm điệu mềm mại cứ như có ma lực mê hoặc lòng người, làm người ta nghe qua thập phần thoải mái.

“Còn có ... ta chẳng phải cũng quá cao sao?” – Sở Phong tiếp tục thăm dò.

Nữ nhân vĩnh viên không hài lòng với dáng người của chính mình, những lời này quả nhiên luôn đúng. Nếu không làm sao mà ngay cả mỹ nhân đẹp đến thần hồn điên đảo trước mặt này cũng đối với chính mình có nhiều điểm không hài lòng như vậy.

“Cô nương thật sự là lo lắng quá nhiều rồi.” – Nữ Quyên cười nói – “Cô nương dáng người thon dài, nhìn như thế nào cũng thực đẹp mắt, quả là khiến người ngoài phải hâm mộ. Nếu ta có thể có được dáng người như cô nương thì không biết sẽ có bao nhiêu cao hứng đâu.” [Ha ha ha! Em phục tỷ quá đi mất. Nói nam nhân dáng người thon dài ... =)) Nhưng mà Phong ca tới mấy lời này cũng đỡ được thì em còn phục hơn =))]

Nàng thực sự là người thiện lương, lại biết cách an ủi lòng người. Nàng làm sao có thể là nữ nhân kiêu ngạo ương ngạnh như trong lời đồn kia được? Sở Phong nhú mày khi phát hiện hảo cảm của hắn đối với nàng lúc này lại tăng thêm mấy phần.

“Oa!” Lúc này Chúc Nhi bưng nước trà vào, vừa nhìn thấy Sở Phong liền không nhịn được kêu một tiếng.

“Chúc Nhi! Người làm cái gì vậy? Thật không lễ phép gì cả!” Nữ Quyên nghĩ Sở Phong hờn giận (lúc này ảnh ý đang chau mày mọi người ạ) là vì Chúc Nhi vô lễ bèn quay sang quở trách nàng ta.

“Không phải! Là vì vị cô nương này ... đẹp quá nha. Cho nên ta mới ...” – Chúc Nhi ngập ngừng biện giải.

“Chúc Nhi! Còn không ngừng miệng?” Sở Phong hờn giận làm Nữ Quyên không khỏi cảm thấy kỳ quái. Chẳng lẽ “nàng” không thích được người khác khen là đẹp sao? (Nam nhân thích được khen đẹp thì mới là có vấn đề đó tỷ. Đẹp zai thì được chứ đẹp kiểu mỹ nhân như mấy người nói thì vui sao nổi =.=)

Sở Phong thực sự là không thích người khác nói hắn đẹp.

Năm đó cũng chính vì dung mạo hắn quá mức tuấn mỹ mà không ít dâm tà cuồng đồ khi hắn còn trẻ (chắc là khi ca ca ý tuổi còn vị thành niên) muốn gia dĩ dâm loạn hắn, phải nhờ có sư phụ giải cứu mới may mắn thoát khỏi nguy nan. Cũng vì lẽ đó mà hắn lập chí theo sư phụ học võ phòng thân, và từ đó về sau hắn

thống hận nhất chính là người khác nói hần đẹp. (Ở đây nghĩa là cường dân đấy ạ. Hic hic! Thằng nào dám cường bức Phong ca của ta hả? BÀ HỤN MỀY)

Chính hần cũng tự biết mình cải nữ trang điểm lệ tới nhường nào nên làm sao có thể nói gì nha hoàn nhanh mồm nhanh miệng này đây. Nhưng nếu là khi hần mặc nam trang mà có người dám nói hần đẹp, hần không đập nát miệng đối phương mới là lạ.

“Lăng trang chủ, không có gì. Ta cũng không để ý.” – Hần cố làm mặt dương dương tự đắc.

“A ...” Chúc Nhi nghe được thanh âm của Sở Phong lại muốn phát biểu ý kiến, nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của Nữ Quyên đành ngậm miệng vội vàng bắt đầu rót trà, khuôn mặt tươi cười nói: “Thỉnh uống trà, thỉnh uống trà. Để nguội rồi uống sẽ không ngon nữa.”

Nữ Quyên lắc đầu, ngừng ngừng nói với Sở Phong: “Nha hoàn nha ta quản giáo không nghiêm, mong cô nương đừng để ý.”

Sở Phong lại khách khí dương dương tự đắc khoé miệng.

“Đúng rồi! Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của cô nương?”

“Ta họ Thượng Quan!” – Sở Phong khách khí trả lời, nhưng hần chính là nghĩ không muốn nói ra tên của thân phận kia cho nàng biết.

“Thượng Quan cô nương, xin đừng gọi ta là Lăng trang chủ nữa, gọi Nữ Quyên là được rồi.”

Tuy rằng “nàng” chưa nói ra tên của mình, nhưng trực giác của Nữ Quyên mách bảo rằng nàng thực thích vị Thượng Quan cô nương trước mặt này. Nhìn ra được Sở Phong hơn nàng mấy tuổi, nàng có cảm giác thực là đặc biệt ... giống như tỷ muội thân thiết của nàng vậy. (Hu hu! Soái ca mà tỷ ý cho là “tỷ muội” mới buồn chứ. Bao giờ Phong ca mới thoát khỏi vai Thượng Quan tỷ tỷ đây. Mấy chương sau nghe Quyên tỷ kêu tỷ tỷ này tỷ tỷ nọ mà đau lòng ghê đó. T_T)

Không! Cảm giác kia dường như còn vượt qua cả tình nghĩa tỷ muội, nhưng nàng không cách nào hình dung được cảm giác kỳ lạ đó chính xác là cái gì.

Cũng không biết vì sao, nàng chính là muốn cùng “nàng” trở thành bằng hữu, bởi vậy nên muốn thân thiết với “nàng” hơn một chút.

“Thượng Quan cô nương, trước kia ở Hàng Châu ta không có gặp qua người. Các người hần là người từ nơi khác đến?”

“Ta cùng nương nguyên bản ở tại thành Lạc Dương. Nương nghe nói Hàng Châu là địa linh nhân kiệt, là địa phương tốt nên tính tới đây trụ hạ một thời gian. (Địa linh nhân kiệt tức là vùng đất có nhiều người tài giỏi, trí đức hơn người, hiền tài của quốc gia, ... trong lịch sử Việt Nam cũng có cụm từ này đấy ạ. Mọi người ai để ý đến môn Sử một chút sẽ biết.)

Nữ Quyên an vị ở chỗ ngồi bên cạnh Sở Phong, từ trên người nàng không ngừng truyền đến một mùi hương ngan ngát làm thần trí Sở Phong khó lòng giữ vững. (Mới có mùi hương thôi mà anh đã nảy sinh ý nghĩ không an phận rồi. Chẹp! Quả nhiên bản chất của soái ca là háo sắc!)

Hần đã từng gặp qua không ít nữ nhân, nếu không phải mang theo mùi phấn son tới gay mũi như chính hần bây giờ thì cũng là chẳng có mùi hương gì đáng nói như nương hần. Hần cho tới bây giờ không hề biết rằng trên người nữ nhân cũng có thể có mùi hương dễ chịu như vậy. Hần càng kinh ngạc khi phát hiện cỗ mùi hương thơm ngát này lại làm cho hần đối với nàng sinh ra khác thường ... xúc động.

Ngồi ở bên cạnh nàng tựa như một khối nam châm hấp dẫn thật sâu từng cảm quan của hần. Tuy rằng hần ngẫu nhiên cũng có khi đi dạo kỹ viện, nhưng dù đối mặt với nữ tử xinh đẹp cỡ nào, hần cũng không cảm thấy hấp dẫn cùng xúc động giống như hiện tại.

Sở Phong âm thầm hít một hơi thật sâu, ý đồ khống chế thể xác cùng tinh thần cơ hồ đang bất ổn kia. Hần nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt này, nàng đến tột cùng là có loại ma lực gì làm cho hần vừa gặp đã thương, tái kiến “động tình”, lại còn cổ xúc cảm kỳ lạ này nữa. (Yêu rồi! Yêu rồi! Đốt pháo hoa ăn mừng đi nào mọi người. Mới chương hai đã yêu, 2 anh chị này cũng nhanh gớm!)

Nữ Quyên không hề để tới sự khác thường của Sở Phong, ngược lại còn càng hướng “nàng lại gần hỏi: “Vậy cô nương đã tìm được nơi nào để trọ lại chưa?”

“Còn không có ...” Sở Phong cố tập trung lực chú ý của mình vào cuộc đối thoại với nàng mà không phải ở trên đôi môi đỏ mọng hấp dẫn mê người kia.

“A! Vậy cô nương có thể đến trọ lại đây. Dù sao nơi đây cũng rất rộng, nhiều người đến ở náo nhiệt cũng tốt ...” Chúc Nhi phát hiện chính mình lại không nhịn được chen miệng vào nói, vội vàng le lưỡi “Thật xin lỗi ...”

Lúc này Nữ Quyên cũng trách cứ Chúc Nhi, ngược lại cảm thấy chủ ý của Chúc Nhi cũng rất tốt. Nàng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nói: “ Như vậy cũng tốt. Thượng Quan cô nương, nếu cô nương không chê Lăng Ba bố trang của chúng ta nhỏ, hay là trước mắt cứ tới ở chung với chúng ta. Không biết ý của cô nương thế nào?”

Đề nghị của Nữ Quyên làm cho Sở Phong hoảng sợ. Nàng đều dễ dàng tin tưởng một người xa lạ như vậy sao? Lòng của nàng vô thành phủ giáo làm Sở Phong thực mất hứng. Nàng chẳng lẽ không biết đến thói đời ngày sau, người xấu rất nhiều, cứ không cảnh giác như vậy thực dễ dàng bị mắc mưu.

Một nữ nhân gốc như vậy như thế nào có thể chường quản cả một phường vải to lớn? Nếu không có một nam nhân ở bên cạnh bảo hộ nàng thì sẽ ra sao đây? Bất tri bất giác, ý niệm muốn bảo hộ nàng nảy sinh trong đầu Sở Phong lúc nào mà hắn cũng không biết.

Về phương diện khác, hắn cũng tức giận ý niệm nảy sinh trong đầu này. Chuyện chết sống của nàng thì liên quan gì đến hắn? Nếu đã là chuyện không liên quan đến hắn, vậy hắn không cần cùng nàng dây dưa nhiều nữa. – Hắn tự nói với chính mình như vậy.

Hắn cố đè xuống cổ xúc động, khách khí khước từ ý tốt của nàng: “Chuyện đó làm sao có thể. Chúng ta không thân cũng chẳng quen, ta sao có thể quấy rầy quý phủ đây?”

“Thượng Quan cô nương trăm ngàn lần đừng khách khí với Nữ Quyên.” Nữ Quyên thân thiết kéo tay Sở Phong, thành tâm thành ý nhìn nàng nói: “Kỳ thật từ sau khi đại tỷ cùng tam muội của ta xuất giá, toàn bộ trang trừ bỏ nô bộc ở ngoài cũng chỉ có mình ta. Nữ Quyên thường cảm thấy thực tịch mịch. Nếu Thượng Quan cô nương nguyện ý đến ở cùng ta, nhiều người cùng ta nói chuyện, ta cao hứng còn chẳng kịp nữa là, làm sao có thể nói quấy rầy đây.” (nhắm tay rồi, tung hoa nào, ăn mừng nào)

“Nhưng là ... “ Bàn tay nàng mềm mại ầm ập đặt trên tay hắn, nhất thời làm hắn cảm nhận một trận chấn động trong lòng. Loại cảm giác này đối với hắn thật sự rất nguy hiểm.

“Đừng nhưng nhị gì cả. Ta với người mới gặp lần đầu mà như đã quen biết từ lâu. Nếu người cho rằng chúng ta không thân cũng chẳng quen, vậy giờ chúng ta kết làm tỷ muội, chẳng phải là đã có thân có cố rồi sao? Hơn nữa ở cùng một chỗ cũng có thể chiếu ứng nhau tốt hơn, người nói phải không?” Nữ Quyên hưng phấn đề nghị, hai mắt tràn đầy nhiệt tình cùng chờ đợi.

“Chuyện này ...” Nhìn ánh mắt tha thiết của Nữ Quyên, Sở Phong có chút yếu lòng muốn đáp ứng. Nhưng hắn hiện tại đang là thân phận nữ nhi, nếu ở lại phường vải Lăng Ba thì có thể hay không bí mật sẽ bị vạch trần.

Gặp Sở Phong do dự, Nữ Quyên sắc mặt bỗng ảm đạm: “Có lẽ là ta quá mạo muội rồi. Người cũng không muốn cùng ta làm tỷ muội đúng không?”

Đương nhiên không muốn! Sở Phong trong lòng thầm nghĩ, hắn đâu phải thân nữ nhi, sao có thể cùng nàng kết làm “tỷ muội” được? Nhiều lắm cũng chỉ có thể cùng nàng làm “huynh muội” thôi, nhưng hắn lại không thích cái quan hệ này. Nếu thật sự được lựa chọn, hắn tình nguyện cùng nàng làm “phu thê”. (Hớ hớ hớ! Vui chưa, mới chương 2 anh đã có ý định cưới chị ý rồi. HI hi! đôi này tiến triển nhanh đến chóng mặt.)

Không! Hắn khinh bỉ loại ý niệm này trong đầu. Nữ nhân rất phiền toái, nhất là loại nữ nhân làm hắn cảm thấy động tình cùng động tâm này là đại phiền toái. Hắn quyết định cùng nàng bảo trì một khoảng cách nhất định.

Hắn nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay nàng, khách khách khí khí nói: “Lăng cô nương đừng hiểu lầm. Vấn đề có ở hay không, ta còn phải hỏi ý kiến nương ta một chút đã.”

“Xem ta sơ ý quá, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều đã quên đi mất ... Không bằng ta bồi Thượng Quan tỷ tỷ đi tiếp lão phu nhân.” Nữ Quyên cao hứng phần chân kéo tay Sở Phong, ngay cả xưng hô cũng sửa lại một cách tự nhiên.

“A ...” Sở Phong vốn định khước từ, nhưng thấy vẻ mặt Nữ Quyên lúc này ảm đạm phút chốc đã sáng ngời lên, hắn thực sự không đành lòng lại nhìn thấy vẻ lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt rạng rỡ của nàng.

Thôi! Nàng đã muốn đi thì đi đi. Dù sao nương hắn cũng sẽ không đồng ý vì làm gì có chuyện gì quan trọng hơn bí mật về “bảo bối nữ nhi” của người chứ.

“A! Tới ở tại phường vải Lăng Ba? Chuyện này ...” – Trình Như Phượng giật mình nhìn phía Sở Phong .

Nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Sở nhi của nàng có giao hảo với bằng hữu nào, không nghĩ tới mới làm hắn đi phường vải Lăng Ba một chuyến, chẳng những phá lệ dẫn theo một vị bằng hữu khả nhân trở về, ngay cả vấn đề chỗ ở cũng được giải quyết. Nhưng ... như vậy không giống tích cách của Sở Phong.

Nữ Quyên thành khẩn nói với Trình Như Phượng: “Thượng Quan phu nhân, có Nữ Quyên có chút mạo muội, nhưng ta là thành tâm thành ý muốn người tới ở cùng ta. Lăng Ba viên của chúng ta tuy rằng không lớn, nhưng là gia phụ trước đã qua đời, tỷ muội ta cũng đều xuất giá, tuyệt đối có đủ chỗ để người cùng Thượng Quan tỷ tỷ trụ lại. Trừ phi tỷ muội phu chúng ta lại mặt, nếu không trong trang viên cũng sẽ không có nam nhân xuất hiện làm hỏng thanh danh của phu nhân cùng Thượng Quan tỷ tỷ.”

Không có nam nhân ... Nhưng là Sở nhi của nàng chẳng phải là nam nhân sao? Tuy rằng Trình Như Phượng vừa thấy mặt liền tự đáy lòng đã thích cô gái kêu Nữ Quyên này, cũng không tiện chối từ hảo ý của nàng, nhưng còn bí mật của Sở nhi ... có nên hay không nói rõ sự tình với nàng trước đã.

“Chuyện này ...” Trình Như Phượng vẻ mặt do dự nhìn phía Sở Phong, chỉ thấy Sở Phong ở sau lưng Nữ Quyên nhẹ lắc đầu, ý bảo trăm ngàn lần đừng nói ra bí mật của hắn với Nữ Quyên.

“Thượng Quan phu nhân không muốn sao? Nếu đã vậy thì Nữ Quyên cũng không miễn cưỡng nữa.” Trình Như Phượng do dự làm Nữ Quyên hiểu lầm ý nguyện của nàng, toàn bộ thất vọng đều viết lên trong ánh mắt, nhưng nàng vẫn cố làm mặt tươi cười nói: “Về phần tìm chỗ ở, phu nhân cũng không cần lo lắng. Ta ở thành Hàng Châu này cũng quen biết không ít, nhất định sẽ tìm được chỗ ở tốt cho hai người.”

Sở Phong đối với kết quả này đầu tiên là mỉm cười vừa lòng, nhưng theo sau trong ánh mắt lại hiện lên một tia mất mát. Biểu cảm rất nhỏ này nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của Trình Như Phượng. Nàng sâu sắc phát hiện, từ khi Nữ Quyên xuất hiện, ánh mắt của Sở Phong thủy chung chỉ tập trung ở trên thân ảnh của nàng. Hắn sẽ không đối với thảo hỉ nữ oa nhi này có hảo cảm đi.

Nếu có thể đem thảo hỉ cô nương này cùng Sở nhi của nàng kết thành một đôi ... Ủm! Thật sự là một chủ ý không tồi chút nào. (Quá tốt ý chứ!)

Trong đầu nàng giờ phút này, ý niệm ấy mơ hồ chậm rãi hình thành, đối với chủ ý tới Lăng Ba trang viên trọ lại càng ngày càng cảm thấy là thực tốt. Dù sao nàng cũng đang vì chuyện làm Sở nhi sớm ngày khôi phục thân nam nhi mà hao tổn tinh thần, không bằng bây giờ cứ biết thời biết thế đi.

“Không! Ta làm sao có thể không muốn đây?” Nàng cười với Nữ Quyên, nói: “Ta đây xương cốt đã già cả rồi, thật sự không chịu nổi ở trên thuyền suốt ngày lắc lư chòng chành. Nếu như Lăng cô nương đã hảo tâm mời, lão thân đành phải quấy rầy quý trang một chuyến vậy.”

Sở Phong thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên. Hắn không thể tin liếc mắt nhìn về phía mẫu thân lại chỉ thấy nàng vẻ mặt tính toán cùng đắc ý, hắn chỉ còn biết âm thầm kêu khổ. Mẫu thân hắn thì có thể có tính toán gì khác cái chủ ý kia nữa đây.

Tuy rằng hắn cũng muốn sớm khôi phục lại một thân nam trang, nhưng hắn không muốn thú thê. (= cưới vợ. Thế anh ko cưới vợ, chẳng lẽ anh ở giá cả đời à)

Làm nữ nhân hai mươi mấy năm, lại để nữ nhân trong nhà quản hai mươi mấy năm, hồi phục thân nam nhi xong lại còn phải mang theo một nữ nhân bên người, hắn như thế nào có thể chịu được? Cho dù nữ nhân trước mắt này làm hắn tâm động đi chăng nữa cũng không đáng giá để hắn làm vậy.

Trình Như Phượng làm như không thấy được vẻ mặt bất mãn của Sở Phong, nàng thân thiết kéo tay Nữ Quyên, lời nói bao hàm hai tầng ý nghĩa: “Nếu chúng ta sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà, vậy ta đây gọi ngươi là Quyên nhi đi. Còn ngươi cũng đừng gọi ta cái gì mà Thượng Quan phu nhân nữa, như vậy rất khách khí. Ta hy vọng ngươi có thể gọi ta một tiếng nương.”

Sở Phong nghe mẫu thân nói mà oán hận trong lòng. Hắn nhìn phía Nữ Quyên, muốn xem cho rõ nàng đến tột cùng là có ma lực gì, chẳng những khiến hắn không thể coi nàng như một nữ nhân bình thường, ngay cả mẫu thân hắn ngay lần gặp đầu tiên cũng sinh lòng yêu mến nàng.

Chính là không nghĩ tới hắn vừa quay đầu lại đã thấy trên mặt Nữ Quyên lấp lánh những giọt lệ châu. Tâm của hắn cũng theo nước mắt nàng rơi xuống mà không khỏi từng cơn co rút đau đớn.

“Ngươi như thế nào lại khóc?” Hắn không tự chủ được lau nước mắt cho nàng, trên mặt khó nén vẻ đau lòng, tất cả đều rơi vào con mắt của Trình Như Phượng đang ngồi một bên chú ý biến hoá biểu cảm khuôn mặt của hắn.

Nàng nháy mắt với Sở Phong mấy cái nói: “Sở nhi, ta nghĩ Nữ Quyên là vì vui quá nên mới khóc đó thôi. Ngươi cuối cùng cũng có một người làm bạn, hắn là cũng đồng dạng cao hứng như nàng đi.”

Đáng giận! Hắn làm sao lại vì nước mắt của nàng mà đau lòng? Tay Sở Phong đưa lên lau lệ cho Nữ Quyên vì bất giác ảo não mà có chút cương trực.

Nhưng Nữ Quyên không phát giác vẻ khác thường của hắn, hồn nhiên mỉm cười mang lệ, gật đầu nói: “Phải! Là ta rất cao hứng. Ta từ nhỏ đã mất đi mẹ ruột, vậy nên vẫn mong có một người để ta gọi là nương ...”

Trình Như Phượng không dấu vết đẩy ra cánh tay lúc này đã cứng nhắc của Sở Phong, nắm lấy tay của Nữ Quyên mà nhiệt tâm nói: “Nha đầu ngọc, có cái gì mà khóc chứ. Mau, gọi ta một tiếng nương đi.”

“Nương ...” Nữ Quyên cảm động gọi, sau lại cao hứng vui đầu vào lòng Trình Như Phượng mà khóc.

Đáng chết! Nghe Nữ Quyên gọi một tiếng đầy thâm tình cùng ánh mắt đặc ý của Trình Như Phượng này làm Sở Phong hắn vạn phần ảo não. Hắn thực không nên để mẫu thân hắn cùng Nữ Quyên gặp nhau. Lúc này hắn bắt đầu có cảm giác vạn kiếp bất phục. (bây giờ mới có thì muộn rồi Phong ca!)

Hắn từ trước đến nay luôn cho rằng, chỉ có nam nhân giai cấp tối ngu ngốc mới có thể tìm một nữ nhân tới làm cho chính mình phiền toái. Xem ra dưới sự “trợ giúp” nhiệt tình của mẫu thân, chính hắn rất có khả năng bị buộc “thăng cấp” lên cái giai cấp chết tiệt đó. Mà người khởi xướng hết thảy loại sự tình này lại là chính hắn.

Sở Phong đem cái sự tình đau đầu này toàn bộ quy thành dục vọng của hắn đối với Nữ Quyên. Cái gì mà vừa gặp đã thương? Cái gì mà tái kiến động tình? Tóm lại tất cả chỉ là khát vọng của hắn được nhìn nàng, ôm nàng, thậm chí “có” được nàng. (E hèm! Mời quý vị hiểu từ “có” này theo hai nghĩa là cả về thể xác và tâm hồn *cười gian*)

Hắn xưa nay vốn lý trí mà kiêu ngạo, đây lần đầu tiên mặc danh kỳ diệu để dục vọng làm nhiễu loạn ý chí của mình.

Được rồi! Hắn tiêu cực mà tức giận nghĩ, dù sao hắn cũng muốn sớm khôi phục thân phận nam nhi, nếu nàng đã có bản lĩnh làm cho chính hắn muốn nàng, đã vậy dù có đáng giá hay không, hắn cũng sẽ lợi dụng nàng để đạt thành mục đích của mình.

Nhưng hắn phải làm cho nàng học được thế nào là nữ nhân an phận thủ thường. Cái gì mà trang chủ của Lăng Ba trang viên? Với tính cách không hề cảnh giác kia của nàng, chỉ bằng khiến nàng đem phượng vĩ Lăng Ba làm đồ cưới, thuận lý thành chương (=đường đường chính chính, một cách hợp pháp) để hắn tiếp quản đi.

Hắn nói với chính mình, đây là vì không để hắn mất mặt, cũng không phải hắn chân chính để ý nàng. Hắn có thể thừa nhận nàng là thê tử của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không để nàng nắm giữ tâm can cùng sinh

mệnh của hần...

3. Chương 3: Đệ Tam Chương

Sau lúc giữa trưa, thời tiết hết sức trong sáng nên Nữ Quyên muốn Sở Phong cùng nàng đi dạo hoa viên ngắm hoa tán gẫu. Đây là tình cảnh quen thuộc sau khi “mẹ con” Sở Phong tới ở Lăng Ba trang viên.

Để trợ hứng, Sở Phong vuốt ve cầm huyền, đàn một khúc “Điệp luyện hoa”. Hần xuất thần nhập hóa điều khiển dây đàn, tấu lên khúc phong mềm mại, lại như có một loại sinh mệnh được rót thêm vào làm mọi người nghe được mà như si như túy.

“Oa! Thượng Quan tiểu thư cầm nghệ thực cao nha.” – Chúc Nhi vẻ mặt sùng bái tán thưởng.

Sở Phong mỉm cười, lấy nhuyễn khang (=thanh âm mềm mại, dịu dàng) của “nàng” nói: “Sở nhi bêu xấu rồi. Ta nghĩ Quyên muội muội cầm nghệ so với ta còn tinh thông hơn a. Vẫn là thỉnh Quyên muội muội tấu một khúc để ta mở rộng tầm mắt.”

“Sở tỷ tỷ nói như vậy thực khiến Nữ Quyên hổ thẹn.” – Nữ Quyên ngượng ngùng đáp – “Luận về đánh đàn, cầm nghệ của muội không thể thanh nhã như tỷ tỷ được. Chỉ bằng tiểu muội ngâm từ cùng khúc cầm của tỷ tỷ trợ hứng đi.”

Nữ Quyên dứt lời, Sở Phong liền hai tay lướt trên cầm huyền, vẫn như trước là khúc “Điệp luyện hoa”.

Trong giai điệu du dương, Nữ Quyên chu môi khẽ ngâm xướng:

Dao dạ đình cao nhàn tín bộ,
Sạ quá thanh minh,
Tiệm giác thương xuân mộ.
Sổ điểm vũ thanh phong ước trú,
Mông lung đạm nguyệt vân lai khứ.
Đào lý y y xuân ám độ,
Thùy tại thu thiên,
Tiểu lý khinh khinh ngữ.
Nhất phiến phương tâm thiên vạn tự,
Nhân gian một cá an bài xứ.
Điệp luyện hoa – Lý Dục
Dịch thơ:
Bờ vắng đêm khuya nhàn tản bộ,
Chợt quá thanh minh,
Dần thấy xuân về cuối.
Vài tiếng mưa rơi, ngừng gió thổi,
Mông lung trăng nhạt, mây lui tới.
Đào mạn đương tươi, xuân chùng dở,
Ở dưới giá đu,
Trong tre ai cười nói.
Một tấm lòng thơm ngàn vạn mối,

Nhân gian nào chốn an bài tới!

Nếu nói cầm vận của Sở Phong du dương tô lòng người, túy nhập thần hồn thì giọng ngâm xướng như hoàng oanh xuất cốc của Nữ Quyên lại nhịp nhàng ăn khớp làm say đắm nhân tâm. Hai vị lệ nhân một người xướng, một người đàn cầu thành một bức tranh xinh đẹp, ngay cả chim chóc đi ngang qua cũng đều nhin không được muốn dừng lại thưởng thức.

Có lẽ là vì cầm nghệ của Sở Phong quá điêu luyện, cũng có lẽ ca từ này là tâm tình của Nữ Quyên nên nàng xướng lên thật tự nhiên, ngay cả hốc mắt đã đỏ lên, ướm lệ cũng chẳng hay biết.

Dừng khúc, tay Sở Phong phủ trên huyền cầm vừa chuyển thì lập tức khúc “Điệp luyện hoa” đã chuyển thành “Thanh Ngọc án”. Theo khúc đàn, hần cũng thấy thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng mà ngâm xướng:

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

Dịch thơ:

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rõ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Xướng xong, Chúc Nhi cùng Tiểu Hoàn ở bên cạnh mặc dù không hiểu bọn họ từ nãy hát đối đáp mê hoặc nhân tâm là có ý nghĩa gì, nhưng nghe đến tiếng ca làm lòng người mê say ấy, hai nàng liền lớn tiếng vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Âm cuối ngân vang, Sở Phong dừng đàn, mỉm cười với Nữ Quyên nói: “Quyên muội muội có chỉ tư chim sa cá lặn, mối sâu phương tâm này không hiểu là từ đâu mà có?”

“Có ý tứ gì?” – Tiểu Hoàn buồn bực hỏi Chúc Nhi.

Chúc Nhi nghĩ nghĩ, rồi đột nhiên nhếch miệng cười với Tiểu Hoàn nói: “Ta hiểu rồi! Tiểu thư nhà người ý tứ nói là Nhị tiểu thư nhà ta tư xuân.” (=tương tư, đang yêu, rung động, xao xuyến, Hàng loạt các từ hay ho vừa sến vừa cổ vừa mới lạ lại cũng ko kém phần đặc sắc chờ mọi người thêm vào. Ai có từ nào xuất chúng ta sẽ có thưởng a ^^)

“Chúc Nhi, đừng nói hươu nói vượn.” – Nữ quyền khẽ gắt Chúc Nhi, mặt bỗng nhiên có điểm nóng lên liền cúi đầu hướng Sở Phong nói: “Để tỷ tỷ chê cười rồi ...”

“Quyên muội muội đã có ý trung nhân?” – Sở Phong dò hỏi. Hắn đã có lo lắng thú nàng làm thê tử nên cũng không hy vọng kết quả là một hồi tay trắng.

Nữ Quyên nghe vậy giật mình, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt tuần dật phi phàm ở An Nam tự ngày ấy ...

Nàng sao lại nghĩ đến hắn chứ? Nàng cùng vị công tử kia chỉ là bình thủy tương phùng (nước trong bình gặp nhau, ý chỉ cuộc gặp gỡ tình cờ xa lạ), nói không chừng cũng không có duyên tương ngộ. (Trong bản convert ghi là “tái kiến” tức là gặp lại, nhưng về trên có tương phùng rồi nên ta đổi về dưới thành tương ngộ cho nó thuận ^^)

Nàng đỏ bừng mặt, lắc đầu, lại càng cúi thấp hơn nữa.

“Nhị tiểu thư, người đừng gạt người.” – Chúc Nhi hề hề cười – “Người chẳng phải đang nghĩ tới vị tuần suất công tử đã tặng người trâm cài tóc kia sao?”

“Chúc Nhi, người lại nói bậy nữa. Cẩn thận kéo ta đánh nát cái mồm của người nha.” Nữ Quyên vừa thẹn vừa vội trách mắng.

“Ta nào có nói bậy ...” Chúc Nhi ủy khuất thấp giọng nói: “Nếu không phải vậy, tại sao mỗi ngày tiểu thư đều cài chiếc trâm đó?”

“Người đang nói cái gì?” – Nữ Quyên tức giận hỏi. Nàng không nghe rõ Chúc Nhi nói cái gì, nhưng Sở Phong thì lại nghe được nhất thanh nhị sở.

Nhìn tới phượng điệp trâm cùng bộ dạng xấu hổ giấu đầu hở đuôi của Nữ Quyên, hắn liền tươi cười nói: “Quyên muội muội, có cần ta thay người tìm xem chỗ người ngay dưới lửa tàn đứng đó không?” (Phong ca là mượn ý của bài Thanh Ngọc án ở bên trên, câu cuối cùng đây ạ)

“Sở tỷ tỷ ... người giễu cợt người ta nha. Không nói tới chuyện này nữa.” – Nữ Quyên bỗng sáng giọng.

Sở Phong lại chỉ càng cười, tinh tế nhìn nàng với dung nhan khiến người ta không thể không động tâm kia. Liễu mi tinh tế, bên dưới là một đôi mắt trong veo như nước, cái mũi khéo léo dựng thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi hé ra. Hơn nữa giờ phút này nàng lại trần ngập tư thái ngượng ngùng của tiểu nữ nhi: mày liễu hơi nhướn cao, bộ dáng đỏ mặt làm người ta không nhìn được muốn vuốt lên hàng mi của nàng, muốn hôn đôi môi kiều diễm ấy.

Nữ Quyên dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, không hiểu vì sao cảm thấy mặt đỏ tai nóng, tim đập dường như chậm mất nửa nhịp. Nàng cảm thấy hai mắt của Sở tỷ tỷ như hồ sâu ngút ngàn, dường như muốn hút nàng vào trong đó.

Nàng bất an hoạt động thân mình, lúng ta lúng túng hỏi: “Sở tỷ tỷ ... người đang nhìn cái gì vậy?”

“Ta đang nhìn ... Bộ dạng này của người thực đẹp, làm người ta không khỏi muốn nếm thử cái miệng anh đào kia nha.” - Sở Phong không ngờ mình lại đem suy nghĩ trong lòng nói ra, chắc chắn sẽ dọa Nữ Quyên một cú sốc cho xem.

“Sở tỷ tỷ?” – Nàng kinh hô.

Thấy chính mình nói sai Sở Phong không khỏi cảm thấy ảo não, thiếu chút nữa là muốn cắn đứt cái đầu lưỡi của mình. Nhưng hắn cũng không dám đem về mặt ảo não biểu hiện ra ngoài.

Hắn cười trêu chọc nàng: “Xem người bị dọa kia. Ý tứ của ta là, hoàn hảo ta không phải nam nhân, bằng không đúng là chịu không nổi bộ dáng hờn dỗi kia của người.”

Nữ Quyên bị hắn trêu chọc hai tai đều đỏ lên. Nàng không rõ, người ca ngợi nàng nhiều như quá giang chi tức (chị cũng tự kỷ kinh, hai anh chị này thật là =.), nhưng có thể làm nàng cảm thấy tim đập gia tốc mà cao hứng, trừ bỏ ngày ấy gặp vị công tử kia chỉ có Sở tỷ tỷ.

Vị công tử kia ca ngợi nàng sẽ làm nàng rối loạn nhịp tim, có thể nói là phương tâm ám động. (=rung động con tim

khúta khúta khúta! yêu rồi yêu rồi) Nhưng còn Sở tỷ tỷ tán thưởng nàng ... có lẽ là do được một người còn mê hơn cả mình khen ngợi nên mình mới có thể cao hứng như vậy – Nữ Quyên trong lòng nghĩ thế.

“Tỷ tỷ nói lời này là đã quá cất nhắc Nữ Quyên rồi. Luận dung mạo, luận dáng vẻ, cho dù có là thiên tiên hạ phàm e cũng khó có thể so sánh cùng tỷ tỷ. Huống chi Nữ Quyên lại bình thường thế này, so ra còn không bằng một phần vạn của tỷ tỷ đâu.”

Nữ Quyên cứ thiệt tình nói như thế. Nàng thủy chung đều cho rằng Sở tỷ tỷ của nàng, vô luận là ở cử chỉ hay lời nói, thậm chí chỉ là một cái nhăn mày đều tản mát ra cái quyến rũ của nữ nhân, nhất là cặp mắt to sáng ngời kia, nhìn quanh đều thấy đến mười phần mỹ lực.

“Đúng vậy! Ta cũng là cảm thấy Thượng Quan cô nương rất có tư vị của nữ nhân. Ta lớn như vậy, gặp qua nhiều người như vậy nhưng chưa thấy qua người nào có tư thái nữ nhân hơn được cô nương đâu.” – Nhắc tới làm nàng sùng bái vạn phần Thượng Quan cô nương, Chúc Nhi không nhịn được lại xen mồm vào.

Mười phần tư vị nữ nhân? Sở Phong bất giác bật cười. Lúc này hắn cuối cùng cũng có thể hiểu được diễn Linh Đào đều là nam nhân đảm đương. Bởi vì từ tâm tư của nam nhân đến diễn nữ nhân lại càng hoàn mỹ, không phải cũng có nữ nhân vị đấy sao.

Đúng như lời của Chúc Nhi, Sở tỷ tỷ thật sự là mười phần nữ nhân, nhưng vì sao đến nay vẫn chưa lấy chồng? Nữ Quyên thật là nghi hoặc. (Phong ca, ... Aizzz ! Anh thất bại quá đi. Để người yêu mình nói là mười phần nữ nhân, lại còn hỏi đã lấy chồng chưa nữa Chắc chắc ! Hổng hết cả hình tượng soái ca của em. Quyên tỷ, em cũng phục tỷ sát đất luôn. Đầu chương đến giờ em đếm hình như câu nào cũng có Sở tỷ tỷ thì phải =.)

“Sở tỷ tỷ, Nữ Quyên có thể mạo muội hỏi người một chuyện được không?”

“Ừ!”

“Sở tỷ tỷ đã hứa gả cho ai chưa?”

Người hứa gả? Hắn thì “gả” cho ai đây? Sở Phong cười lắc đầu.

“Vậy ... phải chăng là đã có ý trung nhân?” – Nữ Quyên lại hỏi

“Muội muội tốt, ta biết người muốn hỏi cái gì.” Sở Phong cười, đưa tay vỗ vỗ lưng nàng, ngữ điệu mang huyền cơ nói: “Ta đây không phải ‘nữ tử’ bình thường. Muốn ta tiêu phí tâm tư đi tìm một nam nhân, ta tình nguyện dùng nhiều chút tâm tư ở trên người người.”

“A?” Tâm của Nữ Quyên lại nhảy dựng lên, nàng cúi gằm mặt xuống không dám nhìn lại phía Sở Phong. Sở tỷ tỷ là lấy thân phận thân muội muội để nói nàng đi – nàng nghĩ.

“Khó được Sở tỷ tỷ thật sự coi Nữ Quyên như là thân muội muội ... tỷ nói Nữ Quyên phải lấy cái gì báo đáp đây?”

“Báo đáp ư? Vậy đành uỷ khuất muội muội lấy thân báo đáp rồi.” Bắt gặp Nữ Quyên như vậy, Sở Phong nhịn không được lại muốn trêu chọc nàng.

“Ai nha! Thượng Quan tiểu thư, người đùa hơi quá rồi nha. Người muốn Nhị tiểu thư nhà ta báo đáp làm gì? Làm nha hoàn bên người người chăng? Nếu người cảm thấy có Tiểu Hoàn hầu hạ còn chưa đủ, vậy Chúc Nhi cũng không ngại thay chủ báo ân, để ta làm nha hoàn thiếp thân cho người đi.”

Sở Phong trên mặt tuy là mang theo vẻ tươi cười trêu chọc, nhưng trong ánh mắt lại giống như lộ ra một chút thần tình. (ta chẳng biết phải edit sao, ý là cái câu bảo Quyên tỷ lấy thân báo đáp là ý nghĩ thật của anh ý. Bản convert ghi là lộ ra một chút còn thật sự, ta bó tay chấm nên thay đổi chút nhé.) May mắn là Chúc Nhi đúng lúc cười vui vẻ đùa lại, nếu không Nữ Quyên thật sự không biết nên như thế nào đáp lại lời nói đó, hẳn là xem như một lời trêu tức vui đùa.

Không biết vì sao, hôm nay Nữ Quyên đặc biệt để ý mỗi câu mỗi lời của Sở tỷ tỷ đều như ám chỉ một ý tứ hàm xúc nào đó, làm cho nàng cảm thấy tinh thần như bị buộc chặt lại.

Nàng đến tốt cùng là làm sao vậy ? Nàng hẳn là biết Sở tỷ tỷ chỉ nàng trêu nàng, vui đùa mà thôi. Nhưng vì sao đáy lòng nàng lại nảy sinh ý niệm hy vọng chuyện đó không phải là nói giỡn. (Haizz ! Anh chị này cần học thêm vài khóa về tình yêu. Có nàng nào tình nguyện mở lớp dạy không =.=)

“Quyên muội muội suy nghĩ cái gì mà nghĩ tới xuất thần vậy ?”

“A ? Không ! Không có gì ...” Nữ Quyên phục hồi lại tinh thần, lúng ta lúng túng nói.

“Người chẳng lẽ lại đang lo lắng ta thật muốn người làm nha hoàn cho ta?” Sở Phong phát hiện đùa với nàng thật thú vị. Hắn một tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, cười dài tựa vào khuôn ngực mềm mại của nàng: “Như vậy thật là lãng phí nha. Dáng người của người tốt như vậy, hay là làm tình nhân của ta đi.” (Em đối ý ! Phong ca cứ tiếp tục làm Sở tỷ tỷ đi để ăn đậu hũ của Quyên tỷ cho tiện *cười gian*)

Nữ Quyên bị động tác đột nhiên thân mật của Sở Phong làm hoảng sợ. Nàng hít vào một hơi: “Sở tỷ tỷ”

“Chỉ là đùa thôi mà. Xem người kìa, làm gì mà khẩn trương thành cái dạng này chứ.”

Mặt Nữ Quyên đỏ lên, mà Chúc Nhi bên cạnh lại cười đến là vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, Sở Phong lại thu liễm vẻ tươi, có chút dăm chiêu nhìn Nữ Quyên. Mà Tiểu Hoàn bên người hắn, cũng là vẻ mặt âm thầm.

Trước bất luận vẻ mặt khác thường nào của Tiểu Hoàn, Sở Phong đã nói với chính mình là vạn vạn không được nghĩ tới nữa. Nhưng là dựa vào khuôn ngực mềm mại kia của Nữ Quyên, chính mình hạ phúc thể nhưng liền sinh ra phản ứng rất lớn, hại hắn phải nhanh chóng nghiêng người ngồi lại như cũ mới có thể tiết chế được. (hạ phúc: bụng dưới)

Đáng chết! Hắn rất muốn nàng. Chính là với thân phận hiện tại của hắn, dù có nói cái gì cũng không có khả năng cùng nàng tiến thêm một bước. Xem ra hắn phải cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào để giải quyết vấn đề chần ngang bọn họ trong lúc đó.

Thoáng nhìn đến cây phượng điệp trầm nàng đang cài trên tóc, hắn giương lên một tia mỉm cười. Có lẽ ... có thể tìm một cơ hội giúp nàng hảo hảo gặp lại “ý trung nhân”.

“Thiếu gia ...” Tiểu Hoàn hầu hạ Sở Phong thay quần áo, hốc mắt lại hồng lên như có vô hạn uỷ khuất, thấp giọng gọi hắn.

Sở Phong ứng thanh, cũng không hướng nàng liếc mắt một cái.

Tiểu Hoàn lại càng cảm thấy ủy khuất hơn, tay nàng run run vì hắn tháo xuống phượng hoa trầm: “Thiếu gia, lão phu nhân có phải hay không muốn người thú Lãng cô nương.”

“Phải thì thế nào? Mà không phải thì thế nào?”

“Nhưng ... Lãng cô nương cũng không biết thiếu gia người ... nàng sẽ nguyện ý sao?”

Sở Phong quay đầu, trừng mắt liếc nàng một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “ Chuyện này hẳn là không liên quan đến người đi.”

Nghe được câu nói lạnh lùng ấy của Sở Phong, Tiểu Hoàn không nhịn được mà nhỏ lệ. Từ khi nàng tiến vào Thượng Quan gia, biết được Sở Phong kỳ thật là một thân nam nhi liền một lòng tất cả đều hướng đến hắn.

Nàng cũng không để ý chuyện Sở Phong phải phần nữ nhân, thậm chí còn vì chuyện này mà cao hứng. Bởi vì Sở Phong khi không thể phục hồi thân nam nhi thì sẽ là của riêng nàng. Khi hắn lấy thân phận nam khi

chạy ra ngoài, nàng có thể giúp hắn gạt lão phu nhân, cũng có thể lúc nào cũng khắc khắc làm bạn bên người hắn.

Tuy rằng hắn cũng chưa từng động vào người nàng, nhưng nàng vì hắn mà để ý hết thảy làm nàng cảm giác như mình là thê tử của hắn vậy. Một khi Sở Phong cưới thê, phục hồi thân nam nhi, nàng còn có thể ở bên cạnh hắn như bây giờ sao? Nàng còn có thể giống tiểu thê tử hầu hạ hắn sao?

Nàng đã ở trong lòng thầm hy vọng xa vời có thể trở thành thê tử của Sở Phong. Nhưng là thân phận của nàng thấp kém, dù Sở Phong nguyện ý thì lão phu nhân cũng sẽ không đồng ý để hắn thú nàng.

Nay Nữ Quyên xuất hiện, bọn họ lại tới ở Lăng Ba trang viên, mà lão phu nhân cũng là cố ý vô tình mượn sức Nữ Quyên tác hợp cho hai người. Hơn nữa, hôm nay sau giữa trưa, bộ dáng thân mật của hắn đối nàng đã nói lên sáng tỏ rằng hắn không có khả năng thuộc về nàng nữa.

Nàng như thế nào có thể cam tâm? Nàng thương hắn đến vậy kia mà.

“Thiếu gia ...” Nàng hai mắt đầm lệ lưng trông ôm trụ hắn từ phía sau, toàn bộ thân hình áp sát vào lưng hắn: “Tiểu Hoan không nghĩ sẽ rời đi người. Tiểu Hoàn thực sự yêu người ...”

Yêu? Sở Phong cười lạnh một tiếng, vặn hai cánh tay vẫn ôm trụ hắn ra: “Tiểu Hoàn, người đừng hồ đồ. Ta không phải đã từng nói với người yêu là thứ hư vô mờ mịt và không đáng tin sao. Chỉ có nữ nhân nhàm chán như các người mới có thể mở miệng ngậm miệng đều nói yêu.”

“Nhưng ...”

“Ta biết người rất tốt với ta, ta cũng coi người như muội muội mà đối đãi. Làm muội muội sao có thể cùng đại ca nói cái gì tình? Cái gì yêu?”

“Nói vậy ... người từ trước tới giờ chưa bao giờ yêu ta?” – Tiểu Hoàn ghen ngào.

“Không!” Sở Phong vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, cười nói: “Ta sẽ không yêu bất cứ nữ nhân nào.”

Biết rõ đáp án sẽ là như vậy nhưng Tiểu Hoàn vẫn là không nhịn được mà khóc đến khổ sở.

Nữ nhân! Sở Phong thấy nàng khóc thực phiền lòng, mệt mỏi đứng dậy đi ra ngoài.

“Thiếu gia, người đáp ứng ta, từ nay về sau sẽ không yêu bất cứ nữ nhân nào.” – Tiểu Hoàn ở phía sau vừa khóc vừa nói.

Sở Phong lên tiếng cười cười: “Yên tâm! Ta sẽ không nhàm chán như vậy.”

Tiểu Hoàn nhìn bóng dáng của Sở Phong, lòng của nàng đau quá. Ai kêu nàng lại ngốc nghếch như vậy chứ, thế nhưng lại đi yêu thương một nam nhân vô tâm.

Nhưng chỉ cần hắn không yêu thương nữ nhân nào khác, lòng của nàng coi như cũng là được an ủi. Tuy rằng nàng không chiếm được tình yêu của hắn, nhưng cũng không có nữ nhân nào khác có thể cướp đi tâm của hắn. Nếu thế nàng cũng nguyện ý cứ như vậy cả đời canh giữ bên người hắn, chẳng sợ vĩnh viễn sẽ không được hắn đáp lại.

Sở Phong ra khỏi Nhã Đoạn các mà hắn tạm cư, lững thững đi lại trong vườn, vì những lời nói của Tiểu Hoàn mà cảm thấy phiền lòng không thôi.

Nữ nhân như thế nào lại đều đáng ghét như vậy?

Hắn đã từng nhận thức không ít nữ nhân, cho dù có là danh hoa phổ kỹ cũng đều giống nhau. Khi hắn cùng các nàng quá một trận tử (=mây mưa *đỏ mặt*), miệng các nàng đầy những thứ không phải tình thì chính là yêu, hắn nghe được chỉ cảm thấy phản cảm và buồn cười đến cực điểm. Nam nữ trong lúc đó ở cùng một chỗ, không phải chỉ cần cao hứng là được rồi sao? Hắn cho rằng đàm tình nói yêu chính là nhàm chán mà đối trá.

Không biết Nữ Quyên có phải hay không cũng là nữ nhân nhàm chán như vậy.

Hắn vừa ngẩng đầu mới phát hiện mình bất tri bất giác lại tiêu sái đi tới trước cửa Linh Quyên Các của Nữ Quyên. Đèn đuốc trong Linh Quyên Các vẫn sáng trưng, xem ra chủ nhân nội các vẫn chưa đi ngủ.

Hắn nhú mào, đối với việc mình vì sao lại vô thức đi tới nơi này là thập phần không thể lý giải. Thân thể hắn cũng thực sự là thành thực, hơi không vừa ý một chút là khát vọng lại dâng trào.

Nguyên tưởng rằng chỉ cần chuyển vào Lăng Ba trang viên, hắn sẽ nhanh chóng chán ghét mỗi ngày đều gặp nàng mà sẽ không vì mỗi cái nhàn mào, nhất cử nhất động của nàng mà cảm thấy xúc động nữa. Nhưng hắn sai lầm rồi, số lần hắn vì nàng tình nan tự chế chẳng những không giảm bớt theo số lần gặp mặt gia tăng, ngược lại khát vọng muốn gần sát nàng lại một lần so với một lần dấy hắn khó lòng khống chế.

Tựa như hiện tại, hắn rõ ràng nên an phận tản bộ trong hoa viên, nhưng hắn lại không tự chủ được mà đi tới trước Linh Quyên các. Lực hấp dẫn của nàng đối với hắn quá mạnh mẽ, hắn thực sự không thích cảm giác không thể khống chế này.

“Đáng chết!” Hắn tức giận thấp giọng rủa một tiếng, bắt buộc hai chân của mình hướng Nhã Đoạn các mà quay lại.

Nhưng khi hắn vừa quay bước lại nghe từ trong Linh Quyên Các truyền ra tiếng thét chói tai của Nữ Quyên cùng tiếng nước, tiếp theo đó là thanh âm sắc khụ của Nữ Quyên.

Nàng xảy ra chuyện gì? Sở Phong theo bản năng bước vội vào Linh Quyên Các, cũng bất chấp không hề gõ cửa trước mà đã vào.

“Nữ Quyên, người làm sao vậy?”

“A?” Đột nhiên xuất hiện một người thực dọa cho Nữ Quyên đang tắm rửa nhảy dựng lên. Nhưng khi nàng nhìn đến người tới là Sở Phong thì nhẹ nhàng thở ra.

Trước khi tỷ muội của nàng lấy chồng, nàng cũng thường cùng các nàng ấy tắm rửa thay quần áo. Mà nàng lại coi Sở Phong như tỷ muội, hơn nữa cả hai đều là nữ nhân nên tự nhiên đối với “nàng” cũng không cần kiêng dè gì nhiều. (Hơ hơ! Không kiêng dè nên sau này tỷ mới hối hận đó. Nhưng mà một màn này mà Phong ca vẫn giữ được bình tĩnh thì công nhận là định lực cũng cao lắm chứ. Bái phục!)

“Sở tỷ tỷ, đã trễ thế này rồi, người như thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi?”

“Ta là ...”

Nữ Quyên đối với sự xuất hiện của Sở Phong coi là đương nhiên, nhưng Sở Phong sau khi phát hiện bộ dáng lúc này của Nữ Quyên thì đầu óc hoàn toàn âm âm trống rỗng.

Nữ Quyên khuôn mặt ửng hồng dựa vào dục dũng (thùng tắm), hơi nước lượn lờ ẩm ướt bốc lên, vài giọt đọng lại trên đầu vai tuyết trắng không tì vết của nàng, từng giọt như nước mưa theo sợi tóc của nàng rơi xuống trước ngực, chậm rãi đi xuống, hoạt hướng ... Đáng chết! Dục dũng che mất tầm mắt của hắn, làm hắn không cách nào nhìn xem đến tột cùng là hướng tới đâu, nhưng lại mơ màng thủ nhi đại chi chiếm đầy trong đầu hắn, làm hắn nhìn không được thở gấp một hơi. (Phong ca tả tỷ ấy có một câu mà như đã muốn xài hết vốn từ em tích góp mấy năm rồi đấy. Em bái phục anh quá đi mất. Lúc anh hô “Đáng chết!” làm em tưởng anh lấy lại bình tĩnh rồi, ai ngờ ngay câu sau anh tương nguyên một gáo nước lạnh vào mặt em. Hu hu! Ta là cực kỳ “chong sáng” a, tội lỗi quá.)

“Sở tỷ tỷ?” – Nữ Quyên thấy Sở Phong thất thần liền gọi.

“Thực xin lỗi ... Ta không người biết người đang tắm ... Đột nhiên lúc này nghe tiếng người sắc khụ lợi hại ... còn tưởng người xảy ra chuyện gì.”

Hắn vội vàng nghiêng đầu sang một bên, không dám lại nhìn vào Nữ Quyên dáng vẻ kiều mỹ kinh hãi nhâm tâm kia, tránh cho dục vọng tăng vọt đem chính mình chết cháy.

“A! Ta đang ngủ trong dục dũng lý, không cẩn thận nên uống phải miếng nước thôi ...”

Nữ Quyên một mặt nói một mặt từ trong dục dũng lý đứng dậy. Mới tắm xong nên nhiệt khí vẫn còn làm làn da nàng ửng đỏ, sương khói (ở đây là hơi nước đấy ạ =.) lượn lờ, trong suốt, cẩn thận bao lấy thân thể mềm mại của nàng, tham luyến ở trên da thịt của nàng, ngưng đọng thành giọt nước rồi từ từ trượt xuống làm nổi bật thân thể nàng tựa như một đóa hoa sen mới nở.

Tuy có một cái khăn lông che ở trước ngực, nhưng những đường cong linh lung khêu gợi hứng thú đã bán hiện ra trước mắt Sở Phong. Đùi ngọc thon dài bước ra khỏi dục dũng, bộ vị trọng điểm kia thực mê người mà sinh động, làm người ta nhìn không được muốn vỗ về da thịt không tỳ vết của nàng, hôn lên đôi môi hương khí ngọt ngào kia.

Nếu không phải công phu tự chế (=tự kiềm chế) của Sở Phong cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh nhất lưu (ý là Phong ca có định lực cao) thì đối với dung nhan hoa mắt động lòng người kia ai có thể không lên phác hỏa bươm bướm chứ? (= “ăn” Quyên tử đầy ắp =. = Khổ thân ca, được nhìn mà ko được ăn.) Nhưng ngay cả vậy, hắn giờ đã cảm thấy cái khổ hạ không tiền đồ của mình phồng lên rồi.

“Sở tử tử ...” Nữ Quyên khoác lên mình một kiện tố ý (tố: lụa; y: y phục), đi ra lại thấy Sở Phong vẻ mặt kỳ quái, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi liên vội vàng hỏi: “Người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“A ... không có!” Hắn không thoải mái nhất chính là nàng dựa vào hắn quá gần, hương khí sau khi tắm kia không ngừng khiêu chiến tính tự chủ của hắn.

“Nhưng là ...”

“Không có việc gì, lúc này ta ở trong vườn tản bộ thôi. Đúng rồi, người bề bộn nhiều việc làm sao? Lúc dùng cơm tối ta không thấy người đến.” Hắn chợt dạ, giả vờ tiêu sái đi tới bàn tròn ngồi xuống, ngăn lại cái đề tài vừa nảy, che dấu tình cảnh quần bách của mình.

“Ai! Gần đây vấn đề phiền lòng thực nhiều ... tất cả là từ Lang Thao bang mà ra.” – Nữ Quyên phiền lòng, cũng ngồi xuống đối diện với Sở Phong.

“Người nói ... Lang Thao bang kia làm sao?”

Nữ Quyên mà không đề cập tới thì Sở Phong thiếu chút nữa đã quên. Hắn đã nhiều ngày nay chưa từng đi xem bang lý, cũng không thu được tin tức gì trong bang. Tại sao hắn lại không nhân cơ hội này tìm hiểu một chút, để chứng minh suy đoán của hắn đối với các trưởng lão trong bang có đúng là thật hay không.

“Những người đó đều là đám thổ phỉ ăn thịt người không phun cốt.” (Hic! Quyên tử dùng từ đã man quá. Em không có tự tiện thêm mắm thêm muối đâu, nguyên văn nó thế! =.=)

“Ồ? Bọn họ thu phí rất cao sao?”

Nghe Nữ Quyên nói xong, mi tâm Sở Phong liền nhú chặt.

Hắn chỉ biết các trưởng lão trong bang là có lấy nhiều báo thiếu, trung gian kiếm lời cho vào túi tiền riêng, lại không nghĩ rằng bọn họ đối với phường vải Lãng Ba sở thu phí dụng, so với số lượng báo cáo trong sổ sách còn cao hơn gấp bội lần. Chuyện này quả thực là cướp bóc mà, khó trách Nữ Quyên lại hình dung bọn họ như thổ phỉ.

“Gần nhất bọn họ lại càng làm trầm trọng hơn. Tân tiền nhiệm bang chủ một hơi đẩy giá chuyên chở thuyền phí cao lên gấp ba, quả thực là thổ phỉ trong thổ phỉ vương mà.”

Nàng thế nhưng lại nói hắn là thổ phỉ trong thổ phỉ vương? Sở Phong đối mặt với sự lên án của nàng quả thực là dở khóc dở cười. Nhưng từ miệng nàng cũng đã chứng minh rằng hắn đoán đúng, các trưởng lão trong bang thực sự ở sau lưng hắn làm chuyện ám muội.

Ngại rằng căn cứ chính xác có lợi ỉnh còn chưa nắm vững, hơn nữa các huynh đệ trong bang cũng không hoàn toàn tin phục hắn, nếu giờ phút này giúp Nữ Quyên giải quyết vấn đề của nàng chỉ e sẽ đánh rần động cỏ. Cho nên tạm thời hắn ... không! Phải nói là Sở Phong hắn đành phải tiếp tục làm thổ phỉ trong thổ phỉ vương. (=.= Tội nghiệp ca quá. Quyên tử lúc gọi là Sở tử tử thân thiết, lúc thì nói thổ phỉ đầy khinh miệt, chắc chắn!)

“Thực xin lỗi. Nói với Sở tử tử mấy chuyện đó chỉ sợ làm người cảm thấy buồn bực rồi.” – Nữ Quyên ngượng ngùng cười cười với Sở Phong.

“Sao lại như thế được? Nghe người nói ta cũng có thể lý giải một số chuyện ta không rõ a.” Không những thế mà còn giúp ta rất nhiều nữa kia. – Sở Phong cười.

“Nhưng người dù gì cũng chỉ là một nữ hài tử, một mình chường quần cả một phường vải không phải là quá mệt mỏi sao?”

“Đúng là có chút mệt thật. Gáy ta cứng ngắc đến phát đau rồi.” – Vừa nói, nàng đưa tay xoa lên cái gáy giờ này đã cứng ngắc.

“Vậy để ta giúp người xoa bóp đi.” Nhìn tới nụ tuyết trắng tinh tể lộ ra ngoài tổ ý kia Sở Phong nhin không được lại nổi lên dục vọng muốn chạm vào nàng. Hắn đi ra phía sau Nữ Quyên, thay thế tay nàng, vì nàng mà ấn xoa nhẹ nhàng.

Cái gáy vốn cứng ngắc của Nữ Quyên dưới sự mát xa linh hoạt của hắn giờ lại thấy thoải mái rất nhiều, làm nàng không khỏi phát ra một tiếng ngâm nga thoải mái.

Thanh âm ngâm nga của nàng khiến cho Sở Phong tâm viên ý mãn, dục vọng mới vừa rồi thật vất vả mới biến mất giờ phút này lần nữa lại tăng vọt.

Hắn cực lực che dấu tiếng thở dốc thô trầm nhưng không thoát khỏi thính lực của Nữ Quyên. Nàng cảm thấy kỳ quái bèn ngẩng đầu hắn thì phát hiện hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng, trong con mắt thâm thúy ấy tràn ngập lửa tình dục mãnh liệt mà xa lạ.

Ánh mắt của hắn là cho Nữ Quyên cảm thấy tim đập đột nhiên gia tốc. Đầu ngón tay hắn đụng chạm vào da thịt nàng dường như cũng muốn đốt lửa luôn trên đó. Cảm giác này cùng những lời nói lúc chiều làm tim nàng lại càng đập loạn.

Nàng làm cho chính mình không chế được nhịp tim hoảng loạn kia, vội vàng thối lui thân mình, không dám lại liếc nhìn Sở Phong lần nữa.

Sở Phong vạn phần ảo não vì chính mình không chế tình dục không được mà biểu lộ ra ngoài. Dục vọng của hắn đối với một nữ nhân cho tới bây giờ cũng không mãnh liệt tới mức không thể kiềm chế được như thế. Hắn như thế nào lại quên thân phận của mình bây giờ là một nữ nhân.

Hắn nhất định đã dọa đến nàng! Nhưng hắn lúc này đang bị dục hỏa thiêu đốt nên cũng không có tâm tình hướng nàng giải thích gì nhiều.

“Ngủ sớm một chút đi!” – Nhân lúc lửa tình dục còn chưa tăng vọt mà sinh khí, hướn nàng chúc ngủ ngon xong Sở Phong ngay lập tức xoay người đi ra ngoài. Xem ra hắn đêm nay phải hảo hảo tìm biện pháp giảm nhiệt mới được.

Nữ Quyên thật là sợ hãi. Nàng không rõ sao Sở tỷ tỷ của nàng lại dùng ánh mắt đó mà nhìn nàng. Nàng từng gặp qua tỷ phu cũng dùng ánh mắt đồng dạng nhìn tỷ tỷ, nhưng hai người họ là vợ chồng, còn Sở tỷ tỷ cùng nàng ... cả hai đều là nữ nhân a. (Người ta vẫn thường nói “không biết thì không có tội”, nhưng Quyên tỷ à, tội lần này của tỷ thật khó tha.)

Chẳng lẽ Sở tỷ tỷ thật sự có “cái loại này” ham mê? (tức là less =. = *nước mắt chảy ròng ròng* Tỷ ơi, tỷ tàn nhẫn quá đi. Phong ca ơi, thương cảm cho anh quá đi. *chấm chấm nước mắt*) Cho nên mới không muốn tìm nam nhân gả đi? Cho nên mới nói khâm phục nàng? Lời nói đùa chiều này ... chẳng lẽ tất cả đều không phải nói đùa sao?

Đời mạng hơn là nàng lại không hỜ có ác cảm với ánh mắt cùng sự đụng chạm của “nàng”, thậm chí còn vì thế mà cảm thấy mặt đỏ tai nóng, tim đập không thôi. Nghĩ đến Sở tỷ tỷ, mỗi câu mỗi chữ của “nàng” đều tác động tới nàng. Chẳng lẽ nàng ... cũng có “cái loại này” ham mê? (Ta điên với cách xưng hô của hai người này rồi)

Điều này sao có thể? Sẽ không! Sẽ không!

Nữ Quyên ý đồ đem tư tưởng vợ vẫn trong đầu bài trừ ra ngoài, nhưng lại hiện lên trong đầu cảm giác ám áp khi Sở Phong chạm vào cái cổ của nàng, thậm chí tò mò nếu “nàng” chạm vào những chỗ khác nữa ... thì sẽ có cái cảm giác gì. (Hơ hơ! Tỷ xem ra cũng chẳng sáng là bao nhỉ *cười xấu xa*)

“Ai nha! Thôi rồi!” Nữ Quyên vừa giận vừa xấu hổ nằm ở trên giường. Sau này nàng như thế nào còn mặt mũi mà đi ra ngoài gặp mọi người nữa đây.

4. Chương 4: Đệ Tứ Chương

Ngoài cửa đại đường của Lang Thao bang có mấy tên bang chúng đang đứng không biết làm sao, không dám bước vào nội đường nửa bước. Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, bang chủ của bọn họ hôm nay tâm tình thập phần ác liệt.

Ngày thường bang chủ đã ít khi xuất hiện, mà mỗi lần xuất hiện trong bang cũng đều mang vẻ mặt tươi cười thanh thản, cho dù nóng giận cũng chỉ dùng ánh mắt lạnh ngạo mà trừng dọa mọi người thôi.

Nhưng là bang chủ hôm nay vừa đến đã rất bình thường, chỉ vì một ít việc mà lớn tiếng rít gào, còn chụp nát vài cái ghế dựa. Mọi người đều sợ tới mức không dám đến gần hần nửa bước, tránh cho kết cục cũng bị thảm giống như mấy cái ghế kia.

Tâm tình của Sở Phong hôm nay quả thực là ác liệt tới khó có thể hình dung, vì chuyện đêm qua mà bất mãn. Nữ Quyên thế nhưng lại có khả năng làm cho hần lần đầu tiên thất thố từ khi chào đời tới nay. Hần thật hối hận vì lúc trước đã đồng ý tới ở Lăng Ba trang viên.

Tiểu ma nữ chết tiệt! – hần thầm rửa.

Hần đã không thể chịu nổi việc mỗi ngày gặp nàng mà không thể chạm vào nàng. Xem ra hần phải nhanh chóng tìm cơ hội lấy thân phận nam nhi để tiếp cận nàng, sớm hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân đem nàng thú vào cửa. Nếu không hần sớm muộn gì cũng chết non vì bị dục hỏa hừng hực bên trong thiêu đốt mỗi lần ở cạnh nàng.

“Khởi bẩm bang chủ, trang chủ Lăng Ba bố trang cầu kiến.” Một gã thuộc hạ thật cẩn thận đứng ngoài cửa đại đường từ xa bẩm báo.

“Ai?” – Sở Phong trừng mắt. Hần hần là không có nghe sai đi.

“Là ... trang chủ Lăng Ba bố trang ... Lăng cô nương.” – Gã thuộc hạ kia bị cái trừng mắt của Sở Phong dọa ất hết hồn vía.

Sở Phong chớp động trong mắt hừng hực lửa giận. Hần lúc này có dục vọng muốn giết người mãnh liệt.

Vì để có cơ hội dùng thân phận nam nhi của hần quang minh chính đại tiếp cận Nữ Quyên, chiếm được sự ưu ái của nàng, hần không nghĩ để nàng biết hần là bang chủ Lang Thao bang, bởi hần muốn biết cảm quan (cảm nhận + quan sát) của nàng đối với “Sở bang chủ”. Nay nàng lại đột nhiên tìm đến đã đánh tan mọi kế hoạch của hần. Xem ra dường nói là chiếm được ưu ái của nàng, nàng không buồn bực hần đã may mắn rồi.

Hướng chi ... Chết tiệt! Nữ nhân không biết trời cao đất rộng này, cũng không ngẫm lại xem đây là cái địa phương gì – Lang Thao bang toàn một lũ long xà hỗn tạp, là nơi mà nữ nhân có thể đến sao.

“Nàng đến cùng ai?” – Sở Phong cơ hồ chỉ thiếu điều rống lên.

“Nàng ... đến cùng một lão nhân ...”

Lý chưởng quỹ? Kẻ tuân lệnh ngu xuẩn này định hạ chết nàng sao. Mang một cái lão nhân đến thì có thể bảo hộ nàng sao.

Hần lần này không thể không giáo huấn nàng, làm cho nàng biết thân nữ nhân thì nên biết bảo vệ tốt bản phận của mình, đừng nghĩ cùng nam nhân tranh cường thủ thắng.

“Gọi bọn họ tiến vào.” Sở Phong vô cùng giận dữ nhưng ngược lại nở nụ cười, dường như khôi phục lại vẻ tươi cười thanh thản thường nhật.

Tên thuộc hạ kia thấy Sở Phong tươi cười, không những không hề có cảm giác an tâm, mà ngược lại càng cảm thấy như là sự tĩnh lặng trước khi nổi cơn bão táp. Hần lau mồ hôi lạnh, xoay người rời đi.

Không lâu sau, Nữ Quyên cùng Lý chưởng quỹ được một thuộc hạ khác dẫn vào.

“Vị đại ca này, cảm ơn người.” Nữ Quyên hữu lễ đối với vị đại hán dẫn đường tươi cười cảm ơn. Đại hán kia xem mà cũng choáng váng, ngay cả miệng cũng không thể đóng lại, nước miếng nhanh chóng chảy ra.

Đột nhiên có một tiếng xé gió rất nhỏ, theo sau là tiếng kêu thảm thiết của vị đại hán kia. Chỉ thấy tên kia ôm gáy, mặt đỏ lên, cơ hồ khí huyết không thể lưu thông.

Thì ra là Sở Phong nhìn thấy Nữ Quyên đối với tên kia cười ngọt ngào như vậy, nhất thời hộ ý mọc lan tràn. (Anh ý ghen, ăn dấm, phần nộ, ... diễn từ gì thêm thì tùy mọi người) Hơn nữa tên kia lại không nhìn được mà cứ nhìn chăm chăm vào gương tử tương lai của hắn làm lửa giận trong lòng hắn càng bùng phát mãnh liệt.

Hắn giương tay lên liền lấy ám kinh xuất ra từ trong cổ tay áo ám khí nổi tiếng của “Ngọc diện thư sinh” – bạch ngọc châu, thẳng tắp bắn vào trung cổ họng của tên đại hán kia. Một chiêu này tuy không lấy mạng hắn nhưng cũng làm hắn khổ sở một trận tới chết đi sống lại. Ai bảo hắn dám nhìn Nữ Quyên sắc mị như thế.

“Vị đại ca này, ngươi có khỏe không?” Nữ Quyên thấy vẻ mặt thống khổ của vị đại hán kia liền đưa tay muốn đỡ hắn. Nhưng nàng còn chưa đụng đến vị đại hán kia thì lại nghe một tiếng quát trầm thấp mà ẩn dấu tức giận vang lên.

“Cút xuống đi.”

Đại hán kia nghe được một tiếng hô quát này liền sợ tới mức can đảm câu liệt, bất chấp thống khổ trên người tránh khỏi tầm tay của Nữ Quyên, bật mạng tông cửa xông ra.

Nữ Quyên ám hận nhìn phía trung đường, trong mắt chớp động phần nộ hỏa diễm. Nàng muốn nhìn xem tân bang chủ của Lang Thao bang đến tột cùng là kẻ vô huyết vô lệ tới mức nào, chẳng những ăn tươi nuốt sống, thể nhưng còn không phân biệt tốt xấu ra tay đả thương chính cấp dưới của mình, dọa hắn sợ tới mức chạy trốn chết.

Nàng chăm chú nhìn lại, nguyên tưởng rằng sẽ thấy một kẻ mặt ngựa cao to, hán tử thô lỗ mặt lác má hồ, nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ đến trước mắt nàng cư nhiên lại là một công tử phong độ tuấn suất. Càng làm cho nàng không thể tin, hắn thể nhưng lại là người nàng gặp ở An Nam tự ngày đó – nam nhân tặng nàng cây phượng điệp trầm. Nàng kinh ngạc tới thiếu chút nữa là quên cả hô hấp.

“Lặng cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Sở Phong nhất thái thanh thần cao ngạo ngồi trên ghế, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn Nữ Quyên.

“Là ngươi? Ngươi chính là tân bang chủ của Lang Thao bang?” Nữ Quyên quả thực không thể tin được trên đời sao mà khéo chuyện đến thế. Nàng giật mình tới mức ngay cả thanh âm cũng hơi hơi phát run.

“Đúng! Là ta.” – Sở Phong nhếch khóe miệng, gạt đầu.

“Nhị tiểu thư, ngươi biết Sở bang chủ sao?” Lý chương quý theo sau Nữ Quyên nghe hai người đối thoại, đây một bụng nghi hoặc mở miệng hỏi.

“Ai quen biết hắn!” – Nữ Quyên oán hận nói.

Nhớ tới ngày đó ở An Nam tự ngẫu nhiên gặp nhau, Nữ Quyên còn vì phong tư tiêu sái của hắn mà lặng yên tâm động. Nàng từng dùng đủ mọi cách đoán xem hắn là người như thế nào, ngàn vạn lần cũng không nghĩ hắn lại chính là Lang Thao bang chủ làm nàng đau thâm ác tuyệt. Nếu không phải vừa rồi tận mắt nhìn đến thủ đoạn tàn nhẫn của hắn đối với thuộc hạ, nàng vẫn sẽ không tin người nho nhã như hắn lại chính là thổ phỉ trong thổ phỉ vương trong miệng nàng.

Thất vọng, cô đơn cùng ghét cay ghét đắng nháy mắt hóa thành nồng đậm tức giận. Nữ Quyên tháo xuống phượng điệp trầm, phần hận ném tới trước.

“Cây trầm này là của ngươi, trả lại cho ngươi.”

Sở Phong lấy tư thế xinh đẹp nhất thả người, ngay trước khi cây trầm rơi xuống đất liền bắt được gọn gàng. Hắn đi tới trước mặt Nữ Quyên, thưởng thức cây trầm trong tay rồi như thì thảo tự nói: “Phượng điệp cùng y phục rực rỡ thường làm bạn với nhau, giai nhân có gì lại tàn nhẫn chia lìa? Đáng tiếc a! Đáng tiếc!”

Lời hắn nói làm Nữ Quyên nhớ tới ngày đó ở An Nam tự, lúc hắn đưa nàng cây trầm này cũng nói tương tự.

Mặt của nàng hơi đỏ lên, nhưng thủy chung vẫn là thịnh nộ. Không muốn cùng hấn liên lụy nhiều nên nàng cố ý làm như không nghe hấn nói gì mà chuyển đề tài, trực tiếp cho hấn thấy ý đồ lần này nàng đến đây: “Ta lần này tới thỉnh giáo Sở bang chủ là vì sao phải tăng thuyền phí lên gấp 3 lần?”

Sở Phong ngạo nghễ nhìn nàng, rồi sau đó cười nhạt, lấy giọng điệu lạnh lùng nói: “Nơi này không phải nơi mà người nên đến.”

“Hả?” Nữ Quyên nhất thời không hiểu được vì sao hấn lại ông nói gà bà nói vịt.

“Ta nói Lang Thao bang không phải là nơi mà nữ nhân có thể đến.”

Nói gì vậy? Hấn là xem thường nữ nhân sao?

Nữ Quyên buồn bực trừng mắt hấn: “Lang Thao bang nắm trong tay thuyền vận, ta là đến đây cùng người nói chuyện phí chuyên chở. Cùng là thương nhân, nam hay nữ cũng không có quan hệ.”

Sở Phong đưa tay nắm lấy cái cằm khéo léo của Nữ Quyên, buộc nàng phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào hấn: “Nữ nhân thì nên an phận thủ thường, không cần ra ngoài tranh đua cùng nam nhân, quản cái gì nam nhân sự.”

Lý chương quỹ mắt thấy Sở Phong đối với Nữ Quyên động thủ động cước liền kéo nàng về phía sau, đứng trước bảo hộ nàng.

“Sở bang chủ, chúng ta tới đây là muốn cùng người hảo hảo nói chuyện thuyền phí chuyên chở, nhưng Nhị tiểu thư nhà ta dù sao cũng là cô nương gia chưa chồng, không thể để nam nhân động thủ động cước được.” Lý chương quỹ ngữ điệu khách khí nhưng vẻ mặt lại là không cho phép Sở Phong tới gần Nữ Quyên nửa bước.

“Quả là một lão nhân gia rất trung tâm (=trung thành + tận tâm) vì chủ. Nhưng như thế nào đến tuổi này rồi mà vẫn không hiểu rõ cơ sự?” – Sở Phong cười lạnh một tiếng – “Người căn bản là không nên để cho chủ tử của người tới đây. Nếu để cho nàng đến đây, cho dù ta nghĩ muốn làm gì nàng, một lão nhân gia như người thì có thể ngăn cản sao?”

Sở Phong lời kia vừa thốt ra đã dọa Nữ Quyên chủ tớ hai người lui lại vài bước.

Nếu không phải vì kiện hàng tới kinh thành đang cần gấp, nếu không nhanh sẽ quá muộn, thì một chút tổn thất trung gian này đối với phường vải Lăng Ba chẳng là gì cả. Đây mới là nguyên nhân chính khiến Nữ Quyên nói cái gì cũng phải tới Lang Thao bang.

Nhưng hiện tại Nữ Quyên đã bắt đầu hối hận vì không nghe Lý chương quỹ khuyên. Theo như lời Sở Phong nói, nếu hấn thật sự tương đối nàng như thế nào, bằng vào chủ tớ hai người cũng chỉ có thể thất thủ chịu trôi thôi.

Nàng nhìn ánh mắt lãnh liệt cứng rắn của Sở Phong, dường như nó muốn nói rằng, chỉ cần là chuyện hấn muốn thì không gì là không thể, chỉ cần là quyết định của hấn thì bất luận kẻ nào cũng đều vô lực thay đổi.

Nàng tin tưởng chính mình không thể nào thay đổi được quyết định của hấn. Sự uy hiếp trong lời nói cùng toàn thân hấn tản ra tín hiệu nguy hiểm càng làm cho nàng không còn dũng khí mà lui xuống. Nhưng nàng vẫn ra vẻ trấn định nói: “Quên đi! Gấp ba thì gấp ba. Lý chương quỹ chúng ta về thôi, không cần cùng loại thổ phỉ này nhiều lời nữa.”

Ngay trước khi Nữ Quyên bước ra khỏi cửa, Sở Phong ở phía sau lại thản nhiên mở miệng nói: “Sau này Lang Thao bang sẽ không giúp phường vải Lăng Ba vận chuyển hàng nữa.”

“Người nói cái gì?” – Nữ Quyên ngạc nhiên quay đầu.

Sở Phong vẫn thẳng tắp đứng tại chỗ, tiếp tục thưởng thức cây phượng điệp trăm trong tây, không hề để ý tới Nữ Quyên.

Thấy hấn không phản ứng gì, Nữ Quyên ký nào vừa vội: “Người muốn gấp ba lần thuyền phí chúng ta cũng đã đồng ý rồi, người còn muốn thế nào?”

“Ta thay đổi chủ ý” – Sở Phong đối nàng nhe răng cười – “Hiện tại cho dù là gấp mười hay gấp trăm lần thì Lang Thao bang chúng ta cũng sẽ không vì một nữ nhân mà bán mạng.”

“Người ...” Nữ Quyên thật sự là bị làm tức giận tới mức không nói nên lời.

Nhưng mắt thấy ngày giao hàng tới gần, trừ bỏ thủy vận thì các phương thức khác đều không kịp, tình thế so với nhân cường, Nữ Quyên đành phải cưỡng chế lửa giận trong lòng mà nghênh thị ánh mắt đắc ý của hắn.

“Nói điều kiện đi.”

“Ồ?” – Sở Phong giả bộ không hiểu.

“Tuy rằng ta không rõ vì sao Sở bang chủ cứ mãi làm khó dễ ta, nhưng chuyện gì cũng có giới hạn của nó, người cứ việc nói điều kiện của người ra đi.”

“Chuyện gì cũng có giới hạn?” – Sở Phong dương dương tự đắc – “Không biết Lăng cô nương cho rằng bản thân mình trị giá bao nhiêu?”

Thực khả nhẫn, thực không khả nhẫn. Nữ Quyên giơ tay lên hướng khuôn mặt tuấn mỹ của hắn mà đánh, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì cổ tay ngọc của nàng đã bị hắn chặt chẽ nắm ở trong tay.

Sở Phong nhìn chằm chằm hai tròng mắt buồn bã của Nữ Quyên, lấy ngữ điệu lạnh như băng làm Nữ Quyên không nhịn được phải run lên mà nói: “Thử cũng đừng thử. Đại giới này người gánh không nổi đâu.” (ý là một khi anh ý mà tới giới hạn thì Quyên tỷ chỉ có đường “chết” với anh)

Nữ Quyên vô ích tưởng rút tay về, nhưng Sở Phong ngược lại thuận tay đem nàng kéo vào trong lòng mình.

“Người buông tay ra.”

Lý chưởng quỹ tiến lên muốn vì Nữ Quyên giải nguy, nhưng Sở Phong đã nhanh tay hơn, phản thủ đem Lý chưởng quỹ đẩy cái xoay người, cũng điểm vài cái huyết đạo trên người hắn, làm hắn đối mặt với đại môn, động không thể động mà nói cũng không, càng không thể thấy Nữ Quyên bây giờ là ở trạng huống gì.

“Lý chưởng quỹ!” Nữ Quyên thấy Sở Phong điểm huyết Lý chưởng quỹ, mà chính mình cũng bị hắn vây lại không thể động đậy, nàng vừa thẹn vừa giận, hỏn hển la hét: “Người là đồ mặt người dạ thú. Đến tột cùng người muốn gì?”

Sở Phong nhất thường muốn đem Nữ Quyên ôn hương nhuyễn ngọc hãm sâu trong lòng. Trời mới biết hắn đã phải nhẫn nại bao lâu, ai bảo nàng ngay tại thời điểm hắn đầy một bụng dục hỏa không chỗ phát tiết lại tự động dâng lên tới cửa, lại cố tình khơi mào hắn cưỡng chế dục hỏa cùng lửa giận lẫn nữa, hiện tại nàng còn dám hỏi hắn muốn làm thế nào sao.

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, trong lòng dĩ nhiên đã có chủ ý nhất cử lưỡng tiện.

“Người không phải muốn ta nói ra điều kiện sao?” Sở Phong đưa mặt lại gần sát cái gáy ngọc của nàng, hít sâu mùi thơm ngát của nàng.

Mỗi lần hắn nói chuyện là từng đợt nhiệt khí phun lên gáy Nữ Quyên làm nàng cảm thấy từng trận khô nóng cùng run sợ, cảm giác được chính mình như đang bị lặc. Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Nàng hai tay đẩy mặt hắn ra xa: “Có ... điều kiện gì ...”

Sở Phong thoáng giãn khoảng cách của nàng cùng hắn trong lúc đó, đối với nàng nở nụ cười tà yếu ớt: “Người, cùng phường vải Lăng Ba chính là điều kiện của ta.”

Nữ Quyên nghe vậy khuôn mặt thoáng chốc trắng xanh: “Phường vải Lăng Ba cùng ta? Người đây là có ý tứ gì?”

“Ta nghĩ ta đã nói thập phần dễ hiểu rồi.” – Sở Phong lại lần nữa đem mặt tiến đến sát gần nàng – “Lần này ta muốn người cùng phường vải Lăng Ba làm phí vận chuyển hàng hóa.”

“Người ... đừng hòng nghĩ tới chuyện đó!” Tên nam nhân này thật quá đáng, cho dù có cháy nhà mà đi hôi của cũng có giới hạn thôi chứ – Nữ Quyên tức khí.

“Ta tình nguyện không vận chuyển được hàng tới kinh thành, phường vải dù phải chịu hao tổn cỡ nào cũng tuyệt đối không chấp nhận điều kiện vớ vẩn này của người.”

Sở Phong dùng sức nắm lấy eo nhỏ của nàng, ép thân thể nàng kề sát hẳn: “Là người muốn ta nói ra điều kiện. Nay điều kiện ta cũng đã nói rồi, người nghĩ ta sẽ tập cận sự cự tuyệt của người sao?”

Hắn mâu trung lợi hại làm Nữ Quyên biết – hẳn không đùa! Lúc này nàng thực sự sợ hãi, sợ hãi nam nhân trước mặt này từ tận trong lòng.

Trốn, là ý niệm duy nhất trong đầu nàng bây giờ.

“Buông ...” Nàng bắt đầu giãy dụa mãnh liệt trong lòng hắn, ý đồ muốn giãy ra khỏi sự kiềm chế chặt chẽ của hắn.

Sự giãy dụa của nàng không thể nghi ngờ là càng khơi mào thêm dục vọng đau khổ tự ức (= tự ức chế) của Sở Phong. Hô hấp của hắn cũng theo nàng giãy dụa mà trở nên thô trầm. Hắn đem nàng hãm sâu trong lòng càng nhanh, nhanh đến nỗi nàng cơ hồ không thở nổi.

“Người không nên tới nơi này. Đây là kết quả mà người tự tìm.” Sở Phong khàn khàn nói xong, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy đôi môi đỏ mọng của nàng.

Hắn dùng lực gần như là thô lỗ hút lấy sự mềm mại của nàng. Nếu nói Sở Phong đối với nàng là trừng phạt, không bằng nói là dục vọng của hắn phát tiết. Hắn mạnh mẽ mở ra hai hàm răng cắn chặt của nàng, bừa bãi lộn lờ trong khoang miệng đầy mật ngọt.

Tới khi Nữ Quyên cảm thấy hít thở không thông, hắn mới buông đôi môi của nàng ra, mâu trung đầy kích tình mà thâm thúy.

“Ta sẽ không công muốn người (ý là ko chỉ chiếm đoạt mà ko cho tỷ ý cái gì). Ta tình nguyện cho người chia xẻ dòng họ của ta.” Hắn bắt động thanh sắc đem phượng điệp trâm cài lại trên búi tóc của nàng, “Cho người thời gian chuẩn bị ba ngày. Tới lúc đó ta sẽ đem kiệu hoa tới tiếp người và phượng vĩ Lăng Ba.”

Đầu tiên là thất kinh, sau là khiếp sợ kinh ngạc, Nữ Quyên đã không còn biết nên xử lý cảm xúc này như thế nào.

Hắn sao có thể vô lễ như vậy cưỡng hôn nàng? Lại còn còn rõ hạ mệnh lệnh với nàng như vậy, cứ như cả nàng và phượng vĩ Lăng Ba đều là vật sở hữu của hắn.

Nữ Quyên hỗn hển la hét: “Người đừng tự mình đa tình! Ta thà gả heo gả chó cũng tuyệt đối không gả cho kẻ tự cao tự đại lại là đầu lĩnh thổ phỉ không có tính người như người, lại càng không đem phượng vĩ Lăng Ba mà phụ thân đã vất vả sáng lập không công giao vào tay kẻ khác.”

“Phải không?” – Sở Phong giương lên khóe miệng, nhìn hai trong mắt chớp động lửa giận của nàng. Hắn thực thích xem bộ dáng nóng giận của nàng, nó có một loại ý vị động lòng người. (Phong ca cũng BT thật! =.=)

Hắn sẽ không cho nàng cơ hội cự tuyệt. Tạm thời không nói cưới nàng có thể làm hắn quang minh chính đại trở lại làm một nam tử hán, nàng lại còn đủ bản lĩnh khơi dậy dục vọng cùng xúc động của hắn, dù thế nào hắn sẽ bắt nàng ngoan ngoan cùng hắn báỉ đường.

“Người muốn làm cái gì?” Sở Phong đem nàng ép sát cột trụ trong nội đường, cũng chặt chẽ định trụ hai tay của nàng trên cao làm Nữ Quyên phải kêu lên sợ hãi.

Sở Phong cũng không quan tâm phản ứng của nàng, vẫn như cũ tươi cười tà mị nhìn nàng, một bàn tay đã không khách khí xoa nắn bầu ngực tròn trịa của nàng.

“Không cần ... không được đụng vào ta ...” Nữ Quyên vừa vội vừa tức, lại bất đắc dĩ không có nửa điểm năng lực ngăn cản hắn đối với nàng làm cần, nước mặt khuôn mặt bắt đầu không nghe theo sự sai sử của nàng mà rơi xuống.

Nước mắt của nàng vẫn chưa thể làm Sở Phong dừng lại động tác, thậm chí hắn lại càng quá đáng tham nhập vào trong áo nàng, thẳng tiến chui vào trong cái yếm mà mơn trớn nụ hoa dựng đứng của nàng, làm cả người nàng không khỏi chấn động.

Hắn cuồng dã xâm nhập bầu ngực no đủ làm cho nhiệt lưu nháy mắt luân chuyển khắp thân thể nàng. Vào lúc này, Nữ Quyên không khỏi nhớ đến Sở tỷ tỷ của nàng. Nàng cố hít một hơi thật sâu.

“Không cần!” – Nàng bắt lực vặn vẹo thân mình.

Hắn như thế nào có thể khi dễ thân thể của nàng? Nàng tại sao lại đem hắn cùng thân ảnh của Sở tỷ tỷ liên tưởng đến nhau? Nàng muốn đẩy thân mình hắn ra, càng muốn đẩy liên tưởng hoang đường đó ra khỏi đầu. Nhưng thân thể lại phản bội nàng, không tự chủ mà ưỡn ngực đón lấy ngón tay đang đùa bỡn của hắn.

Sở Phong ý cười càng sâu. Nàng là muốn hắn, cũng giống như hắn muốn nàng bình thường.

Hắn buông tha cho nụ hoa mê người kia, lại chuyển tiến xuống làn váy, thâm nhập vào trong tiết khố của nàng, chạm đến hoa môn tư mật, vuốt ve vùng trung tâm yếu ớt của nàng.

“Không ... A ...!” Lý trí của Nữ Quyên nói cho nàng biết – chuyện này là không đúng! Đây là địa phương tối tư mật của nữ nhân, cho dù là Sở tỷ tỷ cũng không thể chạm vào. Hắn như thế nào có thể Lời kháng nghị của nàng khi ra tới miệng thế nhưng lại biến thành từng tiếng thân thâm.

Hắn đẩy nhanh động tác vuốt ve hoa môn, thân thể nàng cũng vì hắn mà đáp lại tiếng ngâm nga rên rỉ.

Cảm thụ xa lạ khác thường như một cổ lửa nóng sòng triều thật lớn, nháy mắt đã bao phủ lý trí nàng, cũng làm nàng không thể tiếp tục tự hỏi cái gì nữa.

“A ... cầu người ...” Hai mắt nàng giờ đã mù sương, miệng cũng vô ý thức mà lẩm bẩm. Vòng eo thon thả theo từng đợt sóng nhiệt không ngừng đánh úp lại mà đóng đưa chẳng dứt.

“Cầu ta cái gì?” Hắn nhẹ nhàng phả hơi nóng vào gáy của nàng khiến cho nàng càng nhiều rung động

Nàng làm sao biết là cầu hắn cái gì? Nàng chỉ biết hắn nhất định có thể đem cảm giác vừa thống khổ lại như khát cầu (=khát khao + van cầu. E hèm! Ý của tỷ ý là ... muốn “cái gì đó”) này đuổi đi.

Đôi mắt chớp động khí trời tiền lệ quang, nàng vô lực cầu xin: “Ta rất khó chịu! ... Cầu người ... van cầu người ...”

“Nói người muốn ta!” – Sở Phong ra lệnh.

Nữ Quyên hàm chứa nước mắt, cắn chặt môi dưới, liều mình lắc đầu.

“Nói người muốn ta!” Sở Phong tăng thêm lực đạo trên tay, vuốt ve ngọc châu miễn cưỡng của nàng, tại kia không ngừng tràn ra thứ chất lỏng ướt át như ba ba gợn sóng.

Nữ Quyên sao có thể chịu được loại kích thích mãnh liệt này? Nàng giống như đã lâm vào trong sự điên cuồng, ngay cả tia kiên trì cuối cùng cũng rời bỏ nàng, miệng theo bản năng cũng đáp ứng yêu cầu của hắn: “Ta ... ta muốn người ... cầu người ...”

Mục đích cuối cùng đã đạt thành. Điều hắn muốn chính là những lời này. Sở Phong cường chế đầy bụng dục hỏa, đột nhiên buông nàng ra.

Y phục rối loạn, Nữ Quyên hư nhược ngã ngồi trên mặt đất. Đã không còn nhiệt độ cơ thể hắn cùng kích thích mãnh liệt, thế nhưng chẳng những không thể làm nàng cảm thấy giải thoát, trong lòng ngược lại trở nên trống rỗng mà rét lạnh.

Nàng nâng lên con người vẫn như trước đầy mê say, khó hiểu nhìn đến Sở Phong đột nhiên buông tha nàng. “Vì sao?”

“Nhớ kỹ! Chờ ba ngày sau cùng ta bái đường thành thân.” Thanh âm của Sở Phong lạnh như băng, dường như vừa rồi họ chưa từng có bất kỳ tiếp xúc nào.

Hắn lãnh khốc đã dập tắt ngọn lửa tình dục của Nữ Quyên (bức lên lúc nào thế Quyên tỷ? =.=), cũng làm lý trí của nàng bình tĩnh. Thoáng chốc, xấu hổ, khuất nhục cùng oán giận hết thảy đều hiện lên trong đầu nàng.

“Người đừng si tâm vọng tưởng. Ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng người.” – Nữ Quyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người tốt nhất hãy ngoan ngoan chiều theo lời ta mà làm. Đừng quên, lúc này là chính miệng người nói – người muốn ta!” – Sở Phong ngồi trở lại trên tháp thượng, con người lạnh lùng lúc này có thêm một tia đắc

ý. – “Hơn nữa còn có Lý chưởng quỹ làm nhân chứng. Hẳn hẳn là đã nghe nhất thanh nhị sở.” (=rõ ràng, rành mạch)

Nghe vậy, mặt Nữ Quyên lập tức xanh mét. Nàng đã quên Lý chưởng quỹ cũng ở trong sảnh đường, tuy rằng vừa rồi hẳn nhìn không thấy Sở Phong làm gì nàng, nhưng là ... nhớ đến vừa rồi chính mình lang thang kêu rên, nàng xấu hổ đến mức hận không thể ngay lập tức chết đi.

Sở Phong bắn ra một ngọc châu, giải huyết đạo cho Lý chưởng quỹ. Lý chưởng quỹ tuy đã được tự do nhưng vẫn quay lưng về phía bọn họ, thân thể có chút hơi run lên.

Mới vừa rồi nghe đến đủ loại làm cho hẳn không biết nên đối mặt như thế nào với Nhị tiểu thư.

Mà Nữ Quyên lại càng không biết đối mặt như thế nào với Lý chưởng quỹ đã nhìn nàng từ nhỏ lớn lên.

Nàng nhất thời xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đứng dậy liền hướng cây cột trụ mà lao tới. Nhưng nàng còn chưa chạm đến cột trụ đã bị chưởng phong Sở Phong đánh ra làm chệch hướng. (Quyên tỷ muốn tự sát kìa =.= Haizz! Có ai hiểu nỗi khổ của người edit ta đây khi phải làm những đoạn đau lòng này)

Thấy nàng lấy thủ đoạn kịch liệt như vậy phản kháng, Sở Phong mặt nhăn mày nhu nói: “Đừng nghĩ dùng phương thức gì để né tránh. Nếu ba ngày sau ta không thấy người hảo hảo làm nương tử của ta, ta cam đoan thế nhân sẽ biết mùi vị của Tiết Liệt Quận chúa, trang chủ của Lăng Ba trang viên chỉ là một nữ nhân dân dã. (Thề với trời đất, ta chưa bao giờ phải dùng đến những từ thô bỉ, khiếp đảm như thế này *tức hộc máu* Một đời làm văn trong sáng của ta nay còn đâu!)

Ý uy hiếp của Sở Phong đã quá rõ ràng, chỉ cần nàng dám không lấy hẳn làm chồng, hẳn cũng sẽ làm phờng vãi Lăng Ba cùng đại tỷ của nàng – Tiết Liệt quận chúa danh hào hổ thẹn.

Nói cách khác, nàng ngay cả tìm chết để có được tự do cũng không thể.

Hắn làm sao có thể như thế đoạt đi ý chí tự do của nàng, biến nàng thành một con búp bê bằng vải bố? Mà vì sao nàng lại hoàn toàn vô lực phản kháng.

Đúng như lời hắn đã nói, nàng thực sự không nên tới đây. Nữ Quyên trong lòng chua xót nan ức, nước mắt vỡ òa cuộn cuộn tuôn rơi.

Nhìn tới hàng lệ như tuyết trên châu bị đứt không ngừng rơi xuống của nàng, tâm Sở Phong co rút đau đớn từng cơn, hẳn không tự chủ được mà hướng nàng tiến đến, muốn đem nàng ôm vào trong ngực mà an ủi. Nhưng Nữ Quyên quả quyết ly khai vòng tay hắn, lồng lộng chiến chiến đứng lên. (=đáng vẻ rất hùng dũng, kiên cường)

“Sở Phong!” Nàng hàm chứa lệ, lấy ngữ khí lãnh tuyệt (=lãnh khốc + tuyệt tình) mà kêu tên hắn. “Ta hận ngươi! Ngươi nếu đã cố ý lấy ta làm vợ, ta thề, ta – Lăng Nữ Quyên sẽ dùng hận thù cả đời này mà báo đáp ngươi.”

Nhìn Nữ Quyên cùng Lý chưởng quỹ rời đi, Sở Phong ngạc nhiên phát hiện ngực mình như bị phá thành một khoảng trống rộng lớn.

Nàng sẽ dùng cả đời này để hận hắn? Hẳn – Thượng Quang Sở Phong muốn kết hôn với một nữ nhân sẽ dùng cả đời này hận hắn.

Hắn không nghĩ sẽ bức ép nàng như vậy, nhưng lửa giận cùng dục niệm đã che dấu lý trí của hắn, mới có thể làm cho sự tình diễn biến thành tình thế như bây giờ. Hẳn đến tận cùng là làm cái gì, vẫn là làm sai.

Không, hẳn làm vậy là đúng! Hẳn lúc đầu tự nói với chính mình, nàng chính là công cụ giúp hắn hồi phục thân nam nhi, chỉ cần mục đích đạt thành, hẳn sẽ không quan tâm bất kể là nàng có hận hắn hay không. (Có chắc không Phong ca? *nhướn mắt nghi ngờ* Tới nước này rồi mà còn nói vậy thì em cũng bó tay rồi, chả biết làm gì với ca nữa.)

Hắn không nên có tình cảm với nàng, cũng sẽ không có tình cảm với nàng. Nàng chính là một nữ nhân, cùng với nữ nhân khác đều giống nhau.

Nhưng, vì sao tận sâu nơi đáy lòng, có thanh âm nói cho hắn biết – Thượng Quan Sở Phong, người mười phần đã làm sai rồi.

“Nhị tiểu thư, ta ... cái gì cũng chưa nghe được, cái gì cũng chưa nhìn thấy, ... cũng sẽ không nói cái gì cả.”
Ngồi trên mã xa trở về, Lý chưởng quỹ đột nhiên đánh vỗ trâm mặc của chủ tớ hai người họ.

Nữ Quyên nghe Lý chưởng quỹ nói xong, che mặt khóc rống lên.

“Nhị tiểu thư, người đừng khóc ...”

Lý chưởng quỹ càng an ủi, Nữ Quyên lại càng khóc thương tâm hơn. Lão nhân gia hẳn nhìn đến mà đau lòng, nhất thời tức giận đứng lên nói: “Ta quay lại cùng họ Sở súc sinh kia nói cho rõ ràng.”

Nữ Quyên giữ chặt Lý chưởng quỹ: “Không cần! Người không làm gì được hắn đâu.”

“Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Nhị tiểu thư bị khi dễ như vậy.”

“Những khuất nhục ta chịu hôm nay, ta sẽ từng chút từng chút một đòi lại trên người hắn.” Nữ Quyên ngữ khí kiên nghị, trong mắt tràn ngập thống hận.

“Nhị tiểu thư ... thật sự phải gả cho hắn sao?”

Nữ Quyên thống khổ gật đầu: “Chỉ có gả cho hắn mới có thể bảo đảm việc này không truyền ra ngoài. Ta tuyệt đối không thể để cho thanh danh của phường vải Lăng Ba và đại tỷ phải chịu hổ thẹn.”

Nàng ảm đạm cúi đầu, cười khổ nói: “Hắn chắc là không đến mức hưởng chung quanh mà tuyên dương thê tử hẳn là nữ nhân dâm dăng.” (Ta hận thẳng cha nào phát ngôn ra cái từ thô bỉ, trần tục này đầu tiên! *đập bàn đập ghế* Đời này ta chưa bao giờ phải dùng đến những từ ngữ đáng khinh bỉ đến như vậy, ngay cả tả Kiều trong lầu xanh cũng chưa bao giờ dùng đến. Hừ hừ! Tức quá!)

“Nhưng là ...”

“Ta đã nghĩ rồi. Ta có thể cho hắn thân thể của ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để hắn nắm trong tay phường vải Lăng Ba.” – Nữ Quyên lộ ra một cái cười lạnh tràn ngập hận ý.

“Chỉ cần phường vải trên dưới đều nghe hiệu lệnh của ta, hắn có năng lực làm khó dễ ta sao? Hơn nữa, chúng ta tương đối được miễn phí thuyền vận, chuyện này cũng không hẳn là không tốt.”

“Điều này cũng đúng ...” Lý chưởng quỹ đồng ý, chỉ cần Nhị tiểu thư xua đuổi khỏi ý nghĩ, chuyện hôn nhân này đối với phường vải Lăng Ba cũng không phải là không có lợi. Chỉ là, đối với nàng thì sao?

Nữ Quyên giờ phút này chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu – Sở Phong, ta sẽ cho người phải hối hận vì đã muốn có được ta.

P/S: Không biết là do chap này có độ H nhẹ hay gì mà ta edit tới đoạn “cao trào” ấy, mặt không đỏ, tim cũng không đập nhanh. Ta nghĩ, có lẽ mình bệnh rồi! .=. Hoặc nếu không thì là ... Chúa! Hãy tha thứ cho con vì con quá BT. A men!

5. Chương 5: Đệ Ngũ Chương

Động tác của Sở Phong quả nhiên rất nhanh. Không cần tới nửa ngày thời gian sau khi Nữ Quyên rời khỏi Lang Thao bang, bên trong Lăng Ba trang viên chẳng những đã đầy đại, tiểu sảnh lễ mà Lang Thao bang chúng đem tới, ngay cả lượng hàng vẫn ngưng đọng cũng được tự động chuyển tới kinh thành.

“Nhị tiểu thư ... người thật sự phải gả cho Lang Thao bang chủ sao?” – Chức Nhi cẩn thận mở miệng hỏi.

Nàng không rõ vì sao Nhị tiểu thư chỉ đi Lang Thao bang một chuyến mà đã đem hôn nhân đại sự của mình ước định, hơn nữa lại còn là ba ngày sau. Có tất yếu phải vội vàng như vậy không? Thế này thì ngay cả thông tri cho Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư cũng không kịp.

Nhìn lại vẻ mặt của Nhị tiểu thư, không hề có chút vui sướng nào của một nữ nhi đang chờ gả đi, ngược lại là sau khi trở về từ Lang Thao bang, khuôn mặt nàng thủy chung vẫn âm trầm như vậy, ngay cả ánh mắt đều lạnh như băng làm Chức Nhi cũng cảm thấy xa lạ.

Nàng nhớ rõ chủ tử của nàng không phải như vậy. Nàng nhớ, chủ tử của nàng vô luận có là chuyện không vui đi chăng nữa cũng sẽ dùng vẻ mặt tươi cười mà nghênh đón. Chuyến đi lần này đến Lang Thao bang đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Chúc Nhi rất muốn hỏi, nhưng vẻ mặt lạnh như băng của Nữ Quyên làm nàng không dám mở miệng.

“Dem mấy thứ này hết thấy chuyển đến sài phòng đi.”- Nữ Quyên mắt lạnh nhìn qua một đồng sinh lễ, vẫn là một biểu tình khinh thường, ngay sau liền xoay người đi vào hậu viện.

“Sài phòng? ...A ... Nhị tiểu thư ...” Chúc Nhi đuổi theo chắn trước người nàng “Đây không phải sinh lễ ăn hỏi sao? Tại sao lại chuyển đến sài phòng?”

Nữ Quyên dừng lại cước bộ, lạnh lùng nhìn Chúc Nhi liếc mắt một cái, nói: “Vay đem đốt hết đi.”

“A?” Chúc Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn Nữ Quyên lại đi về phía trước, nàng lại đuổi theo sau: “Nhị tiểu thư, có phải người không tính gả cho Lang Thao bang chủ không?”

“Ai nói?” Nữ Quyên hừ lạnh một tiếng: “Giúp ta tuyên cáo ở thành Hàng Châu này, phường vải Lăng Ba chúng ta cùng Lang Thao bang kết mối giao hảo, quảng nạp thái kim, lễ hỏi, nhưng Sở bang chủ nói không nhận tội đãi xem lễ, không yển khách.” (Hơi lằng nhằng một tí nhưng đại khái là đưa đến rất nhiều sinh lễ trân quý, nhưng hết thấy đều chỉ vì mối quan hệ giữa hai bên, kiểu kết hôn chính trị ấy. “Không yển khách” tức là ko làm tiệc mời khách này nọ.)

“A?” Chúc Nhi lại lần nữa choáng váng. Đây là hôn lễ cái kiểu gì? Sẽ làm người ta chê cười mất.

“Cứ theo lời ta nói mà làm.” Nữ Quyên trừng mắt nhìn Chúc Nhi lúc này vẫn còn đang ngây ngốc, lại tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đã bắt đầu công cuộc trả thù của mình, bước đầu tiên là làm cho Sở Phong mất hết mặt mũi.

Nàng muốn cho toàn thành Hàng Châu này biết, Lang Thao bang bang chủ ngay cả thú lão bà cũng tiển tiền yển khách, là loại vất cổ chày ra nước. Nàng muốn cho hân ở thành Hàng Châu này thân bại danh liệt.

Một chút đắc ý cười lạnh nhẹ nhàng hiện lên trên khóe miệng nàng.

“Quyên nhi ... Quyên nhi à!” Phía trước đang chạy đến nghênh đón là Trình Như Phượng, nàng cau mày, vẻ mặt nghi hoặc: “Ta như thế nào nghe nói người phải gả gấp cho Lang Thao bang chủ? Chuyện này không phải sự thật chứ?”

Nàng vốn định tìm thời cơ cùng phương pháp thích hợp để gả Nữ Quyên cho Sở nhi, trở thành con dâu của nàng. Nhưng không nghĩ tới lại nghe được tin tức Nữ Quyên sắp lập gia đình ... vậy Sở nhi của nàng phải làm sao bây giờ? (Tất cả là do cậu con quý tử của bà gây ra chứ ai, cứ chờ đấy mà shock.)

“Nương ...” Nữ Quyên cứng rắn cố nặn ra vẻ tươi cười “Là thật, Nữ Quyên quyết định thương xức (xúc tiến kinh thương, tức là lấy việc kết hôn để thúc đẩy kinh thương phát triển), nhưng lại chưa thông tri trước cho người một tiếng, thật có lỗi quá.”

“A? Là thật? Vay Sở nhi ...”

“Nương!” Sở Phong đột nhiên xuất hiện, đánh gãy lời nói của Trình Như Phượng. “Quyên muội muội thành hôn, chúng ta hẳn là phải thay nàng cao hứng mới đúng chứ.”

Nhìn đến “Sở tỷ tỷ” vẫn như ánh nắng ban mai động lòng người xuất hiện, trong lòng Nữ Quyên đột nhiên vừa động.

Từ sau tối hôm đó, nàng đã mấy ngày liền không gặp Sở tỷ tỷ. Nay thấy “nàng” trong mắt chớp động hào quang khác thường mỉm cười với nàng, Nữ Quyên hồ thẹn cúi đầu. Không biết vì sao, quyết định gả cho Lang Thao bang bang chủ lại làm cho nàng đối với Sở tỷ tỷ sinh ra cảm giác tội lỗi ...

“Sở nhi ...” Trình Như Phượng nhìn đến Sở Phong làm như không có việc gì, trong lòng thật sự sốt ruột. Chẳng lẽ Sở nhi của nàng thực sự đã có thói quen giả làm nữ nhân, không muốn hồi phục thân nam nhi nữa sao? “Nương, ta xem Quyên muội muội có vẻ rất mệt, ta trước đưa nàng về phòng nghỉ ngơi, có chuyện gì để tối nói sau.”

Nữ Quyên đối với Sở Phong chỉ biết cười yếu ớt cảm kích. Nàng đã lao tâm khổ tứ quá độ, lại càng không muốn gặp người lại phải giải thích chuyện nàng đột nhiên quyết định hôn nhân đại sự.

Vẫn là Sở tỷ tỷ – tri kỷ của nàng. Nàng có phải hay không đã cô phụ “nàng”...

Nàng đang suy nghĩ cái gì? Nữ Quyên thầm mắng chính mình, các nàng đều là nữ nhân a. Nói không chừng Sở tỷ tỷ không phải như nàng đoán, nói không chừng những lời ấy thực sự chỉ là nói giỡn.

Nữ Quyên rất nhanh dứt bỏ ý tưởng vợ vẫn trong đầu, cùng Sở Phong trở lại Linh Quyên các.

Tiến vào phòng, Sở Phong vì Nữ Quyên mà ngã chén nước, chân thành đưa đến cho nàng, vẫn thủy chung chỉ cười yếu ớt mà không nói.

Nữ Quyên tiếp nhận chén nước, trầm mặc một lúc lâu rồi nâng mắt nhìn Sở Phong: “Sở tỷ tỷ, người vì sao không hỏi?”

“Hỏi cái gì?” – Sở Phong mỉm cười đáp.

Hắn cần gì phải hỏi? Hắn chính là người khởi xướng hết thảy mọi chuyện chứ ai. (Ta thề đây là nguyên văn, ta ko chém gió đâu nhé.)

“Hỏi ta vì sao đột nhiên quyết định lập gia đình?”

Sở Phong mỉm cười, đưa tay sửa lại vài lọn tóc mai thác loạn của nàng, “Người nếu muốn nói, thì không cần ta hỏi người tự nhiên sẽ nói. Người nếu đã không muốn nói thì ta việc gì phải tăng thêm phiền não cho người.”

“Sở tỷ tỷ ... người đối với ta thật tốt ...” Cảm nhận sự quan tâm ấm áp, Nữ Quyên không nhịn được lại rơi lệ.

Nhìn tới nước mắt của Nữ Quyên thẳng giọt rơi vào trong chén nước trên tay, ngực Sở Phong bỗng chốc sinh ra cảm giác từng cơn co rút đau đớn.

Nàng thật sự không muốn gả cho hắn như vậy sao?

“Xem ra người có vẻ cũng không nguyện ý gả cho Sở bang chủ. Có thể nói cho ta biết nguyên nhân là gì không?”

“Ta hận hắn!” Nữ Quyên vùi đầu vào trong lòng Sở Phong, nhịn không được mà khóc nức nở, “Hắn ép ta không thể không gả cho hắn ... Ta hận chết hắn ...” (Tỷ đang ôm người mà tỷ hận đấy ạ =.)

Sở Phong nhíu mi. Nàng lại lần nữa nói hận hắn làm cho hắn trong lòng phi thường không thoải mái..

“Gả cho hắn hẳn là cũng không có gì không tốt. Thường vài Lăng Ba có Lang Thao bang làm hậu thuẫn, người chẳng phải sẽ là người có lợi sao? Huống chi nghe nói Lang Thao bang bang chủ thường ngày diện mạo tuấn tú, bao nhiêu nữ nhân muốn gả cho hắn mà hắn vẫn chưa chịu đâu. Có một người như thế làm vị hôn phu, người còn không hài lòng cái gì?”

Hắn như muốn khuyên nàng, nhưng cũng muốn cho nàng hiểu được, hôn sự này đối với nàng mà nói là trăm lợi mà không có một hại.

“Ta không hiếm lạ có Lang Thao bang làm hậu thuẫn, cũng không hiếm lạ chuyện hắn mạo tợn Phan An. Nếu hắn đã có nhiều nữ nhân như vậy để lựa chọn, vì sao lại cố tình muốn bức ta? Ta cùng hắn trong lúc đó căn bản không có yêu. Một cuộc hôn nhân mà không có tình yêu thì ta tình nguyện không cần.”

“Yêu?” Lại là yêu! Sở Phong mày nhíu lại càng chặt.

Vì sao nữ nhân nào cũng muốn nói yêu? Yêu đến tột cùng là cái loại ngoạn ý gì? Nhìn không thấy, sờ không được, vừa không thể đem ra vui đùa, lại càng không thể làm cơm ăn. Yêu đến tột cùng đối với nữ nhân có ý nghĩa gì? Cho dù hắn đã làm nữ nhân nhiều năm như vậy, hắn vẫn thủy chung không hiểu được điểm này.

“Yêu ... là cái gì? Nó có thật sự trọng yếu như vậy không?” – Sở Phong nhịn không được đưa ra nghi vấn trong lòng.

Nữ Quyên ngẩng đầu, đôi mắt to tròn vẫn ngẩn lẽ, mờ sương lại có điểm mờ lung.

“Kỳ thật ta cũng không biết nữa ... Ta chỉ biết phải có tình yêu thì hôn nhân mới hạnh phúc. Giống như đại tỷ cùng tam muội vậy, các nàng đều là cùng người mình hết mực yêu thương kết hợp. Các nàng thực sự rất hạnh phúc, rất hạnh phúc ... Mà hôn sự này của ta là bị bức ép, tên cầm thú kia muốn chỉ là thân thể của ta chứ không thật tình yêu ta, ta lại hận hắn đến như vậy. Loại hôn nhân này sẽ có hạnh phúc gì đáng nói đây ...”

Nói xong, Nữ Quyên lại không nhịn được nữa ngã lăn ra. Nàng không khỏi thầm oán trời cao bất công, đem đến cho tỷ muội của nàng tình yêu khiến người đời ngợi ca như vậy, vì sao lại bỏ quên nàng một mình cô đơn.

Hồi tưởng lại ngày đó gặp Sở Phong ở An Nam tự, nàng đã từng như vậy trong nháy mắt đối với hắn sinh ra ảo tưởng lãng mạn. Ai ngờ lần này gặp lại, tất cả ảo tưởng của nàng lại như phiến băng mỏng vụn vỡ, nát tan.

Nếu hắn không phải Lang Thao bang bang chủ, nếu cái hắn muốn không chỉ là thân thể của nàng, nếu hắn có thể giống như Sở tỷ tỷ ôn nhu vỗ về khuôn mặt nàng ...

Nữ Quyên ngạc nhiên kinh hãi, tay của Sở tỷ tỷ đang vỗ về khuôn mặt nàng, khiến cho nàng tỉnh tể chiến lăm, cảm giác này giống như là ... Nàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy “nàng” có chút dăm chiêu nhú lại mi tâm, mà một bàn tay dường như vô thức vẫn vỗ về nàng.

Nàng không tự chủ được mà hô hấp dồn dập, thân mình cũng khô nóng hơn. Sở tỷ tỷ chỉ là lơ đang chạm vào nàng, thế nhưng lại làm nàng liên tưởng đến Sở Phong.

Nhìn kỹ, Nữ Quyên đến bây giờ đột nhiên phát hiện, Sở tỷ tỷ cùng Sở Phong có chút giống nhau ... Không! Không chỉ là giống, bọn họ bộ dáng cứ như là cùng một người.

“Sở tỷ tỷ ... người cùng Sở Phong ... rất giống nhau. Chẳng lẽ hắn là huynh đệ của người?”

“Hả?” Sở Phong trong lòng giật mình, vẻ mặt có chút cứng đờ, “Ta không có huynh đệ.”

“Xem ta nghĩ đi đâu vậy?” Nữ Quyên không hề nghi ngờ gì, áy náy cười với Sở Phong, “Người họ Thượng Quan, hắn họ Sở; người ôn nhu, hắn lại hung ác như vậy, làm sao có thể là huynh đệ của người chứ.”

“Người thực sự cảm thấy ta thật ... ôn nhu?” Sở Phong kỳ thật là muốn hỏi ... hung ác, nhưng lại vòng vo mãi không mở miệng được.

“Phải!” Nữ Quyên gật đầu, “Người đối với ta rất tốt, lại ôn nhu như vậy, giống như là thân tỷ tỷ của ta vậy. Ta thật sự rất thích người.”

Nghe Nữ Quyên nói thích, Sở Phong cảm thấy tim mình đập nhanh tới mức nhip.

Hắn thế nhưng lại vì nàng nói thích mà tâm can nhảy nhót? Đây là lần đầu tiên hắn thấy vui sướng khi được nữ nhân nói thích.

Nhưng hắn lại âm thầm nghĩ đến, người nàng thích là “Sở tỷ tỷ” mà không phải “Thượng Quan Sở Phong” hắn.

A! Lại càng không thể là “Sở Phong”.

Nhưng, hắn – Thượng Quan Sở Phong, làm sao có thể tha thứ ột nữ nhân sắp thành thê tử của hắn lại lấy oán hận cùng lạnh lùng đối mặt với hắn? Một cổ dục vọng muốn chinh phục nàng bắt đầu sôi trào trong lòng hắn.

“Nếu ... Sở Phong đối với người cũng ôn nhu như ta, người có thể hay không cũng thích hắn?” – Hắn thử hỏi.

Mặt Nữ Quyên bỗng nhiên có điểm đỏ lên, nhưng ngay lập tức hàn sương lại ngưng đọng: “Ta không muốn nhắc đến hắn.”

Phản ứng của nàng lại làm cho Sở Phong vừa lòng tươi cười. Xem ra muốn chinh phục nàng, khiến nàng không còn ngoan cố chống lại, cũng không hẳn là không có cơ hội.

“Không muốn nhắc đến hắn? Nhưng hắn tương lai sẽ là phu quân cả đời của người đấy.”

Nữ Quyên quay đầu đi, oán hận nói: “Ta tuy gả cho hần, nhưng vĩnh viễn sẽ không thừa nhận hần là phu quân của ta.”

“Phải không?” Sở Phong đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng đảo trụ hai mắt nàng, “Nhắm mắt của người lại ...”

Sở Phong lấy ngón tay một đường miết từ cái gáy tuyết trắng của nàng đi xuống khinh hoa, “Nếu hần ôn nhu ôm người ... sau đó âu yếm người như vậy ... người còn có thể không thừa nhận hần là phu quân của người sao?”

Nữ Quyên dường như bị tiếng nói ôn trầm (=ôn nhu + trầm ấm) của hần thôi miên, vừa nghe lời thì thắm vừa nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên thân ảnh tuấn mỹ bất tuân lòng người của Sở Phong ...

Trong khoảnh khắc, nàng giống như nhìn đến Sở Phong lấy đôi mắt thâm tình nhìn mình, mềm nhẹ âu yếm khuôn mặt nàng, gáy nàng, cái cổ trắng ngần cùng bộ ngực sữa mẫn cảm của nàng ... Nàng giống như đang tiến nhập vào một giấc mơ cảnh sắc xinh đẹp, âu yếm bổ khuyết trống rỗng trong lòng, một tiếng ngâm vịnh say lòng người từ trong miệng của nàng nhẹ nhàng thoát ra.

Từ trước ngực truyền đến cảm giác ẩm ướt cùng nhiệt nóng nhất thời làm nàng bừng tỉnh từ trong sương mù mờ mịt. Nàng mãnh liệt mở mắt ra mới phát hiện chính mình xiêm y trên người đã bất tri bất giác trượt xuống đến thắt lưng, cái yếm cũng lỏng ra, hơn phân nửa bộ ngực sữa của nàng lồ lộ trước mắt. Mà Sở tử tử của nàng thế nhưng lại ... đang ở trước ngực nàng, hôn lên nụ hoa kiên đỉnh của nàng.

“Sở tử tử ...” Nữ Quyên hít một hơi thật sâu, vội vàng thôi lui thân mình, bối rối kéo xiêm y lên che đậy phân nửa cảnh xuân.

“Sở tử tử ... người ...” Nàng không thể tin nhìn “nàng”, “nàng” như thế nào lại đối với nàng làm ra loại hành động đó. (Một với những đoạn xưng hô lung tung beng thế này =.=)

Sở Phong khí định thần nhàn cười với nàng, nói: “Người thích như vậy, đúng hay không?”

Nữ Quyên đỏ bừng mặt. Nàng thật sự không thể phủ nhận nàng thích cảm giác mà Sở tử tử đem đến, nhưng ... hai người đều là nữ nhân a.

“Sở tử tử ... người không phải là ... thích nữ nhân chứ?” Nữ Quyên nhin không được hỏi.

“Phải.” Nhìn Nữ Quyên hít vào một hơi thật to, ý cười của Sở Phong lại càng sâu. Hần là một nam nhân bình thường, đương nhiên là thích nữ nhân rồi.

Hần cố ý lại lần nữa tới gần Nữ Quyên, mỉm cười ngọt ngào nói: “Quan trọng là ... người cũng thích, không phải sao? Còn có ... người cài cây trâm kia trông rất đẹp.”

Nói xong, Sở Phong tiêu sái ra khỏi Linh Quyên các. Hần trong lòng rất đắc ý, bởi vì hần biết, vô luận Nữ Quyên ngoài miệng nói hận hần cỡ nào, nàng tuyệt đối không thể kháng cự hần.

Nữ Quyên tháo cây phượng điệp trâm xuống, kinh ngạc nhìn Sở tử tử rời đi. Nàng muốn từng ngậm từng ngậm thử phỉ phò mới có thể bình phục khỏi cảm giác ngực hít thở không thông kia, trong đầu nhất kính phản phúc xuất hiện câu nói trước khi “nàng” rời đi – “Người cũng thích, không phải sao?”

Nàng lại nhìn đến cây trâm trong tay, vẻ mặt tà nịnh của Sở Phong lại lần nữa hiện hữu trước mắt. Cảm giác khi hần chạm vào nàng cũng đã nhảy vào lòng phòng bị của nàng ... nàng cũng thích, căn bản không thể phủ nhận.

Chính là, nếu đem hai cái so sánh ở một góc độ nào đó, nàng kinh hãi nhận thấy chính mình thích Sở tử tử rất nhiều. Sở tử tử ôn nhu cười, Sở tử tử tri kỷ nói chuyện cùng Sở tử tử có những tiếp xúc cực nóng kia đều bất tri bất giác kích động vào lòng phòng bị của nàng. Mà Sở Phong thì lại chỉ khiến nàng cảm thấy thống khổ cùng thống hận.

Trời ạ! Nàng không phải là cũng thích nữ nhân đấy chứ? Mà nàng lại sắp phải gả ột nam nhân mà nàng thống hận, càng thật đáng buồn là hai người bọn họ lại rất giống nhau. Có ai nói cho nàng biết nàng phải làm như thế nào?

Đang lúc Nữ Quyên hết sức hoảng hốt thì có một khối thất lưng bài hấp dẫn sự chú ý của nàng.

“Thắt lưng bài này ... hẳn là của Sở tỷ tỷ.” Nàng khom người nhặt lên tấm bài, lại ngạc nhiên khi nhìn đến trên đó khắc ba chữ to.

Lang Thao Bang

Nàng khó có thể tin tưởng lớn mắt, Sở tỷ tỷ của nàng sao lại có lệnh bài của Lang Thao bang? “Nàng” lại cùng Sở Phong có bộ dáng giống nhau đến thế, hai người họ đến tột cùng là có quan hệ gì?

Cầm lệnh bài, Nữ Quyên vội vàng đuổi theo. Nàng muốn hỏi cho rõ, nàng nhất định phải tìm Sở tỷ tỷ hỏi cho rõ ràng.

Sở Phong trở lại Nhã Đoạn các chỉ thấy Trình Như Phượng đang ngồi bên trong chờ hần.

“Nương?”

“Sở nhi, thế nào? Nữ Quyên thật sự muốn lập gia đình sao?” – Trình Như Phượng vội vàng hỏi

Sở Phong nhìn mẫu thân đang lo lắng, mỉm cười đáp: “Đúng vậy.”

“A?” Trình Như Phượng như quả bóng cao su hết hơi, ngã ngồi trên ghế. “Quá đột ngột. Tại sao đột nhiên lại như vậy? Ta còn đang nghĩ cách để nàng về làm dâu nhà chúng ta ...”

“Nương, mọi chuyện đều tốt, hết thấy đều như người mong muốn.” Sở Phong tươi cười đáp.

“Cái gì mà như ta mong muốn? Nàng chẳng phải là gả cho người khác sao.”

“Nương, người đợi một chút.” Sở Phong vỗ vỗ lưng Trình Như Phượng ép nàng ngồi kiên định trên ghế rồi xoay người đi vào phòng trong.

Đang lúc Trình Như Phượng buồn bực không biết trong hồ lô của hần có chứa cái gì, thì lại thấy một tuần mỹ công tử từ phòng trong bước ra.

“A? Người ... Sở nhi!” – Trình Như Phượng kinh ngạc mở rộng mắt.

Tuy nói rằng nàng biết rõ Sở nhi của mình là thân nam nhi, nhưng chưa từng gặp qua hần trong thân nam trang. Không thể tưởng được hần phần khởi nữ trang diễm lệ vô cùng, phần hồi nam trang lại tuần mỹ như thiên tiên hạ phàm.

“Nương, như thế nào? Không nhận ra con của người sao?” Sở Phong nhẹ lay động chiết phiến trên tay, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hoàn toàn bất đồng! Thật sự là hoàn toàn bất đồng! Nhìn hành động tiêu sái của Sở Phong, tướng ngồi cùng phương thức nói chuyện hào khí ngàn vạn, hoàn toàn không có một chút gì gọi là “nhuyễn khang mị thái” của nữ tử, nghiêm nhiên cùng với nữ nhi mà hần giả dạng như là hai người bất đồng.

Nếu không phải Trình Như Phượng mười tháng mang nặng đẻ đau, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra hần, tin tưởng đối lại nếu là bất luận kẻ nào cũng không thể liên tưởng đến hai người kia là cùng một người.

“Người ... người như vậy là ...” Trình Như Phượng cũng không phải kẻ ngốc. Một nam nhân giả làm nữ nhân hai mươi năm trời, vậy mà bây giờ trong tư thái lại hoàn toàn không có cái gì là của nữ nhân thì chỉ có một nguyên nhân. Nàng trừng mắt nhìn con trai: “Người thường xuyên phần hồi nam trang? Đã bao lâu?”

Sở Phong nâng mi nhìn mẫu thân: “À, đã rất nhiều năm ...”

“Cái gì?” – Trình Như Phượng đột nhiên đứng lên, nộ khí đằng đằng nói với Sở Phong – “Không phải ta đã nói qua với người, trước khi thành thân thì không được phần hồi nam trang sao? Người thế nhưng lại bằng mặt không bằng lòng, lừa ta nhiều năm như vậy.”

“Nương, sự thật chứng minh, nhiều năm qua như vậy cũng đâu có chuyện gì xảy ra. Không phải sao?” – Sở Phong không buồn không giận nói – “Nếu cứ chiếu theo lời người mà làm, ta thấy ta căn bản là cả đời thứ không được thế, cũng đừng mong trở lại là nam nhân.”

“Chuyện này ...” Trình Như Phượng thấy Sở Phong nói cũng đúng. Nói như vậy là, bởi vì nàng mê tín nên mới làm khổ Sở nhi nhiều năm như vậy.

“Người vì sao không nói sớm? Biết vậy ta đây cũng bảo người sớm dùng thân phận nam nhi hướng Nữ Quyền cầu hôn. Nay Nữ Quyền đã sắp lập gia đình, người hiện tại mới phần hồi nam trang thì có tác dụng gì.

Đối với chất vấn của Trình Như Phượng, Sở Phong chỉ cười nhìn nàng mà không đáp.

Thấy hần tươi cười tràn đầy đắc ý, Trình Như Phượng như ngộ ra điều gì đó nói: “Chẳng lẽ người ... người chính là Lang Thao bang Sở bang chủ?”

Sở Phong đứng lên, tay chấp sau lưng, diện mạo hiên ngang đi lại trước mặt mẫu thân: “Nương hần là cũng biết Lang Thao bang bang chủ kia họ Sở, tên độc một chữ Phong.”

“Thượng Quan Sở Phong!” – Trình Như Phượng gầm lên – “Chuyện người phần hồi nam trang nhiều năm coi như qua đi, nhưng tại sao lại còn làm bang chủ một bang phái? Thượng Quan gia chúng ta ở thành Lạc Dương tốt xấu gì cũng là danh môn vọng tộc, việc này nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi Thượng Quan gia chúng ta biết để đi đâu?”

Sở Phong đảo đầu tai, thở dài nói: “Nương, Lang Thao bang tuy không phải giang hồ đại bang phái, nhưng cũng được cho là danh môn chính phái, không phải như người nghĩ là tà mà ngoại đạo không chuyện xấu gì không làm đâu. Hơn nữa, sư phụ lão nhân gia hần đối với ta cũng có ân cứu mạng, ta cũng nên đáp ứng nguyện vọng của hần, thay hần hảo hảo để ý tới Lang Thao bang.”

“Sư phụ? Ân cứu mạng?” Trình Như Phượng nghe xong mà không hiểu ra làm sao. Dù sao nhiều năm qua như vậy, đối với chuyện tình bên ngoài của Sở nhi, nàng căn bản đều không biết gì cả.

“Thôi, việc này nói ra cũng dài. Tóm lại, xin người hãy tin tưởng con không bôi nhọ danh dự gia đình là được.” – Sở Phong cũng lười giải thích.

“Vậy còn Nữ Quyền ... nàng biết chuyện này sao?”

“Nương, trăm ngàn lần đừng cho Nữ Quyền biết chuyện này, đề tránh nàng lại thay đổi chủ ý không lấy chồng.”

“Nàng vì sao đột nhiên đáp ứng gả cho người?” Nhớ tới vẻ mặt của Nữ Quyền, Trình Như Phượng nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ gả cho người không phải xuất phát từ ý nguyện của nàng ư?”

Sở Phong cười khổ nói: “Là ta ép nàng.”

“A? Ép nàng?” Trình Như Phượng rất khó có thể tưởng tượng đến tới cùng là Sở Phong đã làm cái gì. Sau khi Sở nhi của nàng từ “nữ nhi” trở thành “con”, nàng mới nhận ra rằng nàng không hiểu gì về con mình cả. (ngày xưa người ta gọi con gái là “nữ nhi” còn con trai mới được gọi là “con”. Quả thật là rất phân biệt đối xử =.=)

“Đúng vậy! Ta là dùng chút thủ đoạn mới khiến nàng đáp ứng gả cho ta.” Sở Phong đương nhiên không dám nói ra là dùng thủ đoạn gì, nếu không chỉ sợ sẽ làm Trình Như Phượng shock mà chết. (Từ “shock” là ta chém nhé, ít ra thì nó còn lịch sự, đỡ bạo lực hơn từ “đánh chết” của tác giả T_T)

“Nàng ... không thương người?”

Sở Phong ánh mắt buồn bã: “Nàng hận chết ta.” (Cũng vì ánh mắt u buồn này mà ta ko ghét Phong ca. Đột nhiên tới đây lại thấy Phong ca dễ thương mà cũng đáng thương mới sợ chứ lại ^^)

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chuyện đó không quan trọng.” Sở Phong nhún nhún vai, “Dù sao ta thú nàng cũng chỉ theo nhu cầu. Ta cưới nàng, ta liền có thể quang minh chính đại phục hồi thân nam nhi. Nàng gả cho ta, sau này cũng có thể không cần lại xuất đầu lộ diện trên thương trường vất vả nữa, lại còn có Lang Thao bang làm hậu thuẫn. Việc này đối với nàng mà nói thì chẳng có chút thiệt thòi nào cả.”

“Nói gì vậy?” Trình Như Phượng nhíu mày, “Người không phải vì thích nàng, yêu nàng nên mới thú nàng sao?”

“Yêu?” Lại là yêu! Sở Phong nghe thấy chữ này mà phiền lòng. Tại sao mỗi người đàn bà bên cạnh hần đều phải nói yêu.

Hắn thở dài, “Nương, ta không phủ nhận mình quả thực có thích Nữ Quyên, nhưng cái gì là yêu ta cũng không biết nói sao nữa, cũng không quản nhiều chuyện như vậy được.”

Trình Như Phượng kinh ngạc, Sở Phong thế nhưng lại không hiểu cái gì là yêu. Nhưng loại sự tình này bất luận kẻ nào đều không giằng cho hắn được.

Tuy nhiên trực giác của nàng cho rằng, hắn cùng Nữ Quyên hai người là một đôi cực kỳ tương hợp. Nếu nói bọn họ không có khả năng sẽ yêu nhau, đánh chết nàng cũng không tin.

Chuyện này cũng không thể gấp được. Xem ra muốn cho con nàng hiểu được cái gì là yêu thì cần thêm chút thời gian cùng kích thích.

“Tốt, người đã không thương Nữ Quyên, ta cũng không muốn ép nàng phải gả cho người. Hôn sự này liền như vậy từ bỏ đi.”

“Nương?” Sở Phong ngăn người, không hiểu vì sao Trình Như Phượng lại nói như vậy. “Người không phải vẫn muốn có Nữ Quyên làm con dâu sao?”

Trình Như Phượng trừng mắt nhìn Sở Phong một cái, “Nữ Quyên hiện tại đã là con gái nuôi của ta, nàng hưởng phúc so với có hay không có làm con dâu của ta không quan trọng. Nếu nàng đã không muốn gả cho người, ta làm sao có thể để người đoạt đi cơ hội tìm phu quân khác tốt hơn của nàng.” (Chiêu này thật cao tay. Đánh đúng chỗ yếu của những người đang yêu. Clap! Clap! Clap!)

Phu quân khác? Sắc mặt Sở Phong đột nhiên biến đổi. Hắn như thế nào có thể dễ dàng buông tha cho Nữ Quyên, để thân hình mềm mại của nàng cho nam nhân khác ôm? Nàng là của hắn.

“Không được!” – Sở Phong hờn giận trầm giọng nói.

“Tại sao lại không được?” – Trình Như Phượng hỏi lại.

“Bởi vì ...” Sở Phong không muốn ở trước mặt mẫu thân thừa nhận hắn không thể chấp nhận chuyện Nữ Quyên gả cho nam nhân khác, cho nên bèn nói ra một lý do khác: “Bởi vì ta không nghĩ sẽ lại làm nữ nhân.”

Trình Như Phượng lại trừng hắn liếc mắt một cái, nói: “Dù sao người cũng đã giấu ta phần hồi nam trang lâu như vậy, hiện tại cho dù người không cưới thì ta cũng sẽ không cưỡng cầu người tiếp tục cải nữ trang.”

“Nương, chuyện này người cũng đừng quản.” Sở Phong then quá thành giận, vỗ bàn đứng dậy nói: “Đại trượng phu một lời xuất ra tứ mã nan truy. Ta đã nói muốn cưới nàng thì tuyệt đối không có chuyện thay đổi.”

“Hừ! Mọc đủ lông đủ cánh rồi thì nương không quản được người nữa phải không?” Trình Như Phượng cũng vỗ bàn đứng dậy: “Người muốn thế nào thì làm như thế đi. Nhưng người nhớ kỹ cho ta, nếu người không thể hảo hảo đối đãi Nữ Quyên, tương lai có ngày người hối hận cũng đừng tìm ta thay người ra chủ ý.”

Trình Như Phượng nói xong liền xoay người đi ra ngoài, trên mặt xuất hiện một nụ cười thâm trường ý vị, nhưng Sở Phong cũng không thấy được.

6. Chương 6: Đệ Lục Chương

Bên ngoài Nhã Đoạn các, Nữ Quyên vạn phần khiếp sợ đứng ở chỗ rẽ gần cửa sổ, toàn thân nhin không được mà run lên. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Sở tỷ tỷ của nàng thế nhưng lại là người nàng hận tới chết – Sở Phong.

Nàng không muốn tin tưởng đó là sự thật. Nhưng đoạn đối thoại của mẫu tử Trình Như Phượng và Sở Phong nàng đã nghe được nhất thanh nhị sở, dù muốn không tin cũng không được.

Thượng Quan Sở Phong – thì ra đây mới là thân phận thật của hắn, thì ra từ đầu đến giờ hắn đều lừa nàng, đều lừa chọc nàng.

Hắn hại nàng lầm tưởng mình yêu một nữ nhân, lại lấy thân phận nam nhân để cường thú nàng, nhưng ... Không phải yêu! Hắn không yêu nàng! Chính miệng hắn đã nói ra, và nàng đã nghe rất rõ.

Đau khổ quá! Lòng của nàng đau quá!

Thẳng đến giờ phút này trong lòng cuồng trùu, nàng mới hiểu được, vô luận là hấn ở An Nam tự, hay là Sở tỷ tỷ, hoặc là Lang Thao bang bang chủ, trong lòng hấn thủy chung không hề có tình cảm với nàng. “Ba cái hấn” hợp lại làm một đều chỉ lừa gạt nàng, làm nàng thống hận, đem đến cho nàng một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Nàng rốt cuộc không áp chế được nước mắt tràn lên khóe mi, nhịn không được mà bất lực bật khóc.

Nữ Quyên khẽ nắc làm kinh động đến Sở Phong ở trong phòng. Nguyên tưởng rằng lại là Tiểu Hoàn đang khóc, hấn không kiên nhẫn mở cửa sổ ra lại phát hiện Nữ Quyên ngồi xồm khuất thân mình trên hành lang mà khóc.

“Nữ Quyên!” – Hấn giật mình, phi nước đại ra khỏi phòng đi về phía nàng.

Thấy Sở Phong một thân tuần dật đứng trước mặt, Nữ Quyên vốn vẫn không muốn tin tưởng đó là sự thật, nay ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Nàng tuyệt vọng đẩy hấn ra, cũng cầm thất lưng bài ném vào mặt hấn: “Kẻ lừa đảo! Người là kẻ lừa đảo vô liêm sỉ!” (Tỷ ơi, nhẹ tay chút nào, sao lại làm hỏng mặt soái cả thế =.=)

Sở Phong tiếp được thất lưng bài mà nàng hướng hấn quăng tới lập tức hiểu được nàng vì sao lại có mặt ở đây, cũng khẳng định nàng vừa rồi đã nghe được cuộc đối thoại của hấn cùng mẫu thân.

Trăm mật tất có nhất sơ! (1) Hấn cười khổ, lại không biết nên lấy thân phận nào để mở miệng với nàng.

Nữ Quyên oán hận trừng mắt hấn, cười lạnh một tiếng: “Ta nên xưng hô với người là Sở bang chủ hay là Thượng Quan bang chủ đây? Nhưng ta biết người tuyệt đối sẽ không là “Sở tỷ tỷ”!”

“Mặc kệ là cái gì bang chủ cũng không cần người gọi.” – Sở Phong quay đầu đi, cố ý lơ đi áy náy trong lòng, hai tay buông xuống, lạnh lùng nói – “Người nên gọi ta là ‘tướng công’ hoặc ‘phu quân’.”

Hấn còn dám nói như vậy?

Nữ Quyên hận không thể ngay lập tức cho hấn một bạt tai. Nhưng một màn cảnh cáo của hấn ở Lang Thao bang làm nàng chỉ có thể phần hận nhìn hấn chằm chằm: “Người đừng mơ. Ta sẽ không gả cho người.”

Sở Phong sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy nên chỉ giương lên khóe miệng mà nói: “Ta sẽ không cho người cơ hội được lựa chọn.”

Hấn tươi cười mang theo nồng đậm nguy hiểm cùng ý tứ hàm xúc làm Nữ Quyên hoảng sợ lui về phía sau từng bước: “Thượng Quan Sở Phong, người có còn nhân tính không? Chẳng lẽ chỉ để người không cần phải phần nữ trang nữa mà người dù thế nào cũng bức bách ta thành thân với người sao?”

“Đây là nguyên nhân thứ nhất.”

Một nguyên nhân khác đó là Sở Phong không nghĩ sẽ buông tay nàng, không nghĩ sẽ để nàng nhào vào lòng bất kỳ một nam nhân nào khác. Và còn một nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là “yêu”. Nàng là nữ nhân duy nhất làm hấn phải cẩn thận tự hỏi tới cái loại cảm giác gọi là “yêu”. Nhưng đối với loại cảm xúc này, hấn vẫn không thể xác thực nắm vững nó.

Nếu cái mà Nữ Quyên muốn là yêu thì hấn nguyện ý nếm thử. Vì nàng, hấn nguyện ý thử một lần học yêu. Nhưng hấn chưa nói ra, bởi vì nàng hiện tại khẳng định đang hận chết hấn. Vậy nên cho dù hấn nói như thế nào, nàng nhất định sẽ không tin. (Em càng ngày càng thích Phong ca rồi đây ^^ Yêu quá cơ!)

Nhưng câu trả lời ngắn gọn của hấn lại làm Nữ Quyên nghĩ theo một chiều hướng khác. Nàng nhớ hấn từng nói qua muốn có phượng vĩ Lăng Ba. Chẳng lẽ đây mới chân chính là ý đồ của hấn sao? (hai cái người này cứ như cực Bắc với cực Nam ấy =.= Nói chuyện chẳng ăn nhập gì cả, bảo sao mà dây dưa lăng nhăng đau khổ đến tận chương 10)

Nữ Quyên không thể không cho rằng, lấy thân phận “Sở tỷ tỷ” tiếp cận nàng, đối xử với nàng như vậy ôn nhu, như vậy săn sóc, tất cả là để có được phượng vĩ Lăng Ba. (Nhà ca ý thiếu tiền hay sao mà thêm phượng vĩ của tỷ =.=)

Nữ Quyên thương thấu tâm can, oán giận quát hấn: “Đi ra ngoài! Người ngay lập tức cút khỏi Lăng Ba trang viên của ta. Người ... cái kẻ lừa đảo này. Tất cả đều là quỷ kế của người có đúng không? Người cố ý tiếp cận ta, trụ tiền nhà của ta, tìm mọi cách đối tốt với ta, tất cả đều là vì muốn có được phường vải Lăng Ba đúng không? Ta tình nguyện thân bại danh liệt cũng tuyệt đối không giao phường vải Lăng Ba cho người.”

Sở Phong bắt lấy cánh tay nàng, tuần mi nhíu lại thành một khối. Nàng hận hấn là “Sở Phong” cũng thôi đi, tại sao ngay cả đối với “Sở tử tử” xuất phát từ chân tâm đối xử tốt với nàng mà cũng vụn vụn này nọ.

Hấn chưa bao giờ đối xử tốt với nữ nhân như vậy, không thể tưởng được lại làm cho nàng nghĩ hấn là loại lòng lang dạ thú. Một cổ tức giận nhất thời nảy sinh, hai mắt hấn đột nhiên trở nên âm trầm: “Người tình nguyện thân bại danh liệt, nhưng tử muội của người chịu được cảnh thân bại danh liệt sao? Phường vải Lăng Ba hứng chịu nỗi điều đó sao?”

“Người ...”

Nữ Quyên không hề phản bác, không chỉ vì hấn nắm chặt tay nàng làm nàng đau, mà hấn còn càng tiến thêm một bước đem nàng cưỡng chế áp sát tường, thật mạnh bắt lấy đôi môi đang muốn phản bác của nàng cho đến khi nàng cảm thấy choáng váng, toàn thân mềm yếu vô lực với chịu buông ra.

“Nhớ kỹ, ba ngày sau ta muốn nhìn đến người đã chuẩn bị kỹ để trở thành tân nương của ta.” Sở Phong đột nhiên buông nàng ra, nói xong những lời này liền xoay người hướng Lăng Ba trang viên ngoài mà đi.

Nữ Quyên vô lực trượt xuống góc tường, toàn thân không nhịn được run lên, nước mắt doanh tròng lại lần nữa rơi xuống.

Nàng không thể kháng cự hấn! Không đơn giản chỉ vì hấn uy hiếp, mà là mỗi lần hấn tiếp xúc đều khiến nàng rung động ...

Hấn vì sao muốn hấp dẫn nàng, lại làm nàng hận hấn như vậy?

Nàng rất hận! Hận hấn đối xử với nàng như vậy, lại càng hận chính mình không thể không yêu ...

Sáng sớm, chiêm trống vang trời. Đội ngũ đón dâu chậm rãi hướng Lăng Ba trang viên mà đến.

Ở thành Hàng Châu, trong mắt dân chúng bình thường mà nói, Lang Thao bang cùng quan phủ thuộc loại cường quyền đại biểu (2), mà Lăng Ba trang viên với Phụ Chính vương lại có quan hệ thông gia nên đương nhiên cũng thuộc phạm vi cường quyền.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, Lang Thao bang tân nhiệm bang chủ là một người hoàn toàn xa lạ và mơ hồ. Nay hai đại cường quyền kết thân, mọi người ai ai cũng đều cố mở to mắt nhìn. Họ muốn nhìn xem vị bang chủ này đến tột cùng là loại người gì mà cưới vợ không yếm tân khách, còn dám chiếu nạp hạ lễ.

“Nghe nói bang chủ kia là sát thiên điên cuồng giết người không chớp mắt ..”

“Chủ gia Lăng Ba trang viên kia là một đại mỹ nhân nũng nịu nha. Có khi nào là bị uy hiếp không?”

“Không thể nào. Phường vải Lăng Ba cùng Lang Thao bang kết thân, ta xem chỗ nào cũng thấy Lăng Ba có lợi hơn.”

Trong đám người, thỉnh thoảng truyền đến đủ loại châu đầu ghé tai phỏng đoán cùng thảo luận.

“A! Đến rồi, đến rồi! Đừng có nói nữa. Nếu để cho người của Lang Thao bang nghe được, chết như thế nào cũng không biết đâu.”

“Oa!”

Trước mặt mọi người là Thượng Quan Sở Phong cười trên lưng ngựa, một thân hồng bào(3) hiên ngang oai hùng, tuần dật bất phàm, ai cũng nhìn không được mà kinh diễm tán thưởng.

Mọi người đều không biết nên vốn cho rằng Lang Thao bang bang chủ là một hán tử thô lỗ, không ai nghĩ tới tân bang chủ của Lang Thao bang ngày thường lại cao cường mẽ mao như thế. Thậm chí, một vài nữ nhân sau khi nhìn thấy Sở Phong liền oán hận tân nương hôm nay vì sao không phải là mình.

Nhưng mọi người không ai có thể phủ nhận rằng vị bang chủ đây cùng nữ nhi Lăng gia là thiên thượng một đôi, địa hạ một đôi, âu cũng là thỏa đáng.

Bên ngoài mọi người đều ghen hòng nhìn trân trối thì ở trong đại môn của phường vải Lăng Ba, Chúc Nhi rình coi cũng phải kinh ngạc há hốc mồm.

Hắn ... hắn chẳng phải là vị tuần mỹ công tử ngày đó ở An Nam tự đã tặng Nhị tiểu thư trâm cài tóc sao? Hắn thật sự đã đúng như lời nàng nói, làm Nhị cô gia của nàng rồi. Nhưng vì sao Nhị tiểu thư có được vị hôn phu cao cường tuần lãng như vậy lại tuyệt không cao hứng?

Sở Phong nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười ôm quyền hướng họ nói: “Hôm nay Sở mỗ cưới vợ, nhận được sự chú ý của các vị hương thân, mặc dù không thiết diện yến khách nhưng

Thấy đám người vừa nghe vậy liền ồ lên, thậm chí có người còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ý cười của Sở Phong càng sâu.

Nữ Quyên nghĩ hắn không biết ý định là nàng là muốn cho hắn mất hết mặt mũi sao? Không có cửa đâu.

Chúc Nhi vừa nghe Sở Phong tuyên bố như vậy liền chạy vội về Linh Quyên các báo tin cho Nữ Quyên.

“Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư ...”

Chúc Nhi vào đến Linh Quyên các lại chỉ thấy Nữ Quyên ngồi ở trên giường ngáy ngốc, trên người trừ bỏ sáng sớm nay được nàng giúp mặc vào ra thì không thấy nàng ấy chuẩn bị gì, ngay cả tóc cũng chỉ vấn sơ sơ, son cũng không bôi tô điểm.

“Ai nha! Nhị tiểu thư, kiệu hoa đã đến cửa rồi, người như thế nào còn chưa chuẩn bị xong? Không phải nói muốn chính mình làm sao?” – Chúc Nhi một bên la hét, một bên luống cuống tìm hộp son của Nữ Quyên.

“Thế này là được rồi.” – Nữ Quyên thản nhiên mở miệng.

“Hả?” Chúc Nhi nghe vậy liền kinh ngạc không thôi – “Sao có thể như vậy được? Làm gì có tân nương nào lại không tô son điểm phấn chứ?”

“Ta nói như bây giờ là được rồi. Tên kia không đáng để ta ăn diện vì hắn.” – Nữ Quyên hồ hững trả lời, trên mặt đầy vẻ khinh miệt.

“Nhị tiểu thư, người thật sự đã gặp qua Sở bang chủ sao?” – Chúc Nhi không khỏi hoài nghi giữa hai người liệu có hiểu lầm gì không. Nếu không vì sao Nhị tiểu thư lại không cam lòng xuất giá như vậy? – “Hắn thật sự là một tuần suất công tử nha. Chính là vị công tử mà chúng ta gặp ở An Nam tự ngày ấy. Hơn nữa, hắn vừa rồi ở ngoài cửa tuyên bố, hắn hôm nay sẽ bao trọn toàn bộ tửu lâu, trà quán trong thành Hàng Châu này làm tiệc cơ động, tất cả mọi người đều có thể đến đó ăn uống miễn phí.”

“Cái gì?” – Không thể tưởng được kế sách của nàng lại bị hắn phá hỏng, không những thế còn giúp hắn lấy lòng mọi người. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói – “Hừ! Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thì nội đồ xấu xa chẳng khác nào ruột bông rách, xảo ngôn dụng sắc, khi thần lừa quỷ, mặt người dạ thú, uổng phí nương đã sinh cho hắn một gương mặt tốt như vậy. Hắn tưởng ra vẻ khảng khái thì người khác sẽ quên những gì hắn đã làm sao.”

“Nương?” – Chúc Nhi vẻ mặt buồn bực lại kinh ngạc – “Chẳng lẽ Sở bang chủ là con của Thượng Quan phu nhân, cùng Sở cô nương là huynh muội?”

“Hừ! Sở Phong cùng Sở Nhi ...” – Nữ Quyên oán hận cắn răng – “Bọn họ chính là một người.”

“Cái gì?” – Chúc Nhi kinh hô, nhưng ý nghi hoặc lại càng sâu hời – “Như vậy hắn đến tột cùng là nam hay nữ?”

“Là nam! Đường đường thất thước (=bảy thước) một thân nam nhi.” – Vừa vào trong Linh Quyên các, Trình Như Phượng xấu hổ vạ phần nói.

“Nươ... Thượng Quan phu nhân.” – Nữ Quyên cải biến xưng hô với Trình Như Phượng. Trừ bỏ cuộc hôn nhân này ra, nàng không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào khác với hắn.

Trình Như Phượng thở dài: “Quyên Nhi, ngươi không muốn gọi ta một tiếng ‘nương’ nữa sao?”

Nữ Quyên cúi đầu không nói. Nàng biết Trình Như Phượng vô tội, cũng biết nàng ấy không có liên hợp cùng con mình để đối phó nàng, nhưng ...

“Quyên Nhi, ta hy vọng ngươi không trách cứ ta. Ta cũng không phải cố ý gạt ngươi chuyện của Sở Nhi, chỉ là ...”

“Nương, quên đi! Ta biết chuyện này không liên quan đến ngươi.” – Nữ Quyên thở dài, ngắt lời Trình Như Phượng. Dù sao Trình Như Phượng cũng đối đãi với nàng như mẹ ruột, nàng sao có thể nhẫn tâm làm bà khổ sở.

“Quyên Nhi, ngươi thật sự là một cô nương thiện lương.” – Trình Như Phượng cũng theo đó mà thở dài – “Ta không biết Sở Nhi đến tột cùng đã làm gì khiến ngươi đáp ứng gả cho hắn, nhưng nếu ngươi không muốn thì để ta nói lại với hắn. Hắn dù ở bên ngoài hô phong hoán vũ thế nào, về nhà cũng vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời của mẹ hắn là ta đây.”

“Không!” – Nữ Quyên lắc đầu – “Ta không thể không gả.”

“Vì sao?”

Nữ Quyên nhìn Trình Như Phượng, tràn đầy hối lỗi nói: “Nương, ta biết người đối đãi Quyên Nhi rất tốt, nhưng thứ lỗi cho ta không thể làm dấu hiền của người.”

“Nói như vậy là ý gì?” – Trình Như Phượng cũng không hiểu được, Nữ Quyên nói muốn gả cho Sở Phong, lại nói không thể làm con dâu ngoan hiền của nàng, vậy ...

“Ta biết hắn là con của người, nhưng nếu người cũng coi ta là nữ nhi, thì xin người không cần lo chúng ta trong lúc đó có chuyện gì. Bởi vì gả cho Sở Phong cũng tương đương là ta đang trả thù hắn. Ta sẽ khiến hắn sau này không có lấy một ngày bình yên.”

Trên mặt Nữ Quyên lộ ra vẻ kinh định không thể bề gãy làm Trình Như Phượng hoảng hốt. Trừ bỏ nam phần nữ trang, thật không hiểu đứa con hỗn trưởng kia của nàng ở bên ngoài đã làm những gì lại khiến Nữ Quyên hận đến mức này.

Thượng Quan Sở Phong a Thượng Quan Sở Phong, chuyện do người gây ra thì người phải tự mình giải quyết. Cả hai người đều là người mà ta nhất mực yêu quý, thế nên người làm nương như ta đây chỉ có thể bảo trì trung lập, sống chết mặc bay.

“Nhị tiểu thư, ngươi đã quyết định phải gả thì mau chuẩn bị đi thôi. Kiệu hoa đã chờ ngay ngoài cửa, nếu không nhanh sẽ không kịp đâu.” Tuy rằng vẫn không hiểu ra làm sao nhưng Chúc Nhi nhin không được xen vào cuộc nói chuyện của hai người. Bởi vì nếu để tiểu thư nhà nàng cứ như vậy xuất giá thì đúng là để cho người đời chế giễu.

“Hừ! Lên cái gì kiệu hoa?” – Nữ Quyên lại tiếp tục gây khó dễ – “Chúc Nhi, ngươi đi nói cho tên kia là thân thể ta không khoẻ mạnh, không muốn ngồi kiệu hoa. Muốn báỉ đường thì báỉ đường ngay tại Lăng Ba trang viên đi.”

“Hả?” Chúc Nhi lại choáng váng. Cô gia cũng không phải do kén rể mà tới, sao có thể báỉ đường ở Lăng Ba trang viên được.

“Còn ở đó ngây ngốc cái gì? Đi nhanh đi.”

Thấy Nhị tiểu thư sắc mặt không tốt, Chúc Nhi cũng chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện đi làm cái chuyện mất lòng người này. Nhưng nàng thật không hiểu, Nhị tiểu thư tại sao lại hận cô gia như vậy? Tuy rằng cô gia hắn là nam phần nữ trang lừa các nàng, nhưng thoát nhìn thì một chút cũng không hề xấu xa như trong lời Nhị tiểu thư nói.

Nữ Quyên gây khó dễ làm Trình Như Phượng ứa ra mồ hôi lạnh. Xem ra, sự tức giận của nàng không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể tiêu trừ. Nhưng nàng cũng không thể trơ mắt mà nhìn hai người cứ như vậy

mãi được. Một người là con trai nàng, một người là con gái nuôi kiêm con dâu của nàng, người làm nương như nàng đương nhiên hy vọng hai người có thể trở thành một đôi tâm đầu ý hợp.

“Quyên Nhi, người có biết làm thế nào để khiến một nam nhân chân chính thống khổ không?” – Trình Như Phượng bỗng nhiên cười đến biến hoá kỳ lạ.

“A?” – Nữ Quyên không rõ nên nháy nháy mắt mấy cái.

“Một người nam nhân thống khổ nhất là khi muốn yêu mà không thể.”

“Muốn yêu mà không thể?”

Trình Như Phượng gật đầu: “Người nếu có thể làm cho Sở Nhi yêu thương người, lại không có cách nào chiếm được tâm của người thì mới có thể làm hần thống khổ nhất. Nhưng làm thế nào để hần yêu thương người đến mức không tự thoát ra được, lại khổ sở vì không chiếm được tâm của người, thì chỉ có bốn chữ bí quyết.”

“Bốn chữ thế nào?” Lời nói của Trình Như Phượng đã hoàn toàn dẫn phát hứng thú của Nữ Quyên, nàng khẩn cấp muốn biết phương thức đối phó với Sở Phong.

“Như gần như xa.”

“Như gần như xa?” – Nữ Quyên cúi đầu suy tư về bốn chữ này.

Trình Như Phượng nhìn Nữ Quyên thật tâm suy tư về bốn chữ này mà mỉm cười đắc ý. Nàng dạy Nữ Quyên phương thức ‘như gần như xa’ này không chỉ vì giúp nàng đối phó với chính con của mình.

Trong quá trình ấy, nàng không tin Nữ Quyên có biện pháp kháng cự được mị lực của bảo bối nhi tử của nàng, sớm muộn gì cũng sẽ yêu thương hần thôi. Mà quá trình ấy cũng có thể dạy cho con nàng cái gì gọi là yêu, thuận tiện trừng phạt hần vì đã lừa gạt nàng bấy lâu.

Nghe Chúc Nhi ở đại môn lấp bắp nói lại lời của Nhị tiểu thư, Sở Phong sắc mặt đại biến.

Tiểu nữ nhân chết tiệt này! Muốn tức chết hần sao.

Nghe vậy những người vây xem ở xung quanh cũng khe khẽ nói nhỏ. Hần ngược lại bày ra khuôn mặt tươi cười, cao giọng nói với Chúc Nhi: “Vẫn là nương tử suy nghĩ chu đáo. Nếu nàng đã lấy phượng vĩ Lăng Ba làm của hồi môn thì ta đây chính là chủ nhân của Lăng Ba trang viên, ở trong trang bách đường cũng là lẽ đương nhiên.”

Sở Phong nói xong, mọi người lại một trận ồ lên.

Phượng vĩ Lăng Ba đổi chủ, đây xác thực là tin lớn đáng để ăn mừng mười ngày nửa tháng.

Muốn chinh ta ư? Không dễ dàng như vậy đâu. Sở Phong đắc ý cười, dẫn đầu đội ngũ đón dâu nghênh ngang tiến nhập Lăng Ba trang viên.

Nữ Quyên được Chúc Nhi nâng hạ cũng hồ hững đi vào phòng khách.

Nàng đã biết kế sách làm khó dễ Sở Phong của nàng lại một lần nữa tuyên cáo thất bại, trong lòng không muốn cùng không phục làm nàng quyết định dùng đề nghị của nương.

Như gần như xa – nàng muốn làm hần yêu (đến) chết nàng, nàng còn muốn làm hần yêu nhưng không thể chiếm được mà thống khổ. (Quân: Ta phải mở ngoặc cái từ “đến” kéo có bạn lại hiểu lầm thì chết =.=)

Bởi vậy, nàng tỉ mỉ đem mình biến thành một tân nương xinh đẹp nhất. Hỉ bào thêu phượng đỏ thắm điểm kim tuyến bày ra dáng người cân đối của nàng. Hoa lộ mùi thơm thanh nhã làm người ta dù ở xa ba thước cũng vì hương khí của nàng mà mê say. Ngoài ra, che dấu dưới chiếc khăn trùm đầu thêu kim tuyến này còn là một cái kính hỉ khác dành cho hần.

Sở Phong sau mỗi lần bị Nữ Quyên chọc giận, hần thủy chung đều nghĩ một đằng nói một nẻo, tự nhủ với chính mình hôn lễ này là để giải thoát cho hần, thuận tiện trừng phạt Nữ Quyên không biết tốt xấu. Nhưng khi hần vừa nhìn thấy tân nương tử của hần dáng vẻ thướt tha đi tới, trong lòng hần cũng cảm thấy vui sướng đến mức khó có thể biểu đạt bằng ngôn từ, tựa như hần đã chờ đợi thời khắc này rất lâu, rất lâu rồi.

Tuy rằng không có tỉ mỉ bố trí lễ đường, không có tân khách náo nhiệt chúc mừng, nhưng ý vui mừng toát ra từ đuôi lông mày đến vẻ mặt của Sở Phong lại không có nửa điểm tránh được đáy mắt của Trình Như Phượng lúc này đang ngồi ở đường thượng mà mừng thầm.

Tiểu tử này, cứ mạnh miệng đi. Đau khổ còn chờ người ở phía sau.

Uống qua trà do con dâu dâng lên, nàng vội vã đem hai người đưa vào động phòng, chờ xem tràng tuồng đặc sắc.

Bên này thì vui mừng làm việc tốt, bên kia lại sầu khổ mưu toan kế sách.

Vài vị trưởng lão của Lang Thao bang tụ lại bên trong thính đường, người người đều là vẻ mặt ngưng trọng.

“Không thể tưởng được. Thật sự là không thể tưởng được.” – Chu trưởng lão giẫm chân thở dài.

Bạch trưởng lão cũng là vẻ mặt sầu khổ: “Phường vải Lăng Ba giờ đây để bang chủ tiếp quản, sau này chúng ta còn có cái gì du thủy khả lao(4)”

“Không có du thủy khả lao vẫn coi như là chuyện nhỏ.” Phong trưởng lão trầm giọng nói.

“Coi như chuyện nhỏ? Không có tài lộ(5) này, ta làm sao có thể hảo hảo đáp ứng đám tám di thái thái (vợ bé) nhà ta tiêu xài đây?” – Tiền trưởng lão ngạc nhiên la hét.

“Trước tiên hãy hảo hảo chiếu cố cái mạng già của người đi.” Phong trưởng lão trừng mắt liếc Tiền trưởng lão một cái. Trong số các vị trưởng lão ở đây, hẳn xem thường nhất là Tiền trưởng lão, nhát gan, sợ phiền phức lại yêu tiền. Nếu không phải năm đó có ân với lão bang chủ, hẳn sao có thể ngồi lên vị trí trưởng lão trong bang. Nhưng hiện tại lão bang chủ đã qua đời, hẳn lại còn không ý thức rõ ràng lúc này là trạng huống gì, quả nhiên là chán sống rồi.

“Ý của Phong trưởng lão là ...” Chu trưởng lão biết trong bốn vị trưởng lão thì Phong trưởng lão là người có tâm tư kín đáo nhất. Hắn nói vậy tức là có một mối băn khoăn khác mới có thể coi việc chặt đứt tài lộ này là chuyện nhỏ.

“Hiện nay phường vải Lăng Ba đã do tên tiểu tử Sở Phong kia tiếp quản, rất nhanh thôi hẳn sẽ mò ra chúng ta động tay động chân với trưởng vụ trong bang. Đến lúc đó, ... chư vị ngẫm lại thử xem hẳn sẽ đối phó với chúng ta như thế nào ? ”

Lời này vừa nói ra, các trưởng lão khác trên mặt ai ai cũng xuất hiện ý sợ hãi. Bọn họ đã chính mắt thấy được công lực kinh người của Sở Phong, ai trong số họ cũng không nghĩ muốn làm cái bàn gỗ hắc đàn tứ phân ngũ liệt tiếp theo.

“Phong trưởng lão nghĩ hẳn sẽ đối phó với chúng ta như thế nào ? ” Bạch trưởng lão khẩn trương hỏi.

Phong trưởng lão cười lạnh một tiếng : “Nhẹ thì muốn chúng ta phun ra số tiền đã cho vào túi riêng rồi trực xuất khỏi bang. Nếu nặng thì ... dựa theo quy định trong bang, ăn hối lộ phản bang gia sẽ chịu bơi chi hình. ” (Ta cũng ko hiểu nghĩa của nó lắm đâu, đại khái là cực hình ấy a.=.=)

Bơi chi hình ! Vài vị trưởng lão vừa nghĩ đến, sắc mặt đã xanh mét.

Trong bang quy của Lang Thao bang không có cái nào làm thương đến tính mệnh con người. Nhưng bơi chi hình cũng là hình phạt nghiêm tàn (nghiêm khắc + tàn khốc) nhất Lang Thao bang vì nó làm cho người chịu hình so với chết còn thống khổ hơn.

Người bị bơi chi hình thì tứ chi bị trói chặt chìm trong nước sông, tới khi gần tắt thở mới được kéo lên, cứ như thế chín lần. Nó đáng sợ nhất ở chỗ chính là làm cho người chịu hình trải qua kinh nghiệm chín lần ngập đầu gần chết. Người nào một khi đã chịu qua hình phạt này đều không thể chống đỡ được đến lần thứ chín, tất cả đều ở chưa đến một nửa hình phạt đã phát điên.

Quân : Loại hình phạt này đánh vào tâm lý chứ không đánh vào nỗi đau thể xác nên nó tàn khốc hơn các loại cực hình bình thường. Có những người chịu đựng được nỗi đau thể xác nhưng về tâm lý thì khó ai có thần kinh vững vàng mà trải qua được. Giờ thì mình đã hiểu vì sao tuy nó ko làm người ta chết nhưng khiến họ sống còn khổ hơn cả chết. =.=

“Sao có thể ? Sao có thể như vậy được ? ” – Tiền trưởng lão gấp gáp kêu lớn.

Phong trưởng lão lại trừng mắt liếc Tiền trưởng lão một cái, trong mắt đầy vẻ khinh miệt viết : Người cũng biết sợ hãi !

“Vậy ... chúng ta có thể hay không nên tránh đi ? ” – Chu trưởng lão đưa ra đề nghị chạy trốn.

“Tránh ? Tránh đến chỗ nào ? ” – Phong trưởng lão hừ nhẹ một tiếng – “Chúng ta vì Lang Thao bang bán mạng hơn phân nửa bối tử, nay lại chỉ vì một tiểu tử chưa dứt sữa, các người sẽ cam tâm buông tha cho địa vị và lợi ích của mình bây giờ sao ? ”

Phong trưởng lão đối với Sở Phong cực kì không phục. Lúc trước khi lão bang chủ bệnh nặng, hẳn chính là đệ nhất nhân tuyển cho vị trí tân bang chủ trong bang. Ai ngờ lại xuất hiện từ đâu một tên Sở Phong, chẳng những đập nát mộng bang chủ của hắn, ngay cả tài lộ của hắn cũng bị đoạn tuyệt, hắn làm sao có thể chịu để yên cho Sở Phong.

“Vậy ý của Phong trưởng lão là ...” – Bạch trưởng lão hỏi.

“Tiên hạ thủ vi cương. ” – Phong trưởng lão dứt khoát nói ra mấy từ này.

“Tiên hạ thủ vi cương ? ” – Bạch trưởng lão nhíu mày – “Không biết Phong trưởng lão có chủ ý gì tốt ? ”

“Thừa dịp tên Sở Phong lúc này đang tận hưởng cuộc sống tân hôn, không rảnh để ý đến trưởng vụ trong bang và phường vải Lăng Ba, chúng ta tìm một cơ hội đưa hắn cấp ...” – Phong trưởng lão lấy tay bày ra tư thế một lưỡi đao quét ngang cổ, lạnh lùng cười.

“Nhưng hắn có võ công cao cường, chúng ta như thế nào có khả năng động vào hắn ? ” – Tiền trưởng lão không cho là đúng nói.

“Các người chẳng lẽ không nghe nói nữ đương gia của phường vải Lăng Ba gả cho tên tiểu tử Sở Phong không phải xuất phát từ tự nguyện sao ? Chúng ta sao không mượn sức nàng, để nàng thay chúng ta xuống tay. Một người võ công cao cường đến đâu cũng sẽ không đi phòng bị một nữ nhân trói gà không chặt. ” – Phong trưởng lão âm âm cười cười, còn nói – “Chúng ta chỉ cần giao cho nàng một viên tuyệt mệnh đan không sắc không vị, nàng liền có thể thay chúng ta thần không biết quỷ không hay trừ bỏ cái gai trong mắt này. ”

“Chủ ý này quả không sai. Nhưng nếu nàng ta không chịu ? ” – Bạch trưởng lão hỏi.

“Nếu nàng không chịu ...” – Phong trưởng lão lại lộ ra một nụ cười âm lãnh, nói – “Chúng ta liền nhân cơ hội này bắt nàng, coi như là uy hiếp, bức tên tiểu tử Sở Phong kia đi vào khuôn khổ. ”

“Nàng ? Sở Phong sẽ vì nàng mà ngoan ngoan đi vào khuôn khổ sao ? ” – Bạch trưởng lão không tin nói.

“Nhất định ! Hắn khẳng định sẽ vì nàng mà cam chịu. ” – Phong trưởng lão tràn đầy tự tin nói. Hắn tuyệt đối sẽ không nhìn sai Sở Phong trước lúc đi đón dâu trong mắt đã để lộ vui sướng đến nhường nào. Hắn tin tưởng Lăng Nữ Quyên tuyệt đối sẽ là nhược điểm trí mạng của Sở Phong.

Chú thích:

(1)trăm mật tất có nhất sơ: dù hoàn hảo đến đâu cũng có lúc sơ suất, sai lầm.

(2)cường quyền đại biểu: biểu tượng cho quyền lực cường thịnh

(3)hồng bào (hay còn gọi là hỉ bào): là trang phục có màu đỏ của tân lang trong ngày cưới.

(4)du thủy khả lao: có thể hiểu là tiền hoa hồng của người đứng trung gian là các vị trưởng lão, cũng như muốn thông qua việc gì đó thì cần đi biểu xén với phong bì ấy =.

(5)tài lộ: con đường làm giàu

7. Chương 7: Đệ Thất Chương

Tuy nói không yến khách, nhưng Nhị tiểu thư nhà mình lấy chồng, hạ nhân trong Lăng Ba trang viên đương nhiên cũng được hưởng một bữa hỷ yến nhỏ phong phú. (Đã nhỏ lại còn phong phú, ko hiểu nổi =.=)

Chú rể là Sở Phong quan hiệp danh hiệu tân nhiệm trang chủ phường vải Lăng Ba, hướng phó tì đã ở trong Lăng Ba nhiều năm trung thành và tận tâm mà kính rượu, nhưng chỉ thấy mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không có ai nguyện ý gior chén lên mà ứng hần, nhất là Lý chương quý nét mặt già nua thủy chung vẫn trừng mắt hần này giờ, sau đó lão quay mặt qua một bên, nhìn cũng không thèm nhìn hần.

Sở Phong nhìn mọi người xung quanh có tăng oán, có nghi hoặc, hần không giận mà ngược lại còn cười. Đây nhất định là quỷ kế của nương tử hần, nghĩ liên kết mọi người trong trang kháng cự hần sẽ khiến hần biết khó mà lui.

“Tin tưởng chư vị ở Lăng gia ai cũng trung thành tận tâm, cùng chung hoạn nạn, đoàn kết nhất trí, cao thấp đồng lòng làm Sở Phong vô cùng bội phục. Sở Phong thay nương tử kính chư vị đã nhiều năm qua trung tâm và tương trợ cho Lăng gia một chén. ” – Nói rồi Sở Phong ngửa cổ uống cạn chén rượu của mình.

Nhìn này đó trung phó sắc mặt khó coi, Sở Phong đương nhiên biết bọn họ là bị Lý chương quý du thuyết, khẳng định đối với hần không có gì khen ngợi, cũng không ngăn ngử đã bị thu mua bởi ba trăm lượng của hần.

Hần cười cười nói : “Ta hần là không cùng hung ác cực như suy nghĩ ban đầu của các người ? ”

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Lý chương quý, chỉ thấy Lý chương quý nét mặt già nua một trận thanh một trận bạch. Sở Phong làm sao biết hần đã hình dung như thế.

“Hừ ! ” - Lý chương quý cảm giận trừng mắt Sở Phong, đồng đặc nói – “Phường vải Lăng Ba là do lão gia sáng lập, là sản nghiệp của Lăng gia, như thế nào có thể để rơi vào trong tay một kẻ lừa đảo như người ? Trừ bỏ Nhị tiểu thư nhà ta, chúng ta sẽ không nhận lệnh của bất kì ngoại nhân nào. ”

“Kẻ lừa đảo ? ” - Sở Phong cười cười – “Xem ra tin tức truyền rất nhanh. ”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm. Người không tiếc giả trang nữ nhân trà trộn vào Lăng Ba trang viên, còn dám nói không phải vì mưu đồ nhúng chàm phường vải chúng ta sao ? ”

Sở Phong lắc đầu cười : “Xem ra các người cũng mới chỉ nghe được một nửa tin tức thôi. Ta từ trong bụng mẹ đi ra không bao lâu đã bắt đầu giả nữ trang rồi, cùng phường vải Lăng Ba các người một chút quan hệ cũng không có, không tin có thể đi hỏi nương ta hoặc Nhị tiểu thư của các người. Nói sau, phường vải Lăng Ba vẫn là sản nghiệp của Lăng gia, ta thân là vị hôn phu của Nhị tiểu thư Lăng gia, nên vì nàng gánh vác việc kinh doanh nặng nhọc này là lẽ đương nhiên. Chẳng lẽ các người không thấy chương quản cả một phường vải to lớn đối với Nhị tiểu thư nhà các người là rất vất vả sao ? ”

Mọi người vừa nghe Sở Phong nói như vậy đều lộ ra sắc mặt đồng ý, còn có mấy người gật đầu tán thành.

“Người không có khả năng chưa từng nghĩ đến sẽ chiếm đoạt phường vải Lăng Ba chúng ta. ” - Lý chương quý vẻ mặt hoài nghi trừng mắt Sở Phong.

“Phường vải Lăng Ba tuy rằng mưu cầu lợi nhuận khả quan, thanh danh lan xa, nhưng cũng không được ta xem ở trong mắt. Không phải ta coi thường, nhưng Lang Thao bang là sản nghiệp của ta so với một phường vải nhỏ bé còn không đủ sao ? ”

Quân : Lang Thao bang nắm giữ thủy lộ toàn quốc nên quy mô của nó có thể hình dung là cực kỳ lớn, tiền của thu vào như nước nên Phong ca mới nói phường vải Lăng Ba là ‘nhỏ bé’. Chưa kể đến cái này thì Thượng Quan gia của Phong ca cũng thuộc hàng kinh thương thế gia, tài sản đủ để anh ý ăn tiêu xả láng cả đời mà chả phải làm gì cả. Vậy nên, đối với anh ý mà nói thì phường vải Lăng Ba chả là gì cả, có chăng chỉ làm tăng công việc cho anh ý xử lý thôi =.=. Quả nhiên xứng danh nam chính trong ngôn tình tiểu thuyết, vừa suất vừa giàu, kinh thương võ công cái gì cũng giỏi, Phong ca cái nữ trang thì còn thêm cái vụ cầm kỳ thư họa nữa chứ, hoàn hảo ko chê vào đâu được.

“Chuyện này ...” - Lý chưởng quỹ sắc mặt hơi trầm xuống nhưng vẫn ra vẻ không tin nói – “Nhưng người phải nói ...”

“Nếu ta nói không muốn tiếp nhận phường vải Lãng Ba thì Nhị tiểu thư của các người sẽ chịu buông tay sao ? Một nữ nhân gia xuất đầu lộ diện kinh doanh phường vải, còn phải giao thiệp với hán tử giang hồ, như vậy còn ra thể thống gì ? Nữ nhân nên an phận thủ thường giúp chồng dạy con, phường vải Lãng Ba đã có ta cùng các vị vì nàng phân lao. ” - Sở Phong tức giận nói.

“Vì không cho Nhị tiểu thư nhà ta xuất đầu lộ diện bên ngoài nên người mới buộc Nhị tiểu thư nhà ta gả cho người ? ” - Lý chưởng quỹ khó tin mở lớn miệng. (Chuẩn men ! Bác nói quá đúng, xoáy vào trọng tâm ý định của Phong ca. Giờ thì mọi người còn ghét Phong ca nữa ko ? ^^ Lý do đáng yêu thế này cơ mà.)

Đây là cái lý luận gì ? Tuy Lý chưởng quỹ cũng đồng ý rằng nữ nhân thật sự không nên bên ba bên ngoài, nhưng cho dù là vì lý do này Sở Phong cũng không nhất thiết phải lấy danh tiết ra để ép Nhị tiểu thư gả cho hán tử ? Đây ... rốt cuộc là ai hy sinh trọng đại đây.

“Đương nhiên, còn có chút lý do cá nhân. ”

Ý của Sở Phong là chỉ chuyện liên quan giữa các trưởng lão trong bang và phường vải Lãng Ba, nhưng Lý chưởng quỹ nghĩ tới vẻ mặt tươi cười của hán tử mấy ngày nay mà hiểu theo nghĩa khác. (Hiểu theo nghĩa nào cũng đúng thôi. Phong ca nói nước đôi nhưng chẳng qua ko chịu thừa nhận cái nghĩa thứ hai thôi ^^)

Thì ra Sở Phong thật sự coi trọng Nhị tiểu thư nhà hán tử. Tám phần là vì vấn đề mặt mũi nên mới muốn làm cái gì gần thủy ban công, cái gì phép khách tướng. Người trẻ tuổi thật là Aizz !

Dù sao hiện tại Nhị tiểu thư gả cũng đã gả rồi, vấn đề danh tiết cũng không còn nữa. Chỉ cần tiểu tử này thật tâm đối đãi Nhị tiểu thư mà hán tử đã nhìn đến từ nhỏ lớn lên, lão nhân gia hán tử cũng giải được sầu muộn. (Bác lo Quyên tỷ ế chồng hay sao mà sầu với chả muộn ==)

Hán tử vỗ vai Sở Phong, hiền lành cười nói : “Nếu là vợ chồng, vậy hãy đem ‘lý do cá nhân’ của người nói rõ với Nhị tiểu thư đi. Miễn cho nàng ôm hận với người cả đời, như vậy không tốt đâu. ”

Nhìn Lý chưởng quỹ cười dài, Sở Phong ngược lại không hiểu ra làm sao. (Ô ha ha ha ! Ta thật muốn nhìn cái mặt ngốc của Phong ca lúc này quá)

Lão nhân gia hán tử biết chuyện trong bang? Không có khả năng! Hán tử vì sao lại muốn mình nói rõ với Nữ Quyên? Chuyện này với nàng thì có quan hệ gì? Lý chưởng quỹ ... lão nhân gia hán tử chẳng lẽ biến si ngốc ...

“Uống rượu! Mọi người uống rượu mừng!” – Lý chưởng quỹ cao hứng hét mọi người nâng chén uống mừng – “Chúng ta nâng chén kính tân lang.”

Tuy nói Lý chưởng quỹ chuyển biến rất nhanh làm cho Sở Phong có chút ngoài ý muốn, nhưng kết quả này cũng thay hán tử bớt đi không ít võ mồm. Có Lý chưởng quỹ lôi kéo, cộng thêm hán tử siêu nhân mị lực cùng sức thuyết phục, trong nháy mắt đã thu mua hơn phân nửa lòng người trong Lãng Ba trang viên. Nguyên bản mọi người về mặt ngưỡng trọng, giờ phút này cũng giải sầu mà cao hứng uống rượu mừng.

Phó tì đi theo phường vải Lãng Ba đã nhiều năm, dù chưa thể ngay lập tức nhận thức từ “Thượng Quan tiểu thư” biến thành “Thượng Quan công tử” – Sở Phong trở thành tân chủ nhân của Lãng Ba trang viên, nhưng mọi người đều đồng ý hán tử sẽ là hảo cô gia đối với phường vải Lãng Ba rất có ích.

Nội phòng ở Linh Quyên các, Nữ Quyên đang ngồi suy nghĩ xem lát nữa nên đối mặt với Sở Phong như thế nào.

Là trêu tức hán tử? Hay là cười với hán tử ? Hay là nên không để ý đến hán tử ?

Đang lúc lộn xộn suy nghĩ làm đầu óc nàng choáng váng, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm của Chúc Nhi cùng vài nha hoàn khác hô cát tường, nàng biết là Sở Phong đến đây.

Nàng khẩn trương nắm chặt vạt áo của mình, thoáng chốc đã quên hết là nên cười hay nên không để ý đến hán tử, trong đầu chỉ nhớ rõ một sự kiện – đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ. (==)

Sở Phong có chút say tiến vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn đến thân ảnh Nữ Quyên cương trực ngồi ở mép giường, thân ảnh mê người kia ẩn ẩn còn có chút run run.

Tiểu thê tử của hắn đang khẩn trương ? Sở Phong khoé miệng giơ lên một ý cười thật sâu.

Hắn rất muốn ngay lập tức bỏ đi chiếc khăn trùm đầu đỏ thắm của nàng để thấy được dung nhan mà hắn vẫn hằng mê luyến. Nhưng hắn cũng không có làm như vậy, bởi vì hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với dung nhan xinh đẹp nộ khí đằng đằng, măn nhãn hận ý đang chờ hắn của nàng.

Hắn thở dài, bưng rượu lễ hợp cần trên bàn lên uống.

Nhớ tới nàng từng nói với hắn ... không, là nói với ‘Sở tử tử’ của nàng, nàng thích hắn ôn nhu. Nếu từ hôm nay hắn bắt đầu ôn nhu với nàng, cũng như Sở tử tử như vậy ôn nhu đối nàng, nàng có phải hay không sẽ không hận hắn như vậy nữa.

Ai ! Hắn lại thở dài. Hắn chưa từng nghĩ tới chính mình cũng có ngày vì muốn làm nữ nhân vui mà khổ não.

Nghe Sở Phong vào cửa sau không để ý đến nàng, lại còn thở dài hai lần, Nữ Quyên một bụng tức giận lại thẳng lên.

Hắn than thở cái gì? Có làm hay không, người bị lừa là nàng, người bị buộc kết hôn cũng là nàng, người bắt đắc dĩ cũng là nàng nha. Nàng còn chưa thở dài, hắn dựa vào cái gì mà thở dài như vậy.

Nữ Quyên thiếu chút nữa không nhận được mà vạch hỉ khăn lên mắng hắn, nhưng trong đầu ngay lập tức lại nổi lên lời nói của Trình Như Phượng: Làm cho hắn yêu thương người ... làm cho hắn yêu mà không thể có được ...

“Tướng công ...” – Nàng cố kìm nén cổ xúc động trong lòng, bức chính mình bày ra khuôn mặt tươi cười.

Một tiếng gọi nhuần thanh này làm rượu trong tay Sở Phong tràn ra ngoài chén.

Là Nữ Quyên gọi hắn sao? Hắn có nghe lầm không? Nàng làm sao có thể ôn nhu nhẹ nhàng gọi hắn như vậy, hơn nữa còn gọi hắn một tiếng ‘tướng công’ ...

“Tướng công ... Mũ phượng này rất nặng, gáy của ta đã đau lắm rồi.” – Nữ Quyên lại lần nữa mềm giọng mở miệng.

Lúc này hắn xác định mình không có nghe sai, nương tử của hắn thật sự gọi hắn là tướng công. Hắn vui sướng, nhưng cũng nghi hoặc, chẳng lẽ nương tử của hắn đã nghĩ thông suốt, không còn hận hắn nữa sao?

Hắn lòng tràn đầy chờ mong nâng lên hỉ khăn, lại làm hắn nhận không được hút khẩu đại khí, lớn tiếng cười.

Khuôn mặt Nữ Quyên tinh diệu tế mại động lòng người làm hắn hít sâu một hơi, nhưng nàng tươi cười cứng nhắc lại mất tự nhiên chính là nguyên nhân khiến hắn nhận không được phá lên cười.

“Ta còn tưởng nương tử đã nghĩ thông suốt, ai ngờ ...” – Sở Phong nhận không được lại phì cười – “Đầu tiên là không yên khách, sau lại không thượng kiệu. Nói đi, người bây giờ lại có quỷ kế gì để đối phó với ta nữa đây.”

Nữ Quyên làm cho hắn cười đến sắc mặt một trận thanh lại một trận hồng, nếu miễn cưỡng cũng chỉ xuất ra được nụ cười không tự nhiên, vậy nàng đơn giản không cười nữa. Nhưng nàng làm sao có thể nói cho hắn giờ phút này nàng đang có chủ ý gì.

“Ta là nghĩ thông suốt ! ” Nàng tháo xuống mũ phượng nặng nề, chậm rãi đi đến bên bàn trà ngã chén rượu.

“Dù sao gả cũng đã gả rồi, cho dù mất hứng thế nào thì cũng là chuyện cả đời. Có lẽ ta nên thử hảo hảo ở chung với người, miễn cho những ngày sau này cả hai đều khổ sở. ”

Nàng nâng chén rượu hướng Sở Phong, mặt không chút thay đổi nói : “Tướng công, thỉnh yết lễ hợp cần. ” (uống rượu giao bôi)

Sở Phong chân chừ nhìn nàng, nàng thật sự nghĩ như vậy sao ?

Gặp Sở Phong không tiếp rượu, Nữ Quyên tự mình cầm chén rượu ngửa cổ uống cạn, tiếp theo lại ngã một ly, đồng dạng rất nhanh giải quyết nó.

Nàng ngã đến chén thứ ba, còn chưa kịp đưa tới miệng, Sở Phong đã tiếp nhận chén rượu trong tay nàng.

“Ta cũng không hy vọng trong đêm động phòng hoa chúc tân nương tử lại say đến bất tỉnh nhân sự đâu. ” - Sở Phong cười dài uống hết chén do Nữ Quyên tự tay đổ rượu lễ hợp cẩn.

“Sao ngươi không nói sớm ? ”

“Ách ! ” Sở Phong nhìn phía Nữ Quyên, chỉ thấy nàng hai gò má một mảnh lửa đỏ, hai tròng mắt dần mất tiêu điểm, thân thể cũng lắc lư đứng không vững.

Đây chính là lần đầu tiên Nữ Quyên từ nhỏ đến lớn mới uống rượu, liên tục hai chén rượu vàng hạ đổ làm nàng ngay lập tức đầu vầng mắt hoa.

“A, ngươi thật sự say?” Sở Phong nắm lấy thắt lưng nàng, tránh cho nàng lay động thân mình mà ngã.

“Ta ... không có say!” – Nữ Quyên mồm miệng không rõ thì thào.

“Thiên! Tửu lượng của ngươi thực sự rất kém.”

Sở Phong cười khở đem nàng ôm đến trên giường. Nữ Quyên lại đột nhiên vươn tay vòng qua gáy của hắn, hai mắt mù sương ý đồ khoá trụ tiêu điểm trên mặt hắn.

“Sở Phong! Ta nhất định sẽ khiến ngươi yêu thương ta ... nhất định ... đến lúc đó ...” Lời kể tiếp Nữ Quyên do quá say nên cũng không nói ra được, chỉ còn lại một đôi môi đỏ mọng hé mở.

“Yêu ? ” - Sở Phong cười khở, sủng nịnh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng trũng của nàng – “Ta đã muốn yêu cái bộ dạng tiểu túy miêu mê người này của ngươi rồi. ” (tiểu túy miêu = còn mèo nhỏ say rượu)

“Ừm ...” Nữ Quyên kiều lười phiến cái thân, nhẹ nhàng phun ra một tiếng thân ngâm.

“Nha ! Tiểu túy miêu, ngươi đừng có ngủ, đây chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. ” - Sở Phong thất bại phe phẩy nàng, mơ tưởng hắn dễ dàng tha thứ cho nàng ngủ trong đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng này.

“Ừm ...” Nữ Quyên vẫn chỉ đáp lại bằng một tiếng tha nhẹ.

“Tiểu túy miêu, xem ta như thế nào thức tỉnh ngươi. ”

Sở Phong động thủ vì nàng tháo xuống cây phượng điệp trâm, làm cho nàng tóc đen như bọc xoã ra như suối mềm, tiếp theo trút bỏ hồng bào trên người nàng, tháo đi cái yếm tuy điểm lệ lại vướng bận, cúi đầu ngay tại đỉnh núi đứng thẳng kia mà liếm mát.

“A ... không cần ...” - Nữ Quyên vô thức rên rỉ – “Sở tỷ tỷ ... không cần như vậy ...”

Sở tỷ tỷ ! Sở Phong tức giận nổi lên, nàng nghĩ bây giờ là ai đang chạm vào nàng ? Cúi đầu hôn lên ngực nàng như thế nào còn có thể là ‘Sở tỷ tỷ’. Chẳng lẽ ‘Sở tỷ tỷ’ so với hiện tại thân là ‘Thượng Quan Sở Phong’ hắn còn có mị lực hơn ? Có thể làm nàng nhớ mãi không quên như vậy ...

Nhưng hắn đỡ khóc đỡ cười nghĩ đến, Sở tỷ tỷ chẳng phải là chính mình sao ? Hắn nhưng lại ăn dấm chua với chính mình.

Không được ! Hắn phải làm ‘Sở tỷ tỷ’ trong lòng nàng hoàn toàn biến mất.

“Nữ Quyên, mở mắt ra nhìn ta. Ta là Thương an Sở Phong, không phải Sở tỷ tỷ, người ấy không hề tồn tại. ” - Hắn nâng mặt nàng lên, mệnh lệnh cho nàng mở mắt ra nhìn hắn.

“Thượng Quan Sở Phong ? ” Nữ Quyên cảm giác say đã giảm đi chút ít, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn. Khi mơ hồ trông đến khuôn mặt tuần mi của Sở Phong, nàng oán hận giơ lên cánh tay giờ phút này đã mềm nhũn, đánh vào ngực hắn : “Đồ xấu xa ... ngươi là đồ xấu xa ...”

Sở Phong nheo mắt lại, lần này tức giận không phải chơi nha. Trong lòng nàng ‘Sở tỷ tỷ’ là tốt, còn ‘Thượng Quan Sở Phong’ hắn là xấu xa ? Chẳng lẽ hắn chỉ cần là Thượng Quan Sở Phong thì vĩnh viễn cũng không lưu lại nửa điểm ấn tượng tốt đẹp trong lòng nàng sao ?

Hắn thô bạo nâng lên đôi đùi ngọc của nàng, làm cho chỗ tư mật của nàng kề sát bộ phận cương cứng của hắn.

“Hừ ! Thương Quan Sở Phong! là ‘xấu bại hoại’, nhưng ‘Sở tử tử’ thật không khéo lại chính là đồ xấu xa này, mà đồ xấu xa này lại càng không khéo chính là tướng công của người. Người không có lựa chọn ! ”

Trong cơn giận dữ, hắn bắt chập cái gì ôn nhu, cái sẵn sốc, hung hăng đem bộ phận đầy nam tính đã sớm cương cứng một hơi đẩy sâu vào thâm cốc của nàng.

Kịch liệt đau đớn, giống như đem Nữ Quyên xé rách ra vậy. Nàng thống khổ kêu ra tiếng, nhưng cảm giác say cũng làm cơn đau đớn kịch liệt này giảm đi phần nào.

“Buông ! Đau quá ... người ... cái tên cầm thú này ...”

Nữ Quyên lại giơ tay đánh, giãy dụa khóc hô, nhưng lại dẫn phát lửa giận của Sở Phong càng dữ dội hơn.

Khi Nữ Quyên hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã là lúc hoàng hôn. Tuy nàng cũng từng đau tỉnh mấy lần, nhưng không bao lâu liền lại mê man. Nàng chỉ nhớ mang máng có người cho nàng uống nước, giúp nàng thay quần áo, còn lại thì không nhớ gì cả.

Nàng mở mắt ra, điều đầu tiên ánh vào trong mi mắt nàng là khuôn mặt quen thuộc ... Sở tử tử ? Không, Sở Phong.

“Người có đau lắm không ? ” – Sở Phong đau lòng nhìn khuôn mặt nàng đang tái nhợt.

Xem nàng bộ dáng suy yếu như thế, hắn thực thống hận chính mình đem qua như thế nào lại thô bạo đối với nàng. Nàng nhất định là lại càng hận hắn.

“Người cú ngay ...” Nữ Quyên quay đầu đi, suy yếu hô.

Nhìn đến nàng vừa khẽ xoay mình động đến hạ thân mà đã nhanh tức mảy, hắn cũng theo đó mà nổi lên mi tâm, nhẹ vỗ về lưng nàng : “Vẫn là rất đau sao ? ”

Sở Phong quan tâm vẫn chưa làm nàng tiếp thu đến. Nàng chỉ do hắn đụng vào lần nữa mà nổi lên đau đớn đến tê tâm liệt phế, run run nhắm thẳng giác giường mà lui : “Không cần ... Không nên đụng vào ta ! Không cần gặp mặt ta. ”

Sở Phong thân thủ đem nàng ôm vào trong ngực, cảm thấy nàng thân mình run sợ lợi hại, hắn hối hận chính mình sao lại dọa nàng thành bộ dáng như vậy.

“Đừng sợ, đừng sợ ! ” – Sở Phong vỗ nhẹ lưng nàng dỗ dành – “Chuyện này cũng là lẽ tất kinh thôi. Lần sau tuyệt đối sẽ không làm người sợ như vậy nữa. ”

“Không ! Không có lần sau. ” – Nữ Quyên liếc mình lắc đầu – “Lại có lần sau chỉ sợ ta sẽ đau chết mất. Người buông, đừng bao giờ nhìn mặt ta nữa. ”

“Nha đầu ngọc, sẽ không ! Chỉ có lần đầu tiên mới có thể đau đến như vậy. ” Mặc kệ Nữ Quyên như thế nào giãy dụa, như thế nào chửi đánh, Sở Phong vẫn đem nàng gắt gao ôm ở trong ngực, ôn ngôn trấn an.

“Người gạt ta, ta không tin người. ”Nữ Quyên vô ích giãy dụa, đến cuối cùng vì giãy dụa mà làm nàng đau đớn cùng sợ hãi, nguyên bản chỉ thút thít giờ nàng đã không nhịn được mà nghẹn ngào khóc lên. “Người vẫn luôn gạt ta ... Ta hận người, hận người chết đi được ...”

Nữ Quyên lỡ chã rơi lệ làm cho Sở Phong á khẩu không trả lời được. Hắn biết rõ chính mình là vô tâm thương yêu nàng, nhưng không rõ chính mình vì sao lại thương tổn nàng như vậy. Hắn lần đầu tiên cảm thấy chính mình sai lầm cùng không hiểu, cũng là hắn lần đầu tiên đã thương người nghiêm trọng như vậy, ... Không phải thân thể, mà là tâm.

“Quyên Nhi, Sở Phong đứa nhỏ này là vô tâm thương yêu người. Nhưng cũng vì hắn vô tâm nên mới đáng giận. ” – Trình Như Phượng đột nhiên ở bên người bọn họ lên tiếng, dọa Nữ Quyên cùng Sở Phong ngây ngốc một hồi.

“Can nương ...”

“Nương”

Trình Như Phượng hung hăng trừng mắt nhìn Sở Phong, đưa tay đẩy hẳn sang một bên, tiếp nhận Nữ Quyên đang tựa vào người hẳn.

“Đứa nhỏ chết tiệt này, lại đem người làm bị thương nghiêm trọng đến vậy. ” Trình Như Phượng đau lòng nhìn Nữ Quyên sắc mặt tái nhợt, ngữ khí tức giận mắng : “ Ta cứ tưởng rằng làm một đại bang bang chủ thì phải là một nam nhân hiểu biết, ai ngờ đứa nhỏ này lại không hiểu chuyện như vậy. Không rõ tâm tư chính mình lại đi ọc người ta, vẫn biết chọc người ta thì mình đau lòng, nhưng như thế nào lại đối đãi với người như vậy ? ”

Sở Phong bị Trình Như Phượng mắng chỉ biết hổ thẹn cúi đầu, nhưng Nữ Quyên lại nghe không minh bạch.

“Không rõ tâm tư chính mình ? Có ý tứ gì ? ”

“Ta làm sao mà biết được ? Người hỏi chính hẳn đi. ” – Trình Như Phượng trừng mắt liếc nhìn Sở Phong một cái, chỉ thấy hẳn trầm tư không nói.

Nàng quay người cười với Nữ Quyên, cúi đầu nhẹ giọng nói với nàng : “Đừng quên biện pháp can nương dạy người là được. Đến lúc đó người sẽ rõ trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì. ”

Làm hẳn yêu mà không thể có được ... Nhưng nàng phải làm sao để hẳn yêu thương nàng ? Mặc kệ là thân thể hay tâm lý, hẳn đều chỉ đem đến cho nàng đau đớn. Đau ... chịu đựng một lần là đủ rồi.

“Ta mặc kệ hẳn nghĩ cái gì. ” – Nữ Quyên tựa người vào trước ngực Trình Như Phượng, thương tâm khóc – “Ta hận chết hẳn. Can nương, người bảo hẳn tránh xa ra. Ta không bao giờ muốn nhìn thấy hẳn nữa. ”

“Người thật sự hận hẳn như vậy sao ? ” – Trình Như Phượng nhìn bộ dáng đau lòng của Nữ Quyên, nàng thở dài – “Ta hiện tại lấy bả đao cho người, bắt hẳn ngoan ngoan quỳ gối trước mặt người, cho người một đao chấm dứt sinh mạng hẳn, người sẽ không thống khổ như vậy nữa. ”

“Nương, người đang nói cái gì vậy ? ” – Sở Phong kháng nghị. Mẫu thân hẳn thế nào lại bảo con dâu mình mưu sát chồng thế chứ.

“Đây là phương thức duy nhất giải quyết thống khổ của Quyên nhi. ” – Trình Như Phượng trừng mắt Sở Phong, vẻ mặt làm như hẳn chết cùng với nàng không quan hệ.

Giết hẳn ? Nữ Quyên trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh hách. Nàng vụng trộm giương mắt nhìn Sở Phong, trong lòng lại có chút gì đó phức tạp. Nàng hận hẳn, nhưng muốn nàng giết hẳn ... không, nàng không làm được, nàng không hạ thủ được.

“Người làm không được ? ” – Vẻ mặt Nữ Quyên làm Trình Như Phượng hiểu rõ tất cả, cuối cùng nàng thâm thúy nói – “Yêu một người không dễ dàng, nhưng hận một người cũng không dễ dàng như vậy. Người kỳ thật không hận hẳn như vậy, nếu không người sẽ không do dự. ”

Ta không hận hẳn như vậy ? – Nữ Quyên vẻ mặt mờ mịt – Vậy nàng hận hẳn vì cái gì ?

“Tốt, nếu không nghĩ ra vậy trước hết đừng nghĩ. ” – Trình Như Phượng vuốt lên đôi mày thanh tú đang nhíu chặt của Nữ Quyên – “Cứ chiếu theo phương pháp ta dạy người mà làm, rất nhanh người sẽ hiểu được tất cả. ”

Trình Như Phượng vỗ vỗ tay nàng : “Người nghỉ ngơi một lát đi, ta đi trước. ”

Nàng xoay người rời đi, lưu lại không gian cùng thời gian để kẻ ngu ngốc này hảo hảo ngẫm lại.

Trình Như Phượng vừa ly khai, trong phòng chỉ còn lại sự im lặng làm người ta hít thở không thông. Mắt thấy Nữ Quyên tái nhợt nghiêm mặt, không tiếng động rơi lệ, Sở Phong lại không biết làm thế nào để an ủi nàng. Như thế nào mới có thể khiến nàng không hận hẳn như vậy nữa ?

Dù sao, đây cũng mới chỉ là ngày đầu tiên tân hôn của bọn họ. Tương lai dài lâu cả đời, hẳn có thể nào nhẫn tâm nhìn nàng ngày ngày ôm hận trong lòng cùng nước mắt mà vượt qua.

“Quyên Nhi ... nương ta đến tột cùng đã dạy người phương pháp gì ? ” – Sở Phong kéo trường ghế ngồi ở mép giường, ý đồ cùng Nữ Quyên giải quyết thấu đáo vấn đề thấu đáo này mà mở miệng.

Nữ Quyên cười lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Sở Phong liếc mắt một cái.

“Nếu người không muốn nói thì thôi. ” Nữ Quyên không để ý tới làm Sở Phong có chút tức giận. Hắn thật là có sai, nhưng cũng đã có ý bù đắp lại rồi. Trừ bỏ mẫu thân ra, hắn chưa bao giờ ăn nói khép nép với nữ nhân như vậy.

Hắn buồn bực nhớ tới mẫu thân vừa rời đi, lại nhìn đến Nữ Quyên vẻ mặt phần hận, hắn kinh ngạc nhận ra rằng từ lúc đó tới giờ, nàng không còn mỉm cười ngọt ngào nữa, không phải ánh mắt phần hận thì cũng là vẻ mặt ưu oán, là do hắn khiến nàng trở thành như vậy sao ? Chẳng lẽ một phương thức vô tâm lừa gạt, ác liệt bức hôn đã làm cho nàng hận hắn cả đời.

Hắn hy vọng sẽ lại được nhìn thấy một Nữ Quyên luôn tươi cười khả ái, dịu dàng động lòng người như lúc trước. Hắn thừa nhận thương tổn mà hắn gây ra cho nàng là khó lòng xoá bỏ, cũng không dám kỳ vọng đợi chờ Nữ Quyên sẽ dịu dàng với mình như với ‘Sở tỷ tỷ’, chỉ mong nàng đối với ‘Thượng Quan Sở Phong’ đừng mang hận ý vô tận như vậy.

Thở dài, hắn đánh mất đi ý niệm trong đầu, chỉ lặng lặng ngồi ở bên giường.

“Người như thế nào còn không đi ? ” – Nữ Quyên lạnh lùng nói – “Người muốn phường vải Lăng Ba thì nó cũng đã nằm trong tay của người rồi. Tất cả những gì người muốn người đều có được rồi, còn ở đó hư tình giả ý làm gì ? ”

Không ! Hắn không phải vì phường vải Lăng Ba mới cưới nàng, hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ muốn có được phường vải Lăng Ba. Sở Phong cơ hồ muốn lớn tiếng nói cho nàng biết như vậy, nhưng hắn lại chẳng thể mở miệng, vì chính hắn cũng không hiểu mình làm vậy vì cái gì.

Sở Phong bắt đầu trầm mặc suy tư về những cảm xúc trong lòng mình, tự hỏi hắn vì sao không thể không thú nàng, chẳng lẽ chỉ đơn thuần vì dục vọng thôi sao ? Không, hắn thành thực phủ nhận, hắn là không chỉ có vậy.

Bởi vì hắn không hy vọng nàng xuất đầu lộ diện bên ngoài, bởi vì hắn không hy vọng nàng gả cho người khác, bởi vì hắn muốn trọn vẹn có được nàng ...

Phân tích nội tâm chính mình, Sở Phong thế này mới phát hiện thì ra mình lại để ý nàng như vậy. Ham muốn giữ lấy nàng cho riêng mình, rồi hết thấy đủ loại lý do lấy cớ chỉ làm sáng tỏ một sự kiện – hắn yêu nàng ! Hắn như vậy chính là vì yêu nàng sao.

Nhưng hết thấy còn kịp sao ? Hắn đã làm nhiều chuyện khiến nàng thống hận như vậy, hắn còn có thể yêu nàng sao ?

Nàng từng nói muốn được yêu, được ôn nhu đối đãi. Nếu hắn làm như vậy, liệu có thể bù đắp lại những thương tổn hắn gây ra cho nàng không ?

“Nếu ...” – Sở Phong thật cẩn thận nắm lấy tay nàng – “Sau này ta học cách yêu người, ôn nhu đối đãi với người, thì người có thể sẽ không hận ta như vậy nữa không ? ”

“Yêu ? Người biết cái gì gọi là yêu ? ” Ý gì đây ? Là chiến thuật mới sao ? Hắn sợ nàng trả thù nên mới nói vậy sao.

Nữ Quyên bỏ tay hắn ra, lên tiếng cười : “Cũng tốt ! Người tốt nhất là nên yêu thương ta. Can nương nói chờ khi người yêu ta rồi, lại không thể nào có được tâm của ta, đối với người sẽ là loại tra tấn tốt nhất, đối với nam nhân là loại đau đớn thống khổ nhất, ‘yêu mà không thể có được’. ”

Sở Phong đổ hấp một hơi, đây là nương dạy cho nàng sao ? Cái gì gọi là yêu mà không thể có được ? Là yêu mà không được nàng đáp trả sao ? Mà nàng thật sự đối với hắn một chút tình cảm cũng không có sao ?

Sở Phong nắm lấy hai vai nàng, bén nhọn nói : “Lấy tình yêu ra làm vũ khí, người có thể đảm đương được sao ? ”

“Vì sao không ? ” – Nữ Quyên lạnh lùng liếc nhìn hắn – “Chỉ cần có thể khiến người so với ta hiện tại còn thống khổ hơn vạn lần, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm. ”

“Người ...” – Sở Phong buông nàng ra, vẻ mặt vừa không thể tin vừa đau thấu tận tâm can, “Trừ bỏ hận, chẳng lẽ người đối với ta nửa điểm cảm tình cũng không có sao ? ”

Nữ Quyên thân mình như cứng lại, cắn chặt môi dưới đã không còn chút máu.

Nàng hận hắn, nhưng từ tận đáy lòng lại có một đạo thanh âm rất nhỏ nói cho nàng biết, nàng thương hắn ! Nhưng mà hắn không có khả năng sẽ yêu nàng, vậy bảo nàng làm sao quên đi hận thù trong lòng, làm sao có thể tự do theo đuổi tình cảm này dành cho hắn.

Nàng lạnh lùng lắc đầu : “Trừ bỏ hận, người đáng giá để ta đối với người có cảm tình gì khác sao ? ”

“Phải không ? ” – Sở Phong vẻ mặt ảm đạm. Nỗi khổ yêu mà không thể có được, hắn thật sự cảm nhận được rồi.

Hắn thở dài, xoay người chậm rãi hướng cửa phòng đi tới.

“Một khi đã như vậy, hãy để cho ta cần thận suy nghĩ ...”

Nữ Quyên giờ phút này mới chú ý tới vẻ mặt ảm đạm chua xót của Sở Phong. Cái loại vẻ mặt này của hắn là có ý tứ gì ?

Nàng chần chờ hỏi : “Người ... còn muốn suy nghĩ cái gì ? ”

Hắn quay đầu cấp nàng một nụ cười khổ : “Ngẫm lại nên giải quyết vấn đề của chúng ta như thế nào. ”

8. Chương 8: Đệ Bát Chương

Sở Phong thân ảnh cao to đứng ở đỉnh lý trong hoa viên, hai tay tiêu sái chấp sau lưng, hơi hé ra mảnh giấy mà bỏ câu đưa tin truyền đến.

Hắn hồi tưởng ngày ấy cũng đồng dạng ở nội đình này, nhớ đến giọng ca như hoàng oanh xuất cốc cùng má lúm đồng tiền đáng yêu, nhưng sau này có lẽ không thể tái kiến nữa rồi.

Là hắn, hắn đã khiến nàng không còn tươi cười nữa, hắn đã khiến nàng ngày qua ngày không còn khoái hoạt như xưa. Nếu hắn thật sự làm nàng thống khổ như vậy ... hắn lại nhìn tờ giấy trong tay liếc mắt một cái.

“Sớm biết như vậy thì sẽ chẳng làm ... biết vậy thì đã không làm , ai ...” Dem quyền quyết định hết thảy giao cho nàng có lẽ sẽ tốt hơn. – Hắn đau lòng nghĩ.

“Thiếu gi ...” – Thanh âm Tiểu Hoàn điềm đạm đáng yêu ở sau lưng hắn vang lên.

“Tiểu Hoàn ? Sao người lại tới đây ? ” – Sở Phong không hề giận nhú nhú đầu mày.

“Từ sau khi người cưới Lăng cô nương, lão phu nhân đã điều ta đi hầu hạ nàng, ta vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy người ...” – Tiểu Hoàn hai tay vòng trụ thắt lưng hắn, thâm tình chân thành nói – “Ta rất nhớ người ...”

Sở Phong vịn tay nàng ra, không kiên nhẫn nói : “Người nếu biết ta đã cưới vợ thì không nên lại tiếp cận ta. Còn nữa, Nữ Quyên là thê tử của ta, người phải gọi nàng là Thiếu phu nhân chứ không phải Lăng cô nương. ”

“Thiếu gia ngài ...” – Tiểu Hoàn nhìn đến khuôn mặt tuần tú lại nhiễm một tầng tối tăm của hắn, tâm không kìm được mà nhói đau – “Ngài yêu nàng sao ? ”

Nàng sớm nghe nói từ sau đêm tân hôn, Sở Phong chưa từng bước vào phòng Nữ Quyên nửa bước. Nàng còn tưởng rằng Sở Phong chỉ cần một ngày liền chán ghét Nữ Quyên, càng vui sướng cho rằng Sở Phong sẽ gọi nàng trở về hầu hạ hắn.

Ai ngờ đợi đến mấy ngày, nàng cũng không đợi được Sở Phong triệu hồi, vậy nên hôm nay mới liều lĩnh tìm gặp hắn thế này.

Nay Sở Phong thế nhưng lại trầm tư đến không hề phát hiện nàng tiếp cận, trên mặt cũng là vẻ mặt tối tăm trước nay chưa từng có, còn có những lời hắt hắt cùng tiếng thở dài lúc này, nàng hẳn cảm đoán rằng, hẳn đã thật sự yêu thương thể tử của mình rồi.

“Đúng thế thì sao ? Không phải thì thế nào ? ” – Sở Phong quay đầu đi, lạnh lùng nói. Cảm tình của hắn còn chưa đến phiên Tiểu Hoàn chất vấn.

“Ngài làm sao có thể ? ” – Tiểu Hoàn giữ chặt lấy ống tay áo của hắn gào khóc – “Ngài đã đáp ứng ta, sẽ không yêu thương nữ nhân khác ...”

Hắn lại lần nữa huy khai tay của Tiểu Hoàn, lãnh đạm nói : “Ta là không có yêu thương ‘nữ nhân khác’ ! ”

Hắn chính là ‘lần đầu tiên’ yêu thương một nữ nhân. – Hắn cười khổ nghĩ.

“Ngài gạt ta ! Ta không cần biết ngài yêu thương tiền nhiệm nữ nhân nào ...” – Tiểu Hoàn áp sát vào thân mình hắn, hôn lên đôi môi lạnh như băng không có cảm tình gì của hắn.

Quân : Làm đến đoạn này mà ta bẻ tay răng rắc, mẹ ta còn tưởng ta chuẩn bị đi đánh nhau cơ. =.=

“Làm càn ! ” – Sở Phong một tay đẩy ngã nàng không chút lưu tình, mắt lạnh nhìn nàng nói – “Tiểu Hoàn, ta đã hồi phục thân nam nhân, không cần có nha hoàn bên người nữa. Nể tình người đã hầu hạ ta nhiều năm như vậy, ta sẽ tìm một người thật tốt để làm vị hôn phu cho người. ”

“Không ! ” – Tiểu Hoàn quỳ trên mặt đất nắm lấy vạt áo hắn – “Thiếu gia, không cần đem ta gả cho người khác, ta muốn cả đời hầu hạ ngài. ”

“Tiểu Hoàn ! ” – Sở Phong cười lạnh cúi đầu nhìn nữ nhân không biết liêm sỉ này.

Tiểu Hoàn hầu hạ hắn đã nhiều năm qua làm sao có thể không biết rõ, vẻ tươi cười này xuất hiện liền đại biểu cho tính nhẫn nại của hắn đã hết. Nàng sợ hãi phát run cả người.

“Người không muốn lập gia đình sao ? Vậy ta an bài người đi thanh lâu chắc tốt hơn nhỉ. Bằng vào tư sắc của người, làm danh kỹ hẳn là không thành vấn đề. ” – Hắn lộ ra một nụ cười tàn khốc.

“Thiếu gia ! ” – Tiểu Hoàn kinh hô một tiếng – “Ngài sao có thể tàn nhẫn như vậy ? ”

Sở Phong vẻ mặt lạnh lùng tiêu sái đi ra khỏi đình, đầu cũng không thèm quay lại, nói với Tiểu Hoàn ở phía sau : “Ta lúc trước cũng đã nói với người rất rõ ràng, nhưng thực hiển nhiên người lại không biết. Ta ghét nhất là loại nữ nhân rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Nếu người không muốn vào thanh lâu thì hãy ngoan ngoan nghe theo phân phó của ta, ta sẽ tìm một nam nhân tốt để gả người đi. ”

Sở Phong biết nàng chết tâm với hắn đau khổ thế nào, cũng hiểu được si tình cùng tất cả bản khoả của nàng. Nhưng hắn từ trước đến nay đều chỉ xem nàng là muối muối, ngay cả ý niệm lấy nàng làm bạn giường cũng chưa từng có qua trong đầu hắn.

Nếu hắn đối với nàng không có chút cảm tình nào thì đã chẳng quan tâm đến nàng, để mặc nàng hao phí tuổi xuân cả đời bên hắn. Vì nàng tìm một nam nhân tốt gả cho, coi như là hắn bồi thường lại một mối tình si của nàng đi.

Nhưng Sở Phong không hiểu được tâm tư Tiểu Hoàn, liền ngay cả Nữ Quyên tránh ở sau bụi hoa, nghe được đoạn đối thoại giữa hai người họ nhất thanh nhị sở cũng không hiểu được.

Nàng vốn định đến hoa viên đi dạo, giải mối sầu cùng tâm tình tích kết lâu ngày, không nghĩ tới lại gặp một màn này của Sở Phong cùng Tiểu Hoàn.

Hắn đến tốt cùng là cái dạng nam nhân gì ? Thế nhưng bữa bãi đem nàng ra đùa bỡn. Càng khiến nàng toái tâm là chính mình nghe được sự thật, lại một lần nữa hắn chính mồm nói ra hắn không thương nàng... Không ! Hắn căn bản là động vật máu lạnh không có yêu. (Phong ca nói ko yêu tỷ lúc nào ? =.= Động vật máu lạnh mà biết yêu tỷ, đau lòng vì tỷ à ? =.= Là ai khiến anh ý đau đớn cùng cực tới mức rơi lệ mà dám bảo anh ý lãnh huyết vô tình L Ta spoil đấy nhá, Phong ca thật sự khóc đó, nhưng ở mấy chương sau cơ. ^^)

Nhớ tới vẻ mặt hẩn ngày ấy rời khỏi phòng, nàng còn si tâm vọng tưởng hẩn có phải hay không có khả năng yêu thương nàng.... Nàng cười chính mình quá ngây thơ rồi.

Tiểu Hoàn nhất định là tình nhân bên gối từ trước tới nay của hẩn, ai biết còn có bao nhiêu tình nhân bên ngoài được hẩn ‘sủng hạnh’ ? – Nàng đau lòng nghĩ.

Nay tận mắt thấy hẩn đối đãi lạnh lùng với người chung chăn gối như vậy, nàng sợ hãi nghĩ, hẩn đều đối đãi với nữ nhân đã chơi chán như vậy sao ? Sau này liệu có đến phiên nàng không ? Hẩn cũng sẽ coi nàng như rác rưởi gả cho người khác hoặc bán vào thanh lâu sao ? (Phong ca mà làm thế thì anh ấy sẽ chết chìm trong bể dấm chua trước khi tỷ kịp đau lòng)

Nam nhân vô tình lại vô nghĩa ! Nàng hận hẩn, lúc này nàng tuyệt đối là hận hẩn. Nếu hiện tại có cơ hội đưa hẩn vào chỗ chết, nàng tuyệt đối sẽ không do dự.

Mang theo nước mắt cùng cõi lòng tan nát, Nữ Quyên chạy ra khỏi Lăng Ba trang viên, tựa ở tường biên bất lực mà khóc.

“Ai nha ! Không phải bang chủ phu nhân sao ? Là ai bắt nạt người vậy ? ” – Một thân ảnh xa lạ không biết đi đến bên cạnh Nữ Quyên từ lúc nào.

Nữ Quyên lau nước mắt, cảnh giác nhìn người vừa mới tới. Nàng bây giờ đối với bất luận kẻ nào đều không tin tưởng.

Người đến đúng là Phong trưởng lão, hẩn đã chờ thời cơ Nữ Quyên một mình xuất môn mấy ngày nay rồi. Ngay khi hẩn cơ hồ nghĩ nên tìm phương pháp khác thì lại thấy Nữ Quyên tựa người vào tường mà khóc.

Làm một nữ tử tân hôn khóc thương tâm như thế thì chỉ có một lý do, chính là vợ chồng trong lúc đó xảy ra vấn đề. Phong trưởng lão đắc ý nghĩ, đây đúng là trời giúp hẩn đoạt lại vị trí Lang Thao bang bang chủ.

Nhìn Nữ Quyên vẻ mặt lúc này là tan nát cõi lòng cùng cảnh giác, hẩn biết đây là thời cơ cực kỳ có lợi cho kế hoạch của hẩn.

Hẩn lộ ra khuôn mặt tươi cười ấm áp nói với Nữ Quyên : “Bang chủ phu nhân, ta là Lang Thao bang Phong trưởng lão. Chúng ta đã từng gặp mặt một lần, ta nghĩ người đại khái cũng không nhớ rõ. ”

Nữ Quyên vẫn chưa trả lời, xoay người muốn rời đi. Nàng hiện tại không muốn nhìn thấy bất cứ cái gì cùng Sở Phong có liên quan.

“Bang chủ phu nhân xin dừng bước. ” – Phong trưởng lão ngăn nàng lại, ánh mắt làm như cực kì quan tâm nhìn nàng – “Người là không phải nghe được tin bang chủ muốn bán phùng vải Lăng Ba cho người khác nên mới khóc thương tâm như vậy chứ ? ”

“Người nói cái gì ? ” – Nữ Quyên ngạc nhiên chuyển hướng sang nhìn hẩn – “Sở Phong đem phùng vải Lăng Ba bán cho người khác ? ”

“Đúng vậy ! ” – Phong trưởng lão đóng kịch thật tốt, trên mặt biểu lộ vẻ bất đắc dĩ cùng oán giận – “Ta khuyên hẩn không cần làm như vậy, nhưng hẩn lại nói không muốn quản lý phùng vải cho thêm phiền toái, chỉ bằng bán đi lấy chút tiền chi tiêu. ”

Quân : Đọc đến đây cùng với kinh nghiệm đọc ngôn tình bấy lâu nay, ta kết luận : người cổ đại ai ai cũng là những diễn viên sáng giá của nền điện ảnh cùng với trình độ chém gió nói dối vô đối không ai bằng ==

“Hẩn làm sao có thể ? ” – Nữ Quyên lộ ra vẻ mặt ghét cay ghét đắng muốn chết.

Phong trưởng lão biết lòng oán giận của nàng đã lên đến cực điểm, hẩn tiếp tục khích bác.

“Bang chủ tuổi trẻ khí thịnh, bảo thủ nên các trưởng lão trong bang chúng ta khuyên thế nào cũng không nghe. Hiện tại các huynh đệ trong bang cũng không phục hẩn, nhưng vì hẩn võ công cao cường, không có ai là đối thủ của hẩn, vì bảo mệnh nên chúng ta cũng không thể không thuận theo mệnh lệnh của hẩn. ”

Nữ Quyên nắm chặt quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Võ công cao cường thì có gì đặc biệt hơn người ? Chẳng lẽ như vậy là muốn làm gì thì làm sao ? ”

“Ai cũng mặc hần muốn làm gì thì làm, cho nên chúng ta tưởng ...” Nói được một nửa, Phong trưởng lão lập tức cảm mồm, trên mặt lộ ra vẻ kinh hách.

“Làm sao vậy ? ” – Nữ Quyên tả hữu nhìn nhìn, nơi này dù sao cũng hẻo lánh, ít có người qua lại.

“Bang chủ phu nhân, mời người giờ cao đánh khê, trăm ngàn lần đừng đem những gì ta nói lúc này nói lại cho bang chủ ...” Phong trưởng lão liếc mình vái chào cầu xin Nữ Quyên.

“Ta làm sao có thể nói lại chuyện này với hần. ” Nữ Quyên thậm chí không muốn nói với hần nửa câu nào nữa.

“Người là bang chủ phu nhân a ...”

“Ta không phải bang chủ phu nhân ! ” – Nữ Quyên oán hận nói – “Ta còn hận không thể giết chết tên Sở Phong đó. ”

“A ? Bang chủ phu nhân nói lời này là thật sao ? ” – Phong trưởng lão vẫn là vẻ mặt sợ hãi, nhưng trong lòng lại mừng thầm vì đại kế đã thành công.

“Hừ ! Ai có bản lĩnh giúp ta giết Sở Phong, ta đây tình nguyện làm trâu làm ngựa cho kẻ đó. ”

“Chuyện này ...” Mắt thấy thời cơ đã đến, Phong trưởng lão trong lòng mừng rỡ, hần thật cẩn thận nói với Nữ Quyên. “Chuyện này e là trừ bỏ phu nhân thì không ai có thể làm được. ”

“Nói như vậy là sao ? ” – Nữ Quyên buồn bực. Chỉ dựa vào một thiếu nữ tử như nàng thì sao có thể đưa một kẻ võ công cao cường như Sở Phong vào chỗ chết.

“Người có võ công cao cường thường phòng sơn phòng hải, phòng thiên phòng thủ, nhưng sẽ không phòng một nữ nhân bên gối trối gà không chặt. ” Phong trưởng lão lấy từ trên người ra tuyệt mệnh đan, đưa tới trước mặt Nữ Quyên : “Chỉ cần phu nhân hoà viên đan hoàn vô sắc vô vị này vào thức ăn của hần, cho dù là Đại La Kim Tiên tái thế cũng không cứu được hần. ”

Nữ Quyên nhìn chằm chằm vào viên thuốc trong tay Phong trưởng lão, suy nghĩ ngàn phiên vạn chuyển, trong lúc đó quyết định lấy hay không lấy, lý trí cùng tình cảm của nàng lại đối kháng lẫn nhau.

Phong trưởng lão nghĩ là Nữ Quyên đang lo lắng về hiệu lực của tuyệt mệnh đan, hần lấy ngữ khí cam đoan nói : “Tuyệt mệnh đan này độc tính phát tác thập phần nhanh chóng, vừa vào miệng liền khí tuyệt, hần tuyệt đối không có cơ hội ra tay hoàn thủ với người. ”

Độc phát nhanh chóng, vào miệng khí tuyệt ? Hần sẽ không chết quá mức thống khổ chứ ?

Nàng cắn cắn ngón tay chính mình, tâm nhất liên hoàn tiếp nhận viên đan được kia. Vợ chồng một đêm ân ái trăm ngày ân, làm hần chết nhanh chóng không thống khổ, coi như cũng là không phụ tình đi. (Giết người ta còn bảo là không phụ tình ==)

Về tới trong phòng, Nữ Quyên nhìn đan được trong tay, chậm chạp đem nó hoà vào trong rượu. Nàng tự nói với chính mình, không cần phải luyện tiếu một mạng của hần, mà chưa chắc hần sẽ đến.

Dù sao từ sau đêm tân hôn, Sở Phong chưa từng bước qua cửa phòng nàng nửa bước. (Ko bước vào nhưng vẫn ở ngoài trộm ngắm ^__+)

Nhưng từ tận sâu trong đáy lòng nàng lại có thanh âm của chính nàng cười nhạo : Đây đều là lấy cớ, người thật sự muốn hần đến. Chỉ cần phái Chức Nhi đi tìm hần, tùy tiện nói một cái lý do thì hần nhất định sẽ đến.

Lăng Nữ Quyên, người không thể mềm lòng ! Nam nhân này hại người đau khổ như vậy, còn muốn bán phượng vãi mà cha người để lại. Vì chính người, vì phượng vãi, người tuyệt đối không được buông tha cho hần. – Nàng lại lần lần nữa nói với chính mình.

Nàng thở sâu, chậm rãi đưa tay đi gần hồ khẩu, lại chần chờ dừng lại.

Vì sao hành động này lại làm chính mình tâm đau lợi hại như vậy ? Vì sao nước mắt lại không nhịn được mà chảy xuống.

Nàng nên hận hấn, không phải sao ? Nàng lẽ ra không nên có chút do dự nào, không phải sao ?

Ngay tại lúc nàng chần chờ, cửa phong đột nhiên bị mở ra. Nàng cả kinh, đan dược trong tay liền rơi vào trong vò rượu, nháy mắt đã tan ra, hoàn toàn vô tung vô ảnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn người vừa tới, lại chịu kinh ngạc sâu sắc.

Sở Phong ! Hấn làm sao có thể đến đây ?

Sở Phong đứng ở cửa phòng, nhìn không chuyển mắt dừng ở người nàng, trong mắt hấn lại là ánh mắt nàng chưa bao giờ gặp qua – không thể phân rõ tuyệt vọng cùng bi thương.

“Sở ... Sở Phong ? ”

Hấn làm sao vậy ? Vì sao lại nhìn nàng như thế ? Hấn phát hiện ra gì sao ? Nữ Quyên chột dạ lùi về sau vài bước.

Sở Phong khoe miệng bứt lên một chút cười, nhưng là cười khổ cùng bất đắc dĩ.

Hấn nhìn về phía bầu rượu trên bàn, thản nhiên nói : “Bầu rượu này là do chính tay người chuẩn bị cho ta sao ? ”

Nữ Quyên đổ hít vào một hơi, lúng ta lúng túng nói : “Ta ... đang muốn tìm người ...”

“Như vậy là chuẩn bị cho ta ? ” Khoẻ miệng Sở Phong lại giương lên một nụ cười, vẫn là tươi cười khổ sở cùng bi thương.

“Người ... muốn uống liền uống ... không muốn thì đừng uống ...” Nữ Quyên quyết định giao vận mệnh hấn cho chính hấn lựa chọn. Nhưng nàng không cách nào phủ nhận, chính mình lại hy vọng hấn lựa chọn không uống.

Trên mặt Sở Phong ngay cả cười đều không có. Hấn đi đến bên cạnh bàn, châm một chén rượu : “Nương tử đã chuẩn bị rượu cho riêng ta, ta nếu không uống chẳng phải sẽ cô phụ một phen tâm ý của nương tử sao. ”

Hấn giơ chén rượu lên hướng trong miệng đổ xuống, nhưng Nữ Quyên lại đột nhiên lên tiếng.

“Không ...”

Sở Phong buông tay xuống, quay đầu nhìn nàng, trong mắt vốn là băng lạnh không cùng nay dường như dấy lên một ngọn lửa nhu hoà ấm áp.

“À ... trước đừng uống ... để lát nữa hãy uống ...” Nàng tìm không ra lý do hợp lý để ngăn cản hấn, chỉ có thể chân tay luống cuống nắm lấy vạt áo chính mình.

Sở Phong buông chén rượu, hai mắt gắt gao nhắm lại, khi mở ra lần nữa thì ngọn lửa ấm áp kia đã không thấy tung tích, tất cả chỉ còn là tuyệt đoạn cùng kiên định.

“Vậy trước không uống. ” Hấn chậm rãi đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên, tràn đầy nhu tình nói với nàng : “Ta đã lâu không gặp nàng, nàng gần đây có khoẻ không ? Thân thể không còn nhiều chỗ không thoải mái chứ ? ”

“Ta tốt lắm ! ” Nữ Quyên lảng tránh ánh mắt hấn. Nàng không dám nhìn thẳng vào con mắt ẩn ẩn nhu tình của hấn, nàng sợ mình sẽ lại trầm luân trong đó.

Sở Phong nhẹ nhàng dùng sức đem nàng ôm vào trong lòng, nhìn đến cây phượng điệp trầm cài trên tóc nàng, khoe miệng lại mở ra một nụ cười chua xót.

Nàng còn cài nó, nhưng ... Hấn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại cầm cây trầm kia ném sang một bên, nhẹ vỗ về những lọn tóc đen buông lơ lửng tán loạn của nàng : “Ta rất nhớ nàng ... còn nàng thì sao ? Có phải cũng từng nghĩ đến ta không ? ”

Cho dù chỉ là vuốt ve làn tóc mây, Nữ Quyên vẫn cảm thấy từng trận chiến lẫm, hấn làm sao vậy ? Hôm nay hấn rất ôn nhu, ôn nhu làm lòng người ta như si như túy, cũng ôn nhu làm nàng tan nát cõi lòng.

Nàng hơi đẩy hẳn ra, vỗ về khuôn ngực không ngừng đập phồng, buông tay xuống, không dám cảm nhận ôn nhu của hẳn nữa : “Làm sao vậy ? Người hôm nay rất khác thường. ”

Hắn lại đưa tay đem nàng hăm sâu trong lòng, mang theo nàng đổ nằm trên giường : “Ta rất nhớ nàng ! Ta muốn nàng ! ”

“Không ! ” Nữ Quyên vẻ mặt kinh hách, đưa tay chống trên ngực hẳn đẩy hẳn ra xa.

Sở Phong bắt lấy mười ngón tay ngọc ngà của nàng, trong mắt chứa đầy thống khổ cùng nhu tình : “Không cần cự tuyệt ta, chỉ một lần này thôi. Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không tái xúc phạm nàng nữa. ”

Ánh mắt hẳn hoà tan cứng ngắc của Nữ Quyên, cũng đánh tan kháng cự của nàng. Nàng im lặng nằm ở trong lòng ngực rộng lớn của hẳn, lần đầu tiên phát hiện cảm giác ở trong lòng hẳn lại tốt như vậy.

Nàng mặc cho hẳn tinh tế hôn lên từng đường nét trên khuôn mặt nàng, đuôi lông mày, chóp mũi cùng đôi môi đỏ mọng. Hẳn chậm rãi đi xuống hôn lên gáy của nàng, xương quai xanh của nàng, nhẹ nhàng cởi bỏ xiêm y của nàng, đường hôn tiếp tục đi đến cánh tay nàng, tiêm chỉ của nàng.

Mỗi một cái hôn đối lấy một lần run sợ, vô số nụ hôn đối lấy vô số lần run sợ. Cõi long không ngừng chấn động, Nữ Quyên nhịn không được mà nhẹ giọng ngâm nga.

Sở Phong giương mắt nhìn nàng, quyến luyến vỗ về hai gò má bắt đầu phồng hồng của nàng. Giọng hẳn thô trầm trầm bên tai nàng : “Nữ Quyên ... Quyên nhi của ta ... nàng có biết hay không ta yêu nàng đến nhường nào ? Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đã khiến cho ta không thể tự kiềm chế mà yêu thương ... ”

Nữ Quyên nghe vậy thân mình chấn động mãnh liệt. Nàng nhìn hẳn, trong mắt viết rõ là khó có thể tin.

Sở Phong cười khổ : “Ta biết nàng không tin, bởi ngay cả chính ta cũng không tin tưởng. ”

“Người ... ” Nữ Quyên vừa mở miệng, Sở Phong liền dùng ngón tay chặn lên môi nàng.

“Không cần hỏi, cũng đừng nói gì cả. Chỉ cần để ta yêu nàng, chỉ một lần này thôi ... ” Lời nói của hẳn dần mất hút trong miện nàng, mang theo tình ý dạt dào cùng tuyệt vọng mà hút lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, tựa như muốn đem tất cả những gì ngọt ngào trong miệng nàng cất chứa cho riêng mình.

Sở Phong hôn nàng, triền miên mà tràn đầy nhu tình. Tâm nàng tựa như mặt hồ phẳng lặng nay lại mãnh liệt rung động, sâu trong đáy hồ như đang có từng đợt sóng ta mãnh liệt trào dâng. Nàng không biết, được bao bọc bởi nhu tình lại tốt đẹp như thế. Vì sao trước đây hẳn không như thế đối đãi nàng ? Vì sao phải chờ đến khi nàng tan nát cõi lòng, trái tim băng giá ? Hẳn nói yêu nàng, có phải hay không lại lần nữa lừa nàng.

Thượng Quan Sở Phong à Thượng Quan Sở Phong ! Hiện tại người đang đùa bỡn tâm của ta, hay là thật tâm yêu ta ? Người nói cho ta biết, ta phải làm sao để tin tưởng người khi mà chính người cũng không tin tưởng mình như vậy.

Đắm mình thật sâu trong ngọt ngào cùng thống khổ, Nữ Quyên không khỏi lả chã rơi lệ.

Sở Phong không hỏi nàng vì sao rơi lệ, chỉ là yên lặng vì nàng lau đi nước mắt, có khi lại dùng những nụ hôn khẽ để tẩy đi nước mắt trên mặt nàng.

Hắn rút đi từng kiện quần áo của hai người, cho tới khi không còn gì có thể ngăn cách giữa họ nữa.

Một lần thoả mãn qua đi, hẳn gắt gao ôm lấy thân hình kiều nhuỷ của nàng, sau đó buông nàng ra, đứng dậy, vì nàng cần thận mặc quần áo.

Cho đến khi bọn họ đều đã mặc xong, Nữ Quyên vẫn kinh ngạc dõi nhìn hẳn, suy nghĩ vẫn miên man trong niềm vui thích hẳn vừa đem đến cho nàng.

“Có mệt không ? ” Sở Phong nhẹ vỗ về hai má vẫn một mảnh hồng nhuận của nàng, săn sóc hỏi.

Nữ Quyên đỡ đầu lắc đầu. Rồi đi vòng ôm ấm áp của hẳn, nàng chỉ đột nhiên cảm thấy thật hư không.

Sở Phong thản nhiên mỉm cười với nàng, lôi kéo nàng tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, cầm cây lược lên, nhẹ nhàng chải vuốt từng sợi tóc đen huyền hỗn độn, đem chúng vắn thành một búi tóc tao nhã, lại dùng cây phượng điệp trâm hắc tặng nàng lúc trước cài lên. Tiện đà, hắn cầm lên cây bút hoạ mi (kẻ mi mắt), vẽ lên mi hình vốn đã hoàn mỹ của nàng.

“Sở Phong ... vì sao ? ” Nàng nắm lấy tay hắn, mẫn nhãn nghi hoặc nhìn hắn. Nàng không thể nhận hắn đột nhiên nhiều ôn nhu như vậy. Hắn thực tâm ôn nhu làm nàng cơ hồ muốn hận hắn mà không được.

Sở Phong buông mi bút trong tay, thâm tình cùng chân thành nhìn nàng : “Ta nghĩ cùng ngươi là vợ chồng trong lúc đó hoạ mi chỉ nhạt thôi. ”

“Ngươi biết ta muốn hỏi không phải chuyện này. ” Nữ Quyên cắn môi, cúi đầu nói.

Sở Phong thở dài, quay đầu đi, nói : “Nàng có điều gì muốn nói với ta sao ? ”

“Ách ? ” Nữ Quyên không rõ hắn vì sao lại hỏi thế, nhưng đây đồng dạng cũng là điều nàng muốn nói. “Còn ngươi ? Ngươi có điều gì muốn nói với ta sao ? ”

Nữ Quyên chớp động mi mắt nhìn hắn, trong lòng hò hét : Nói thật đi ! Đem tất cả những gì ta biết cùng không biết nói ra hết đi. Làm cho ta tin tưởng vào dũng khí của ngươi, làm cho ta không còn lý do để hận ngươi nữa.

Sở Phong sao lại không biết chứ ? Kỳ thật hắn đã sớm phách người giám thị nhất cử nhất động của bốn vị trưởng lão, cũng đang thu thập tin tức các trưởng lão mưu đồ đoạt vị. Vì thế hắn quyết định đem mọi chuyện cùng Nữ Quyên hết thảy đều giao cho nàng quyết định.

Sau khi người giám thị Phong trưởng lão hướng hắn báo cáo Phong trưởng lão cùng Nữ Quyên đã tiếp xúc qua, hắn đau lòng cùng bất đắc dĩ đến khó nói thành lời.

Nàng thật sự hận hắn như vậy sao, hận đến mức muốn lấy mạng hắn sao? Hắn thử lấy ôn nhu trừ khử hận ý của nàng đối với hận, lại vẫn không thể được Nữ Quyên thành thực đáp lại.

Dù kết quả này từ tận đáy lòng hắn khó có thể chấp nhận, nhưng nếu Nữ Quyên đã muốn như vậy, đã lựa chọn như vậy, hắn vẫn quyết định buông tay trong đau đớn, chỉ cầu cuối cùng có được một lần, lần đầu và cũng là lần cuối, ôn nhu với nàng.

Hắn lại lần nữa thở dài, đi về phía bàn rượu, quay lưng lại với nàng, gơ lên chén rượu lúc này vẫn còn chưa ấm.

“Phường vãi Lãng Ba ư?” – Hắn thở dài nói nhỏ.

Nữ Quyên vốn định ngăn cản hắn uống chén rượu độc kia, nhưng vừa nghe đến thanh âm hắn nói nhỏ, liền một câu cũng nghẹn ở trong họng không nói ra được.

Nàng như thế nào chỉ vì hắn đối nàng ôn nhu mà quên đi những thống khổ không ngừng gia tăng hắn đem đến cho nàng? Nàng như thế nào có thể vì hắn ôn nhu mà để mặc cho hắn huỷ đi tâm huyết của phụ thân?

Nàng thống khổ ngậm miệng lại, ngăn không cho chính mình phát ra nửa điểm thanh âm. Nhìn hắn ngẩng đầu nâng chén, rốt cuộc cũng không nhận được mà khóc thành tiếng.

“Tuyệt mệnh đan, vô sắc vô vị, nhập hầu tuyệt mệnh.” Sở Phong chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, lộ ra một chút cười khổ cùng thê lương, đáy mắt hàn băng đông lạnh, nhưng lại chậm rãi rơi xuống một giọt thanh lệ: “Không thể tưởng được nàng lại như thế hận ta. Ta yêu nàng như vậy, nhưng đối lại cũng chỉ là một ly rượu độc của nàng.”

“Ngươi ... ngươi không có uống?” Nữ Quyên nước mắt lưng trong nay lộ ra một tia vui mừng sung sướng, nhưng không phải là điều mà Sở Phong lúc này đang vô cùng đau đớn có thể nhìn thấy được.

“Thất vọng sao?” Sở Phong quay lưng lại, cười đến thê lương (thê lương + lãnh tình): “Ta không nghĩ cho ngươi trở thành hung thủ giết người.”

“Không ... ta là ...”

Sở Phong đưa tay lên chặn lời giải thích của Nữ Quyên.

“Không cần nói gì nữa. Như người mong muốn, ta sẽ thả người, sau này người sẽ không bao giờ nhìn thấy ta nữa. Tuy rằng không thể giết được ta, nhưng người cứ coi như là ta đã chết đi.”

Nghe hắn nói ra những lời lãnh tuyệt như vậy, bóng lưng tuyệt vọng khuất dần sau cánh cửa, nàng biết lần này nàng thực sự đã thoát khỏi hắn. Nhưng nàng cũng kinh ngạc khi nhận thấy chính mình không muốn mất đi hắn. Lòng nàng hận hắn bao nhiêu, thì cũng yêu thương hắn bấy nhiêu.

“Không cần đi! Sở Phong, ta không cho phép người đi.”

Nữ Quyên ở sau lưng hắn khóc hô, không ngờ lại có thể làm cho hắn dừng lại cước bộ. Nàng tình thế cấp bách vọt tới trước mặt hắn, mang theo nước mắt nắm chặt lấy cánh tay hắn.

“Người làm sao có thể cứ như vậy mà đi, ngay cả một lời giải thích của ta cũng không cần? Người muốn ta cả đời này mang theo ân hận cùng áy náy với người sao? Người thật quá đáng, quá phận.” – Nàng không ngừng đánh lên ngực hắn, gào khóc.

Sở Phong giữ chặt tay nàng, trong mắt một mảng lạnh như băng nhìn không ra giận dữ hay gì khác: “Bàn tay này ... coi như là nàng đánh ta bù cho những thua thiệt ta gây ra cho người đi. Về phần giải thích cùng áy náy ... nàng không cần phải như vậy.”

Buông tay Nữ Quyên ra, hắn xoay người mở cửa phòng. Vừa mới bước được nửa bước, hắn liền hét lớn lui lại hai bước rồi ngã vào trong lòng Nữ Quyên.

Chống đỡ không được sức nặng của hắn, Nữ Quyên cùng hắn hai người song song ngã ngồi trên mặt đất.

“Sở Phong!”

Nàng nhìn Sở Phong, ngạc nhiên phát hiện trước ngực hắn là một mảng đỏ tươi rực rỡ đến chói mắt, nhuộm đầm một thân y bào thuần trắng của hắn. Lại giương mắt nhìn về phía cửa thì thấy Tiểu Hoàn trong tay nắm một đoản kiếm dính đầy máu tươi, run run đứng trước cửa phòng.

“Tiểu Hoàn? Vì sao?” Nữ Quyên mặt tràn đầy nước mắt nhìn Tiểu Hoàn vẻ không thể tin.

“Ta có thể dễ dàng tha thứ cho hắn không thương ta ... nhưng không thể tha thứ cho hắn yêu nữ nhân khác ... Hắn dám làm trái lại hOẶc với ta ... hắn đáng chết!” – Tiểu Hoàn lưu lệ, một tiếng lại một tiếng cười điên cuồng ngân dài không dứt.

“Người đâu! Mau tới đây!” Trước mắt máu tươi từ miệng vết thương hắn không ngừng chảy ra, Nữ Quyên cũng bất chấp Tiểu Hoàn cuồng tiếu, lo lắng hô to.

Đoản kiếm đâm xuyên qua ngực Sở Phong làm cho hắn ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn. Thương thế nặng như vậy, hắn không chắc mình có thể chống đỡ nổi.

Đối với Nữ Quyên lộ ra một cái mỉm cười suy yếu, hắn miễn cưỡng mở miệng nói: “Không thể tưởng được ... Ta cuối cùng vẫn chết trong tay nữ nhân ... Sớm biết như vậy ... ta tình nguyện ... uống của nàng ... ly rượu độc kia ...”

“Không, không cần! Người sẽ không có việc gì! Người còn nợ ta rất nhiều mà chưa có hoàn trả, người không được phép có việc gì!” Nữ Quyên cầm tay hắn không ngừng gào thét.

“Nguyện vọng của nàng ... lần này thật sự ... đã đạt thành rồi ...” Sở Phong nói xong một câu này đột nhiên hộc ra một ngụm máu to, cả người thoáng chốc mất đi ý thức.

“Sở Phong!” – Nữ Quyên hoảng sợ gọi một tiếng.

“Tĩnh lại đi ... người không thể chết được! Người không thể bỏ lại ta.” Nữ Quyên cúi đầu giữ chặt lấy mặt hắn, vỗ về hai mắt đã nhắm chặt của hắn, khóc đến tan nát cõi lòng: “Ta thực sự xin lỗi người ... thật ra ta không muốn giết người. Ta hận người, nhưng cũng là bởi vì ta yêu người ... Ta là như vậy yêu người ...”

Đầy tay máu tươi, Tiểu Hoàn kinh ngạc nhìn hai người đổ nằm trên mặt đất, bỗng nhiên sâu sắc ngộ ra được rằng: mình thua rồi, cũng thật sự sai lầm rồi.

Nàng nghĩ chỉ cần giết Sở Phong, hắn sẽ không bao giờ có thể yêu nữ nhân nào nữa, nhưng hắn lại nói hắn tình nguyện chết trong tay Nữ Quyên ... Tuy rằng nàng không rõ Nữ Quyên vì sao cũng muốn giết hắn,

nhưng hai nữ nhân thương hấn lại đều muốn mạng của hấn, so ra ... Sở Phong bị kẹp ở giữa mới là người bị tổn thương sâu nhất.

Bây giờ mới nhận ra thì còn có ý nghĩa gì đây? Tiểu Hoàn nhìn trong tay mình dính đầy máu tươi, nàng buồn bã cười, giơ lên đoản kiếm hướng bụng mình mà đâm, cả thân mình mềm yếu cũng đổ nằm ngay trước cửa.

“Tiểu Hoàn!”

Nhìn Tiểu Hoàn cũng cử đao tự tuyệt, lại nhìn Sở Phong vẫn hôn mê bất tỉnh trong lòng, Nữ Quyên vừa giận vừa vội. Một cổ xúc cảm phức tạp dâng trào mãnh liệt, nàng cũng cứ vậy mà ngất đi

P/S: It's too late to apologize

Đã quá muộn màng ột lời xin lỗi

9. Chương 9: Độ Cửu Chương

“Nhị tiểu thư ... Nhị tiểu thư ...” Chúc Nhi vội vàng gọi làm Nữ Quyên đang tựa tỉnh phi tỉnh cũng hoàn hồn trở lại.

Nàng mở mắt, mờ mịt nhìn Chúc Nhi.

“Nhị tiểu thư, người rốt cục cũng tỉnh rồi. Làm ta sợ muốn chết ! ”

Nàng làm sao vậy ? Nữ Quyên ý nghĩ mê muội, trí nhớ cũng chầm chậm khôi phục trong đầu.

Trong trí nhớ của nàng có ly rượu độc, có Sở Phong ôn nhu, có Sở Phong tuyệt vọng thanh lệ, còn có

“Sở Phong ! ” Nhớ lại cảnh tượng Sở Phong đổ nằm trên người nàng, máu tươi không ngừng trào ra, nàng lay Chúc Nhi, vội vàng hỏi : “Sở Phong đâu ? Hấn có sao không ? ”

“Cô gia đã được người trong Lang Thao bang đưa đi rồi. ”

Chúc Nhi lòng còn sợ hãi nói lại một màn kia. Khi người trong Lang Thao bang đến tìm cô gia thì ngạc nhiên thấy hai người đang đổ nằm trong vũng máu, còn có Tiểu Hoàn cũng đầy người máu tươi ngã trước cửa phòng.

Lang Thao bang nhân thấy thế liền lập tức mang cô gia cùng Tiểu Hoàn đi, ngay cả Thượng Quan phu nhân cũng đi theo.

“Nhị tiểu thư, hoàn hảo là người không có việc gì. Nhìn thấy người một thân đầy máu làm ta tưởng người cũng bị thương. Nhưng người mê man đã hai ngày nay làm chúng ta lo lắng muốn chết. ”

Nàng ngủ hai ngày ? Vậy Sở Phong hiện tại thế nào ?

“Ta muốn đi Lang Thao bang ! ” Nữ Quyên vội vàng đã nghĩ đứng dậy, hận không thể ngay lập tức chấp thêm đôi cánh bay tới Lang Thao bang vẫn an Sở Phong.

“Nhị tiểu thư, người đừng vội. Người của Lang Thao bang có đến nhắ, tính mạng của cô gia đã được bảo toàn rồi, nhưng thương thế còn nặng nên cần tĩnh dưỡng thêm. ”

“Như vậy ta lại càng muốn đến thăm hấn. ” Nữ Quyên không thể nhìn ra vẻ mặt muốn nói lại thôi của Chúc Nhi, vội vã đứng dậy xuống giường.

“Nhị tiểu thư ! ” – Chúc Nhi giữ chặt nàng, vẻ mặt đau khổ nói – “Người của Lang Thao bang còn nói ...”

Xem Chúc Nhi ấp a ấp úng, Nữ Quyên lại càng gấp, sợ rằng đó là tin tức bất lợi cho Sở Phong.

“Bọn họ còn nói cái gì ? Người mau nói thật cho ta biết đi. ”

“Bọn họ nói ... cô gia muốn gặp Nhị tiểu thư nữa ... nên người đừng tới tìm ...”

Nữ Quyên giật mình, suy sụp ngã ngồi trên giường.

Hồi tưởng hẳn đã vì nàng mà rơi xuống một giọt lệ cùng lời nói đau kịch liệt của hẳn, Nữ Quyên không khỏi ôm chặt ngực mình, không tiếng động mà khóc lên.

Nàng thương hẳn, nàng thương hẳn sâu sắc hơn nàng tưởng ! Nàng khiến hẳn đau khổ nếm trải mùi vị yêu mà không thể có được, nhưng chính nàng ngay cả cảm giác thắng lợi nửa điểm cũng không có, bởi chính nàng cũng biến mình thành một thân đầy thương tích, không phải thể xác, mà là tâm.

Yêu cùng hận, thì ra là một con dao hai lưỡi lợi hại như vậy. Trên ngực nàng cùng hẳn đều có một vết thương thật sâu, nhưng nếu không yêu nhiều thì cũng đâu có hận nhiều đến thế ? Hiện tại nàng rút cuộc cũng hiểu được đạo lý này, nhưng tất cả đã quá muộn rồi. Nàng biết, hẳn vĩnh viễn không thể trở về bên cạnh nàng nữa.

Nàng đã thương tổn hẳn sâu sắc như vậy, nghiêm trọng như vậy

“Nhị tiểu thư, người đừng khóc. ” Chúc Nhi thấy Nữ Quyên khóc đến tuyệt vọng cùng bất lực cũng nhận không được mà rơi lệ theo. “Người cùng Nhị cô gia tại sao lại không thể hảo hảo ở chung với nhau ? Các người là một đôi cố nào đành đối a. ”

Nàng thủy chung vẫn không hiểu được, rõ ràng là một đôi giai ngẫu thiên thành như thế, tội gì lại phải làm tổn thương nhau.

Nữ Quyên lau đi nước mắt, đối Chúc Nhi cười khổ. Rồi nàng buồn bã đi đến bàn trang điểm, cầm lên cây phượng điệp trầm, than nhẹ : “Yêu cũng mộng, hận cũng mộng, tất cả đến rồi đi chỉ như một hồi mộng ... hoa vàng ngày mai điệp cũng sầu. ”

Nhìn phi vũ song điệp rung động trong tay, Nữ Quyên cười thê lương, đưa tay gỡ một trong hai xuống, ném đi.

“Nhị tiểu thư ...” Chúc Nhi chạy tới nhặt lên điệp nhi đơn độc rơi trên mặt đất, đau lòng không thôi nói : “Đây là của cô gia tặng cho người mà. ”

“Đừng nhắc đến hẳn nữa ! Sau này ta và hẳn ... chỉ có thể như cây trầm này thôi. ” Nữ Quyên sâu kín đem cây trầm giờ chỉ còn đan điệp cài lên búi tóc.

Nháy mắt, Sở Phong rời đi Lăng Ba trang viên đã được một tháng.

Thời gian này, Nữ Quyên chưa từng nhắc tới một từ nào liên quan đến hẳn, nhưng nàng luôn nghe được Chúc Nhi cố ý vô tình nhắc đến chuyện liên quan đến hẳn.

Vì thế, nàng đã biết được Sở Phong cùng Tiểu Hoàn trong lúc đó là hoàn toàn trong sạch, cũng biết được ân oán giữa phường vải Lăng Ba và Lang Thao bang. Tất cả đều do bàn tay của bốn vị trưởng lão kia tạo thành, và nàng cũng đã hiểu chân tướng chuyện Phong trưởng lão ngày đó vì muốn đạt được chủ vị mà lợi dụng nàng giết hại Sở Phong. Hơn cả là nàng biết Sở Phong chưa bao giờ có ý định muốn chiếm phường vải Lăng Ba, đó chỉ là cái cớ để hẳn lấy nàng làm nương tử thôi.

Nàng bây giờ mới biết thì có tác dụng gì ? Tuy rằng Sở Phong chưa từng viết thư, nhưng bọn họ trong lúc đó cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi.

Hướng chi Nữ Quyên hiện tại căn bản cũng vô tâm tự hỏi mấy vấn đề này, vì nàng đang ở đình lý trong hoa viên, đối mặt với đại tỷ cùng tam muội nghiêm từ chất vấn.

“Nữ Quyên, người như thế nào mà thành thân cũng không báo cho ta một tiếng ? Hiện tại ta phong trần mệt mỏi chạy từ kinh thành trở về cũng không gặp được em rể, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? ” – Lăng gia đại tỷ Nữ Lăng nhú mày nhìn Nữ Quyên, lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, nhị tỷ, có phải tên kia đi ra ngoài tìm tân hoan nên mới bỏ rơi người thế này không ? ” Lăng gia tam muội Nữ Đoạn dương dương tự đắc quyền đầu, “Quả thật là như thế. Xem ra ta không thể không đem đầu hẳn chặt xuống rồi. ” (Bạo lực dữ .)=)

Tướng công Nữ Đoạn – Lục Kinh Vân, thân thủ ấn hạ quyền cước của nàng, cười nói : “Người nha ! Cũng không thêm suy nghĩ trước xem quyền cước của mình lớn đến đâu mà còn muốn lấy đầu người ta. ”

Nữ Lăng cùng vợ chồng Nữ Đoạn nhìn nhau cười, quay đầu đã thấy Nữ Quyên thờ thẩn nhìn song điệp quần quít bên bụi hoa, dường như không để lời họ nói vào trong tai.

Nữ Lăng cùng vợ chồng Nữ Đoạn sau khi nhận được tin tức Nữ Quyên thành thân thì lập tức trở về, bọn họ có thể nói là đồng thời về tới cửa.

Chuyện thứ nhất vốn là muốn nhìn xem vị hôn phu của Nữ Quyên là thần thành phương nào mà có thể thần không biết, quỷ không hay thú được Nữ Quyên nhà các nàng. Không nghĩ tới vừa vào phủ đệ liền thấy một bầu không khí ngưng trọng bao phủ toàn bộ trang viên, không có nửa điểm không khí vui mừng của tân hôn. Tìm tòi hỏi dưới mới biết, hôn nhân của Nữ Quyên duy trì chưa đến mười ngày chú rể đã chẳng thấy tăm hơi.

Nhìn bộ dáng buồn bực không vui của Nữ Quyên có thể đoán, giữa hai người chắc chắn tương đương khúc chiết chuyện xưa.

Nữ Đoạn đẩy đẩy Chúc Nhi : “Chúc Nhi, người nói xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì ? ”

“Ta ... tiểu thư nàng ...” Chúc Nhi nhìn nhị tiểu thư, thấy nàng vẫn không hề phản ứng, lúng ta lúng túng không là nên nói hay không nên nói.

“Nói đi ! Người sợ cái gì ? Đã có ta làm chỗ dựa, người cứ nói đi. ” Nữ Đoạn vỗ ngực cam đoan nói.

“Chuyện này ...” Chúc Nhi mi tâm nhú chặt, rơi vào bế tắc. Không phải nàng không dám nói, mà là nàng cũng không biết nên nói từ đâu. Nàng căn bản cũng không hiểu được cô gia cùng Nhị tiểu thư trong lúc đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì thì làm sao mà nói được đây.

“Chúc Nhi, người cứ nói đi. Có lẽ chúng ta sẽ có chủ ý gì giúp được chăng. ” – Nữ Lăng nói.

“Nhưng là ... ta thật không biết nên nói từ đâu. » – Chúc Nhi vẻ mặt đau khổ.

“Làm sao lại không biết nói từ đâu ? ” – Nữ Đoạn nhăn mặt – “Vây trước tiên người nói xem, nhị cô gia đâu ? ”

“Nhị cô gia hẩn ...”

“Hẩn đã chết ! ” – Không đợi Chúc Nhi mở miệng, Nữ Quyên liền hồ hững đáp.

“Đã chết ? ” Mọi người đều là vẻ mặt ngạc nhiên, Nữ Quyên không phải sẽ mệnh khổ như vậy chứ ? Thành thân không đến mười ngày thì trượng phu đã chết ? Nhưng tại sao lại không thấy nàng mặc tang phục.

“Người gạt người. ” – Nữ Đoạn nói. Làm gì có ai lại rửa tướng công mình chết sớm như vậy chứ.

“Hẩn đã chết. ” – Nữ Quyên nhắc lại – “Là ta lấy một ly độc rượu độc chết hẩn. ”

Nói xong, Nữ Quyên liền đứng dậy rời đi, không hề để ý đến mọi người đang kinh ngạc há hốc mồm.

“Nàng ... nàng ...” Nữ Đoạn không thể tin nhìn phía đại tỷ, cứng họng nói – “Nhị tỷ ... nàng ... mưu sát chồng ? ”

“Ai ! Không phải ! Nhị cô gia vẫn sống rất khỏe mạnh. ” – Chúc Nhi giậm chân than thở, không hiểu vì sao Nhị tiểu thư lại nói vậy.

“Vây Nhị cô gia người hiện tại đang ở đâu ? ” – Nữ Lăng hỏi.

“Nhị cô gia giờ đang ở Lang Thao bang. Hẩn là Lang Thao bang bang chủ, tên là Thượng Quan Sở Phong. ”

“Thượng Quan Sở Phong ? ” – Lục Kinh Vân buồn bực nói – “Lang Thao bang tân nhậm bang chủ chẳng phải là ‘Ngọc diện thư sinh’ – Sở Phong sao ? Từ bao giờ lại đổi thành Thượng Quan Sở Phong ? ”

“Này ! Người từ bao giờ thì biến thành mật thám, như thế nào cái gì cũng nói biết ? ” Nữ Đoạn trừng mắt liếc nhìn Kinh Vân một cái, nhưng trong mắt lại tràn đầy sùng bái.

Kinh Vân cười cười : “Ta là tú tài không xuất môn, làm sao biết được sự thiên hạ. ”

“Thiếu hướng chính mình trên mặt thiếp vàng , còn tú tài đâu, ta xem ngươi rõ ràng là cái đồ ngu.” Nữ đoạn đối kinh vân giả trang làm ngoáo ộp.

Nhìn tam tiểu thư cùng tam cô gia mỗi ngày đều cãi nhau ầm ĩ, cảm tình tốt như vậy, Chúc Nhi lại thấy ảm ức thay cho Nhị tiểu thư, vì sao nàng không thể hạnh phúc như thế.

Nàng từng vụng trộm đẹp điệp nhi đã bị Nhị tiểu thư bẻ xuống đưa cho Nhị cô gia, những mong thay Nhị tiểu thư vẫn hồi cuộc hôn nhân này. Nàng biết, Nhị cô gia đối với Nhị tiểu thư vẫn là hữu tình, nhưng vì sao bọn họ lại không muốn cho nhau một cơ hội nữa.

“Chúc Nhi, ngươi hãy nói chân tướng việc này là thế nào, tất cả những gì ngươi biết liền nói cho chúng ta đi. ” – Nữ Lăng nói.

“Đại tiểu thư, là như vậy”

Chúc Nhi bắt đầu đem chuyện xảy ra giữa Sở Phong cùng Nhị tiểu thư lúc đó ra nói, tất cả những gì nàng biết đều nhất ngữ nhất thập nói ra.

“Oa ! Thật sự là khúc chiết ly kỳ nha. ” – Nữ Đoạn nghe xong nghẹn họng nhìn trân trối – “Thượng Quan Sở Phong kia còn phần nữ trang sao ? Có đẹp không. ”

“Đẹp ! So với Nhị tiểu thư còn đẹp hơn. ” – Nói tới đây, Chúc Nhi không kìm lòng nổi mà bày ra vẻ mặt sùng bái.

Kinh Vân gật gật đầu : “Nghe giang hồ đồn đại, ‘Ngọc diện thư sinh’ mặt trắng như ngọc, mục nếu hàn tinh, là mỹ nam tử làm nam nhân đau lòng, cướp hồn đoạt phách biết bao nữ nhân. Xem ra không là đồn thổi rồi. ”

“Vẫn còn kém xa. ” – Chúc Nhi không phục nói – “Nhị cô gia còn có dáng người cao lớn, phong tư tiêu sái, hơn nữa còn có thể một đàn một tay gian cầm, xướng một ngụm hảo khúc, không những thế võ công lại cao cường, không ai địch nổi. ”

“Oa ! Thật sự tốt như vậy sao ? ” – Nữ Đoạn cao thấp ngẩng ngẩng Kinh Vân – “Xem ra ta phải lo lắng đối người rồi. ”

Kinh Vân trầm hạ mặt : “Nàng dám ? ”

Nữ Đoạn hướng Kinh Vân cười ngọt ngào : “Vậy chàng nói xem, ta thực sự có thể bỏ được chàng sao ? ”

Thấy vợ chồng Kinh Vân liếc mắt đưa tình, Chúc Nhi lại nhịn không được thở dài : “Nhị tiểu thư cùng Nhị cô gia cũng là như vậy thiên thượng một đôi, địa hạ một đôi, nhưng cũng chưa từng ân ái như vậy bao giờ ...”

Nữ Lăng nghe xong cũng thở dài : “Vậy Sở Phong kia vì sao lại rời đi ? Lại vì cái gì mà tránh gặp mặt ? ”

“Chuyện này ta cũng không biết ...” – Chúc Nhi rầu rĩ nói – “Ai cũng không biết ngày ấy đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Chỉ biết, Nhị cô gia hôm đó bị thương một đao rất nghiêm trọng, sau khi được người của Lang Thao bang đưa đi thì không cùng Nhị tiểu thư gặp lại nữa. ”

“Vậy Nữ Quyên nói nàng lấy một ly độc rượu độc chết Sở Phong là có ý tứ gì ? ” – Nữ Quyên nhíu mày hỏi, trầm tư không thể giải.

“Chuyện này ta cũng không biết. Ta chỉ biết tiểu thư ngày ngày đều đau lòng, rất đau lòng nhưng lại không chịu đi tìm cô gia. Hối nàng có chuyện gì, nhưng nàng cái gì cũng không nói. ”

“Oa ! Chuyện này sao mà phức tạp rắc rối quá vậy ? Ta nghe xong mà đầu cũng choáng váng rồi đây. ” – Nữ Đoạn khoa trương vỗ vỗ đầu la hét.

“Chẳng lẽ giữa hai người có hiểu lầm gì ? ” – Nữ Lăng lấy thân phận người từng trải đưa ra cái nhìn của nàng.

“Không cần biết hẳn hiểu lầm cái gì. ” – Nữ Đoạn kéo Kinh Vân đứng dậy, vừa đi vừa nói – “Đi, chúng ta đến Lang Thao bang. Cứ tới đó hỏi cho rõ ngọn nguồn là được thôi. ”

Lang Thao bang tổng đường, nằm trong rừng trúc gần bờ sông và bến tàu lớn nhất trong nội thành Hàng Châu, mặc dù không tráng lệ, nhưng khí thế hùng vĩ này cũng đủ làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Trong đường có một trúc đình nằm ở giữa hồ, nổi lên trên mặt nước tĩnh lặng. Trong đình lý có một bạch sam nam tử đào hoa phong nhã đang ngồi đó, ngón tay lướt trên cầm huyền, cùng với làn điệu u ám, lấy thanh âm khàn khàn ngâm xướng :

Động phòng ngộ quen biết, liền chỉ hợp diện mạo tụt;

Gì kì tiểu hội u hoan, biến thành biệt ly cảm xúc.

Huống giá trị rã rời xuân sắc mộ, đối trước mắt loạn hồng cuồng như;

Thăng khủng hảo phong cảnh, tần tùy y trở lại.

Một hồi tịch mịch bằng ai tố? Tính lời mở đầu tổng khinh phụ:

Sớm biết như vậy nan bạn, biết vậy chẳng làm lưu lại,

Này nại phong lưu đoạn trang ngay thẳng ngoại, càng có khác hệ lòng người chỗ;

Một ngày không cân nhắc, cũng toàn mi ngàn độ.

Quân : Thứ lỗi cho ta, ta ko tìm đc bài thơ này nên đành để nguyên như bản convert. == Bạn nào biết bài thơ này thì pm ta một tiếng để ta bổ sung và chỉnh sửa nhé.

Nghe hần ngâm xướng như khóc như tố, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm hần là hồn khiến mộng hệ, cũng biết nỗi khổ tương tư của hần lớn đến nhường nào.

Nữ Lăng cùng Nữ Đoạn đứng ở phía sau đình thai rất xa, nhìn thân ảnh cô tịch kia, nghe làn điệu bi thương kia, cho dù là Nữ Đoạn tình cảm tối nhẫn nại cũng nhìn không được mà đỏ hồng hốc mắt.

Hai người thân tướng chia lìa mà tâm tướng khiến hệ, cùng chịu tương tư dày vò, như thế nào cũng không nguyện gặp lại nhau, rốt cuộc vì lẽ gì ? – Nữ Lăng không khỏi thở dài.

Một tiếng thổi dài kinh động đến Sở Phong phủ huyền. Hần trong lòng nhất lăm, ngừng cầm huyền, quay đầu nhìn phía những người mới tới xa lạ.

Tuần mi tràn ngập u buồn cau lại, hần tự hỏi là ai lớn gan như vậy, dám để người xa lạ đến nơi này.

“Hoa tự phiêu linh, thủy tự chảy; Một loại tương tư, hai nơi nhàn sâu. Ai! Sao phải khổ vậy chứ?” – Nữ Lăng than nhẹ, chậm rãi hướng hần đi đến.

Sở Phong nghe được mảy nhăn lại càng nhanh. Hần nhìn thân ảnh nghênh diện mà đến này dường như đã từng quen biết này, trong lòng không khỏi lại một trận xót xa nghĩ đến thân phận của nữ tử xinh đẹp trước mắt này.

“Thượng Quan Sở Phong ? ” – Nữ Lăng mở miệng hỏi.

Kỳ thật không cần hần trả lời, chỉ cần nhìn thân hình, tướng mạo, cùng khổ tình trong mắt hần nàng có thể khẳng định hần là muội muội của nàng – Thượng Quan Sở Phong.

Sở Phong không nói, chỉ đứng lên, nhìn về phía vợ chồng Nữ Đoạn theo sau Nữ Lăng tới.

“Ta là Nữ Lăng, đại tỷ của Nữ Quyên. Còn nàng là Nữ Đoạn, Nữ Quyên tam muội. ” Nữ Lăng giới thiệu.

Sở Phong mặt không chút thay đổi gật gật đầu : “Ta nhìn ra được. Bộ dáng của các người rất giống nhau.”

Hần lại nhìn Nữ Lăng : “Ta nên xưng người quận chúa nương nương, hay là Vương phi nương nương ? ”

Nữ Lăng cười cười : “Tính ra thì chúng ta đều là người một nhà, người nếu nguyện ý có thể gọi chúng ta một tiếng đại tỷ cùng tam muội như Nữ Quyên, nếu không thì gọi tên cũng được. ”

Ánh mắt Sở Phong lại liếc về phía Kinh Vân.

“Ta là Lục Kinh Vân, tương công của Nữ Đoạn. ” – Lục Kinh Vân tự mình giới thiệu.

“Đệ nhị cao thủ đại nội lừng lẫy đại danh, quả là nghe danh không bằng gặp mặt. ” – Sở Phong hướng Kinh Vân vuốt cằm. Bản ứng anh hùng gặp anh hùng sẽ hướng hần làm cái bằng hữu giao hảo, chỉ tiếc hần bây giờ không có tâm tình đó.

Hần không cần hỏi đoán được rằng, hôm nay bọn họ traten traten kéo đến tìm hần thế này nhất định khởi binh vắn tội.

Sở Phong giương lên khoé miệng tựa tiểu phi tiểu, đưa tay hướng phía trong đình thai, ý bảo bọn họ vào đó ngồi.

Đoàn người bọn họ sau khi nhập tọa xong, Nữ Đoàn nhìn chăm chăm Sở Phong này giờ liền nhin không được mà khơi mào mở miệng : “Ta nói này Nhị tỷ phu, bộ dáng của người quả thực rất đẹp mắt, nhưng Nhị tỷ của ta cũng không kém nha. Người vì sao vừa mới tân hôn đã phiết hạ bỏ mặc Nhị tỷ ta ? ”

Sở Phong không nói, trên mặt chỉ mang theo một chút cười khổ. Hần vì mọi người châm rượu, không đợi thỉnh mọi người dùng rượu, chính mình liền dẫn đầu uống một hơi cạn sạch.

“Này, người đừng có uống rượu như vậy nữa được không . Nói gì đi chứ. ” – Nữ Đoàn ảo não.

“Nữ Đoàn, đã lập gia đình rồi mà còn nói chuyện như vậy là thất lễ. ” – Nữ Lăng khinh xích Nữ Đoàn, quay đầu hướng Sở Phong nói – “Nhị muội tể, thật thất lễ rồi. Tính tình tam muội vốn vậy, mong người đừng để ý. ”

“Gọi ta Sở Phong đi ! Một tiếng tỷ phu, một tiếng em rể này ta gánh không nổi. ” – Hần rầu rĩ mở miệng.

Nghe được lời hần nói cự nhân ngàn dặm, Nữ Đoàn tính tình bạo hoả lại nổi lên : “Nói gì vậy ? Chẳng lẽ chuyện người cùng Nhị tỷ ta thành thân là giả sao ? Người nghĩ rằng ta lại tùy tiện gọi người một tiếng tỷ phu sao ? ”

“Đoàn Nhi, đừng nói nữa. ” – Kinh Vân giữ chặt tiểu thê tử đang phát hoả – “Chúng ta tới đây là để tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, không phải tới khởi binh vắn tội. ”

“Nguyên nhân ? ” – Sở Phong ánh mắt âm đạm, lại cười khổ nói – “Nếu muốn biết nguyên nhân thì sao lại tới tìm ta ? Ta chỉ thành toàn ong muốn của nàng thôi. ”

“Có ý tứ gì ? ” – Nữ Đoàn căn bản nghe không hiểu. Lời nói của Sở Phong đối với nàng mà nói chẳng khác nào đá trong thâm cốc.

Sở Phong đứng dậy, quay lưng về phía bọn họ, lấy thanh âm thống khổ đè nén mà nói : “Nàng hy vọng ta biến mất trước mặt nàng, ta đã làm được, chẳng phải sao ? ”

Mà sau đó, nàng cũng chưa từng hỏi qua hần nửa phần. Chuyện này lại càng làm hần thêm đau lòng cùng tuyệt vọng.

Nữ Lăng tức mi nói : “Người trong lúc đó có phải hay không có gì hiểu lầm ? Theo ta thấy, Nữ Quyên cũng thống khổ không kém gì người, nhưng nàng cái gì cũng không chịu nói, cho nên chúng ta mới phải tới tìm người. ”

“Hiểu lầm ? ” Sở Phong khổ sở cười thành tiếng. Có hiểu lầm cái gì thì giờ phút này cũng đã sớm sáng tỏ rồi, vậy mà nàng vẫn chẳng quan tâm, điều này nói lên rằng nàng vẫn hận hần ... Về phần thống khổ, hần đoán rằng là vì không thể tự tay giết chết hần. (.= Không còn gì để nói .=)

Mấy ngày nay, hần luôn suy nghĩ, vì hần ác liệt bức hôn cùng tình thế nào cũng phải lừa gạt nàng đã đủ để nàng hận không thể giết hần, hận hần cả đời này cũng không đủ. Cho dù hần đã lấy tình yêu để trả giá, nhưng vẫn không thể thay đổi được tâm ý của nà, vậy thì chỉ có một lý do – nàng tuyệt không thương hần.

Một khi đã như vậy thì cứ tránh nàng thật xa, một mình ôm nỗi khổ tương tư yêu mà không thể có được. Đây cũng là kết quả mà nàng muốn, chẳng phải sao.

“Đừng nói là người không hề yêu nàng, ta không tin đâu. ” Nữ Lăng tin tưởng vào con mắt nhìn nhận sự việc của mình, khắp nơi đều nói lên sáng tỏ rằng Sở Phong yêu thâm Nữ Quyên. (chữ thâm ở đây để chỉ anh ấy yêu mà khổ sở khôn cùng .= Khổ quá đi ý chứ ! T_T)

Sở Phong đối với câu hỏi của Nữ Lăng trầm mặc một lúc lâu, sau đó sâu kín thở dài : “Yêu nàng thì sao ? Không hề yêu nàng lại như thế nào ? Hữu duyên vô phận thì cần gì phải cưỡng cầu, chỉ làm cả hai thêm đau khổ thôi. ”

“Nhưng các người dù sao cũng đã thành thân, không thể cứ mặc kệ như vậy được. ” – Nữ Đoạn đưa ra trọng điểm trong lòng nàng. Việc này liên quan đến vấn đề danh tiết của Nữ Quyên nên nàng không thể ngồi yên được.

Sở Phong lấy từ trong lòng ra một tờ giấy đưa cho Nữ Lăng. Cái này hắn đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ là hắn thủy chung không muốn trao đến tay Nữ Quyên thôi.

“Hưu thư ! ” – Nữ Lăng ngạc nhiên nhìn tờ giấy trong tay.

“Bằng vào mỹ mạo của nàng cùng Phụ Chính vương phủ, thanh danh của phường vải Lăng Ba, ta nghĩ giúp nàng tìm một người tốt để gả cho cũng không phải việc gì khó khăn. ” – Hắn đau triệt nội tâm nói. Hắn tuyệt không muốn nói ra những lời này ngược nhìn dòng sông, hắn lại thản nhiên nói : “Các người trở về đi. Thứ lỗi cho ta không tiễn. ”

Hắn muốn hưu Nhị tỷ ! Nữ Đoạn buồn bực gơ tay tưởng muốn đánh Sở Phong một cái, nhưng lại bị Nữ Lăng giữ chặt.

“Nữ Đoạn, chúng ta trở về thôi. ”

“Nhưng mà hắn ...” – Nữ Đoạn đâu chịu bỏ qua hắn dễ dàng như vậy.

“Trở về đi, Đoạn Nhi. ” – Kinh Vân cũng phụ một tay giúp giữ chặt Nữ Đoạn, xoay người rời đi.

Nữ Đoạn bị nửa bán xả ly khai Lang Thao bang, trong lòng không phục la hét : “Vì sao lại buông tha cho hắn ? ”

Kinh Vân cùng Nữ Lăng liếc mắt nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng thở dài. Bọn họ đều rõ ràng nhìn thấy khoảnh khắc Sở Phong xoay người, hốc mắt đông lạnh của hắn đã nhiễm một tầng sương ướt át. (Thấy chưa, ta nói là ca ý khóc mà T_T)

Hưu Nữ Quyên là quyết định làm hắn vạn phần thống khổ. Nếu hắn đã muốn tự tra tấn chính mình, bọn họ có năng lực gì mà cản được hắn.

Vẫn là trở về nhìn xem Nữ Quyên nói đầu đuôi câu chuyện như thế nào thì tốt hơn.

10. Chương 10: Đệ Thập Chương

Nữ Quyên run run cầm hưu thư trong tay, không có hé răng nửa câu, cũng không có lấy nửa giọt nước mắt, nhưng cõi lòng tan nát sâu thẳm trong con người của nàng lại khiến Nữ Lăng nhìn đến mà đau lòng.

Nàng đi đến ôm lấy Nữ Quyên, đau lòng nói : “Nữ Quyên, người nếu khổ sở thì cứ khóc đi, làm gì phải tự hành hạ mình như vậy, đại tỷ nhìn mà đau lòng lắm. ”

Nữ Quyên cắn môi lắc đầu. Nàng là đau lòng, là tan nát cõi lòng, nhưng đã không còn lệ để mà khóc nữa rồi, nước mắt của nàng đã sớm lưu hết trong dòng hồi hận rồi.

A, rốt cục hắn vẫn quyết định như vậy ! Nàng trong lòng cười khổ, nàng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Đây chẳng phải là nàng khiến hắn làm vậy sao.

Nàng thật cẩn thận gấp lại hưu thư, đem nó cất kỹ trên người. Dù sao đã nhiều ngày như vậy rồi, đây là tin tức duy nhất nàng nhận được từ Sở Phong – đầu chỉ là một bức hưu thư.

Nữ Lăng kinh ngạc nhìn động tác của Nữ Quyên : “Người liền yên lặng mà chấp nhận ? Người không muốn vấn hồi sao ? ”

Nữ Quyên rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói : “Nếu đây là hắn muốn thì tùy hắn đi. Dù sao cũng là ta nợ hắn. ”

“Nữ Quyên ! ” - Nữ Lăng mắt hững đi tới trước mặt nàng, buộc nàng đối diện với chính mình – “Người đến tốt cùng là thiếu hẳn cái gì ? Người nói rõ ràng cho ta biết đi. ”

Nữ Quyên cắn môi, nước mắt nguyên tưởng rằng đã cạn khô nay lại ở trước mặt Nữ Lăng mà rơi xuống.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì ? ” - Nữ Lăng thán khí, vì Nữ Quyên mà lau lệ.

“Ta đã phản bội tình yêu của hần dành cho ta. Ta tặng hần một ly rượu độc, tuy không thể giết chết hần, nhưng tâm của hần thì đã chết trong tay ta rồi ...”

Nghe Nữ Quyên cúi đầu vừa khóc vừa kể lể, Nữ Lăng thở gấp một hơi : “Người vì sao phải làm như vậy ? Chẳng phải người cũng yêu hần sao ? ”

Nữ Quyên buồn bã lắc đầu : “Không còn kịp nữa rồi ! Khi ta phát hiện ra mình cũng đồng dạng thương hần như thế, thì thương tổn mà ta gây ra cho hần đã quá sâu, mà hần đối với ta cũng chết tâm rồi. ”

“Nhưng người chưa bao giờ cho hần biết người thực sự yêu hần, không phải sao ? ” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm trọng mà lược hiển thương lão, xen ngang vào cuộc nói chuyện của Nữ Quyên cùng Nữ Lăng tỷ muội.

Nữ Lăng không biết vị lão phụ nhân khí chất cao nhã này, nhưng Nữ Quyên lại kinh ngạc hoán một tiếng : “Can nương ! ”

Ngẩn ngui một tháng không thấy, Trình Như Phượng dường như đã già đi rất nhiều, ngay mà khuôn mặt thường ngày vẫn hoà nhã vui vẻ nay cũng nhuốm thêm mấy phần u sầu.

Trình Như Phượng trước nhìn nhìn Nữ Quyên, theo sau chuyển hướng về phía Nữ Lăng, hạ thấp người hành lễ : “Vị này hẳn là Phụ Chính vương vương phi nương nương ? ”

“Không dám nhận ! Thượng Quan phu nhân gọi ta Nữ Lăng là được rồi. ” Nữ Lăng cũng hướng nàng đáp lễ, đoán rằng vị can nương trong miệng Nữ Quyên này hẳn là mẫu thân của Thượng Quan Sở Phong.

“Quyên nhi ... người gầy đi rất nhiều ...” Trình Như Phượng nhìn Nữ Quyên gầy yếu mà tiêu tụy, thật sự cảm thấy đau lòng. Lại nhớ đến bộ dáng của chính con mình, nàng thở dài : “Sở Nhi cũng ... các người đã gây nên cái tội tình gì ? ”

“Hần ... có khoẻ không ? ” Nhìn vẻ mặt u sầu của Trình Như Phượng, xem ra Sở Phong tựa hồ cũng không tốt. Là thương thể của hần chưa lành hẳn sao ? Nữ Quyên nhin không được hỏi thăm.

“Vết thương trên ngực thì không có vấn đề gì, tĩnh dưỡng một hồi xong cũng đã khá lên nhiều, nhưng ...” Trình Như Phượng nhìn Nữ Quyên liếc mắt một cái, “Vết thương trong lòng e là khó chữa. ”

Nữ Quyên yên lặng cúi đầu, trong đầu hồi tưởng lại ánh mắt đau buồn của Sở Phong trước lúc rời đi. Vết thương trên người có thể chữa, nhưng vết thương trong lòng chưa chắc có thể lành. Loại cảm giác này Nữ Quyên có thể cảm nhận được.

Thấy Nữ Quyên trầm mặc, Trình Như Phượng lại thở dài : “Đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì khiến người hận đến mức đưa hần vào chỗ chết như vậy ? Nay đổi lại là hần khổ sở, người vì sao cũng thương tâm ? ”

“Can nương, thực xin lỗi ... ” Nữ Quyên hàm chứa lệ châu trong suốt quỳ gối trước mặt Trình Như Phượng.

“Người đứng lên đi! Ta không phải đang trách người.” Trình Như Phượng chạy nhanh đến kéo nàng đứng dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Nữ Quyên lệ châu tung hoành, “Ta chỉ là không rõ, người vì sao phải làm như vậy. Ta những tưởng người không thương hần, nhưng theo lời người nói vừa rồi, người chẳng phải cũng yêu Sở nhi sao?”

“Yêu hần thì sao? Hết thấy đều đã quá muộn rồi.” – Nữ Quyên sâu kín nói.

“Chỉ cần có tâm thì có cái gì là không thể? Đi tìm hần, nói cho hần biết tâm ý của người. Dù sao hai người cũng là vợ chồng đã thành thân kia mà.”

Nữ Quyên lắc đầu rơi lệ, run giọng nói: “Ta không xứng, không xứng làm thê tử của hần. Mọt nữ nhân ý đồ mưu sát chồng, như thế nào còn có thể muốn vẫn hồi lại tất cả? Ta chỉ hy vọng hần rời xa ta, để những thống khổ ta gây cho hần giảm bớt đi phần nào ...” (Trong TH này thì càng xa càng thống khổ đó tỷ .=)

“Chờ một chút. Nói lại rõ ràng cho ta xem nào.” – Nữ Lăng ở bên cạnh nghe không nổi nữa, không thể không xen vào.

Nàng trừng mắt nhìn Nữ Quyên: “Nói nửa ngày, ngươi cho là vì sao hấn phải rời đi?”

Nữ Quyên mở to một đôi thủy mâu mờ mịt, lóng lánh lệ châu nhìn Nữ Lăng: “Hấn hận ta, hấn đau lòng, hấn thất vọng, cho nên không bao giờ muốn nhìn thấy ta nữa. Không phải sao?”

“Cho nên ngươi mặc hấn yên lặng rời đi, rồi tự mình cho là hấn muốn thế?” – Trình Như Phượng kinh ngạc nhìn Nữ Quyên lệ rơi đầy mặt.

“Một hồi tịch mịch bằng ai tố? Sớm biết như vậy thì đã chẳng nên chuyện.” Nữ Lăng tức giận trừng mắt nhìn Nữ Quyên: “Ta lần đầu tiên gặp Sở Phong là khi hấn thổ lộ tâm tình sầu khổ của mình.”

Thấy Nữ Quyên trừng lớn mắt, nàng lại nói: “Ngươi tự cho là phụ hấn, nên hấn rời đi là hấn muốn. Hấn tự cho là phụ ngươi, cho nên rời đi ngươi là ngươi muốn. Hiện tại mời ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc hai người là ai phụ ai, ai muốn rời đi ai hử?”

“Hấn ... hấn không hận ta, không oán ta, không phải muốn ta rời đi sao?”

Trình Như Phượng lại thở dài thật lớn: “Hấn nghĩ ngươi hận hấn, ngươi oán hấn, vì không muốn ngươi phải chịu thống khổ nên mới chấp nhận buông tay.”

Không thể tưởng tượng được, từ đầu đến cuối là hấn như vậy suy nghĩ cho nàng. Nữ Quyên đau lòng che mặt lại khóc: “Hấn vì sao lại đối tốt với ta như vậy ...”

“Ngươi đã biết tâm ý hấn như vậy thì mau đi tìm hấn đi, nếu không thì sẽ thành quá muộn thật đấy.” Trình Như Phượng vội vàng lôi kéo tay Nữ Quyên: “Hấn đã quyết định sáng mai sẽ khởi hành hồi thành Lạc Dương rồi.”

“A? Chuyện đó không thể được. Ngươi mau giữ hấn lại đi.” Nữ Lăng nghe được tin tức này gấp đến độ cũng muốn kéo Nữ Quyên tha ra ngoài.

“Không! Ta không đi, ta không thể đi!” – Nữ Quyên giật tay khỏi hai người, lùi lại vài bước.

“Nữ Quyên!”

“Quyên nhi!”

Nữ Lăng cùng Trình Như Phượng hai người kinh ngạc. Các nàng không thể nào hiểu được, nếu đã muốn rõ ràng giữa hai người trong lúc đó có vấn đề ở chỗ nào, vậy tại sao Nữ Quyên vẫn không muốn đi tìm Sở Phong.

“Ta không có tư cách giữ hấn lại, hấn tốt nhất là như vậy ...” Nữ Quyên than thở khóc lóc, nguy chiến chiến khóc, nói – “Ta tàn nhẫn với hấn vậy mà hấn vẫn đối tốt với ta ... ta không xứng làm thê tử của hấn! Ta không xứng ...”

“Quyên nhi, ngươi nói điều ngu ngốc gì vậy. Sở nhi không trách ngươi, hấn vẫn luôn một lòng yêu ngươi.” Trình Như Phượng đi đến bên người nàng khuyên.

“Nhưng là ta tự trách chính mình.” – Nữ Quyên chúi tâm khóc kêu.

“Nữ Quyên, ngươi ...”

“Không cần nói nữa! Ta không muốn nghe.” – Nữ Quyên đảo trụ lỗ tai, sống chết lắc đầu.

“Quyên nhi, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn Sở Phong thống khổ cả đời sao?”

“Can nường ... Quyên nhi xin lỗi người, xin lỗi Sở Phong.” – Nữ Quyên lại hướng Trình Như Phượng quỳ xuống, lôi kéo làn váy của nàng – “Thỉnh ngài nói cho hấn, hấn cái gì cũng không thiếu ta, xin hấn đừng tự trách mình mà tiếp tục thống khổ như vậy, ta mới là người phải tự trách mình. Chỉ cần hấn hiểu hấn không hề sai, không cần phải tự trách mình, ta nghĩ thống khổ của hấn sẽ tự tiêu tan thôi.” (Nếu dễ thế thì đâu gọi là yếu)

“Quyên nhi ...” – Trình Như Phượng kéo Nữ Quyên đứng dậy, nhưng nàng bướng bỉnh không chịu đứng lên.

“Can nương, người không cần khuyên ta nữa. Quyên nhi không đủ tư cách, cũng không còn mặt mũi nào để gặp người và Sở Phong. Cho nên ... người mau trở về đi.”

“Người...” – Trình Như Phượng gặp Nữ Quyên cố chấp như thế, quả nhiên và bất đắc dĩ không biết nên khuyên nàng thế nào, nàng thờ dài – “Được rồi! Người đã không muốn đi gặp Sở nhi, ta cũng không bức người nữa. Chỉ là người không còn nhớ ta đã nói với người chuyện khiến nam nhân thống khổ nhất sao? Không phải hận, không phải oán, không phải tự trách, mà là – yêu mà không thể có được.” – Trình Như Phượng xoay người đi tới cạnh cửa, quay đầu lại nói – “Nếu người thật sự hy vọng hẳn không phải thống khổ, vậy nên làm như thế nào, người hảo hảo ngâm lại đi.”

“Bang chủ, người thật sự phải về Lạc Dương sao?”

Trợ thủ kiêm tâm phúc tối đắc lực của Sở Phong trong Lang Thao bang – Tổng đường đường chủ Mạnh Trọng – đứng ở bên tàu nhìn thuyền buồm đã giương cao, lại hỏi Sở Phong đứng bên cạnh.

Sở Phong cười thần nhiên với Mạnh Trọng: “Ta đã hoàn thành di mệnh của sư phụ, đem Lang Thao bang hảo hảo chỉnh đốn lại rồi. Tổng đường đã có đại đường chủ vĩ đại người nắm trong tay, ta thật sự yên tâm, cho nên cũng không tất yếu phải ở lại đây nữa.”

Lang Thao bang bốn vị trưởng lão ăn hối lộ phần bang đáng ra phải chịu bơi chi hình, nhưng Sở Phong niệm tình họ đã bán mạng cho bang hơn nửa cuộc đời, chỉ phế đi võ công rồi trục xuất bọn họ ra khỏi bang coi như là trừng phạt khiển trách.

Mà Phong trưởng lão nguyên là kiêm nhiệm cương vị tổng đường Đường chủ, cũng vì thế mà Mạnh Trọng không thể không tiếp nhận chức vụ này. Bằng vào Mạnh Trọng trung trinh cùng chính khí đối với Lang Thao bang, đem tổng đường giao cho hẳn, Sở Phong hoàn toàn có thể yên tâm. (nghe cứ như anh viên mãn rồi chuẩn bị chết ý =.=)

Hiện tại Sở Phong thăm nghĩ rồi đi thành Hàng Châu để tâm tình mình bình tĩnh lại phần nào.

“Nhưng là thiếu gia ...” – Tiểu Hoàn đứng bên cạnh Mạnh Trọng, hồng mắt nhìn Sở Phong nàng đã hầu hạ nhiều năm qua.

Sở Phong vỗ nhẹ khuôn mặt lã chã nước mắt của nàng: “Tiểu Hoàn, sau này người chính là Lang Thao bang tổng Đường chủ phu nhân, không còn là nha hoàn của ta nữa. Người có thể gọi ta một tiếng bang chủ, nhưng đừng gọi ta là thiếu gia nữa.”

Tiểu Hoàn đâm bị thương Sở Phong, không nghĩ tới Sở Phong chẳng những không trách tội nàng, còn cứu nàng một mạng, giúp nàng chiếm được hạnh phúc chân chính thuộc về riêng mình.

Nàng nhìn về phía Mạnh Trọng luôn đối nàng thâm tình, lại nghĩ đến Sở Phong đối nàng lấy ơn báo oán, nàng nhẹn không được liền khóc lên.

“Thiếu gia, người mãi mãi là thiếu gia của Tiểu Hoàn. Đại ân đại đức của người đối với Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn cho dù có làm nô tỳ mười kiếp cho người cũng không trả hết ...”

“Nha đầu ngốc! Chỉ cần người hạnh phúc khoái hoạt thì với ta đó đã là báo đáp tốt nhất rồi.” – Sở Phong lại quay sang Mạnh Trọng nói – “Trọng này, Tiểu Hoàn cũng như muối muối của ta, người phải hảo hảo đối đãi nàng.”

“Bang chủ, ngài yên tâm.” Mạnh Trọng đem nàng ôm vào trong lòng, trên mặt không giấu nổi vui sướng, cười cam đoan với Sở Phong: “Ngài tặng cho thuộc hạ một viên minh châu thể này, thuộc hạ nhất định sẽ cẩn thận bảo bọc nàng trong tay, hảo hảo quý trọng.”

Sở Phong cười nhìn một đôi hữu tình, trong lòng cũng nảy lên một trận chua xót. Thiên hạ hữu tình, người với người rồi cũng sẽ thành thân thuộc, vì sao chỉ có mình hắn cô đơn.

Nữ Quyên a! Hắn lấy từ trong lòng ra một cái lạc đan phượng điệp Chúc Nhi giao cho hẳn, trong lòng ảm đạm nhớ kỹ cái tên làm hắn đau lòng.

Tuy rằng từ miệng Trình Như Phượng, hắn đã biết được nàng cũng thương hắn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không muốn trở về bên cạnh hắn, không phải sao? Thôi, nếu nàng thật sự không thể tiếp nhận hắn, vậy hắn cũng không cưỡng cầu nữa.

“Nương, lên thuyền đi.” – Sở Phong đứng ở bên bờ, quay đầu lại nói với Trình Như Phượng đang nhìn ngó xung quanh.

“Chờ một chút, Sở nhi, đợi một lát nữa thôi.” – Trình Như Phượng vẫn chưa từ bỏ hy vọng nhìn lại bên bờ tìm kiếm.

“Nương, không cần chờ. Nàng sẽ không đến.” Sở Phong đương nhiên biết mẫu thân đang đợi cái gì, hắn cười khổ nói – “Nếu muốn đến ... thì nàng đã sớm đến rồi ...”

“Nhưng là ...”

Sở Phong không khỏi phân trần mang theo Trình Như Phượng hướng trên thuyền đi tới: “Hữu duyên thiên niên lại tương hội. Nếu đã vô phận ... vậy cưỡng cầu thì có tác dụng gì?”

Hắn dương tay, ý bảo thuyền phu xuất phát, cố nén không nhìn lại phía bờ.

“Không! Chớ đi.” Nữ Quyên kéo theo la quần, nghiêng nghiêng lão đảo chạy tới bến tàu.

Nữ Quyên một đêm vô miên, tự hỏi chính mình, thật có thể trơ mắt nhìn hắn rời khỏi cuộc đời nàng như vậy sao? Tự hỏi chính mình, thật có thể chịu được thống khổ cả đời mất đi hắn sao?

Nàng cả đêm suy tư về lời Trình Như Phượng đã nói với nàng: Một nam nhân thống khổ nhất không phải oán, không phải hận, mà là yêu nhưng không thể có được.

Nàng thủy chung không có cách nào phân ra rõ ràng, như thế nào là đúng, như thế nào là sai.

Cho đến khi sắc trời sáng rõ, Nữ Quyên rốt cục hạ quyết định, mặc kệ là đúng hay là sai, nàng không thể để hắn đi. Cho dù không phải vì sợ hắn thống khổ cả đời, cũng là vì hắn thiếu nàng cả đời một chữ “tình”, nói cái gì cũng không thể để hắn cứ như vậy rời đi được.

Ý niệm này trong đầu vừa quyết, nàng liền vội vàng từ trong phòng chạy ra, thầm nghĩ đuổi theo ngăn hắn lại trước khi xuất phát, lại đã quên bảo Mạ thúc giá xe ngựa đưa nàng đến.

Thật vất vả, rốt cục nàng cũng tới được tàu biên, lại đã thấy thuyền nhỏ xa bờ, từ từ xuôi dòng mà đi. Nàng tình thế cách bách chạy dọc theo bờ sông mà hô: “Sở Phong! Người trở về, người đừng đi.”

Nghe thấy thanh âm luôn làm hắn tương tư tưởng niệm kia, Sở Phong không khỏi giật mình, lại chậm chạp không dám quay đầu lại. Hắn sợ những gì hắn nghe được chỉ là huyền âm từ trong lòng vọng lại thôi.

“Thượng Quan Sở Phong, người trở về, người trở về cho ta.” - Nữ Quyên rốt cục không chạy nữa, nàng ngã ngồi bên bờ sông, hướng con thuyền đã ngày càng xa bắt lực hô.

Thật là nàng? Sở Phong nhìn lại thân ảnh quen thuộc xa xa trên bờ, hắn quả thật không thể tin được vào mắt mình. Nàng thật sự tìm đến hắn? Nàng thật sự không muốn hắn đi.

Nhìn con thuyền đã ngày càng cách xa, mà Sở Phong chính là giật mình đứng ở đuôi thuyền, không có chút ý tứ quay đầu, Nữ Quyên vừa giận vừa vội, nàng tuyệt vọng hô to: “Thượng Quan Sở Phong! Người là kẻ nhu nhược phao thê khí tử. Người không trở lại, ta đây chết cho người xem.” (phao thê khí tử: buông vợ bỏ con)

Phao thê khí tử? Sở Phong đúng là phao thê thật, nhưng còn khí tử Hắn nhìn thấy Nữ Quyên quả thật đứng dậy liền hướng thủy diện khiêu đi, trong lòng quỳnh lên. Không suy nghĩ nhiều, hắn liền lấy khinh công chuồn chuồn lướt nước chạy gấp ở trên mặt nước, trong nháy mắt lúc Nữ Quyên rơi vào trong nước, kịp thời kéo nàng lên bờ.

“Nàng điên rồi sao?” – Hắn hốt hển mắng Nữ Quyên trong lòng.

“Đúng! Ta điên rồi.” Gặp Sở Phong thì nàng thế này cũng phải lấy cái chết ra mới bức được hắn bằng lòng quay đầu. Nàng cũng tức giận, nhưng cuối cùng lại là khổ sở khóc la: “Tướng công của ta không cần ta, muốn hừ ta, ta sống ở trên đời liệu còn có nghĩa lý gì?”

Sở Phong thấy nàng khóc đến lê hoa đái vũ, hấn đau lòng lau đi những giọt lệ của nàng, nhưng lại nhìn không được vì nàng biểu lộ chân tình mà phát ra nụ cười từ nội tâm.

“Nói như vậy ... nương tử của ta không cần ta, ta cũng nên đi tìm chết?”

Nữ Quyên hung tợn đẩy hấn ra, hai tay chống thắt lưng, nghiêm nhiên có một bộ dáng người đàn bà chanh chua, “Là ai không cần ai? Là ai viết hứ thư muốn bỏ ai? Là ai ngay cả giải thích cũng không nói, liền mang theo cái đuôi mà bỏ chạy?”

Nàng nói xong lại thương tâm nhào vào trong lòng hấn, khóc thút thít nghẹn ngào: “Là ai ngay cả cơ hội giải thích cũng không cấp cho người ta ... thật muốn làm cho người ta hối hận tự trách cả đời sao?”

Sở Phong ôm lấy tiểu thê tử khóc sụt sùi trong lòng, cũng là cảm động lại đau lòng dỗ dành: “Là ta, là ta! Đều là ta sai, đều là ta không tốt. Đừng khóc nữa có được không?” (ôi Phong ca của lòng em ! ^^ Đáng yêu quá!)

“Không ... không phải là người sai, là ta ...”

“Ừ ...” Sở Phong nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, “Không cần nói nữa, coi như cả hai chúng ta đều sai. Tất cả hãy làm lại từ đầu, được không?”

Nữ Quyên nâng hai mắt đầm lệ lên, mỉm cười nhìn Sở Phong: “Người sẽ không rời đi ta nữa sao?”

Sở Phong cười thâm tình với nàng: “Lần này nàng giữ ta lại, sau này cho dù có đuổi ta đi, ta cũng sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa đâu.”

“Thật không?”

“Thật! Nhưng mà ...”

“Nhưng mà cái gì?” – Nữ Quyên trong lòng lại căng thẳng.

Sở Phong hai mắt lưu ở trên người nàng: “Vừa rồi nàng mắng ta ‘phao thê khí tử’ ... ‘tử’ này chẳng lẽ đang nằm trong cái bụng nhỏ mê người của nàng sao?”

Nữ Quyên trên mặt đột nhiên đỏ lên. Vừa rồi là nàng tình thế cấp bách, nhất thời thuận miệng nói ra. Nhưng nàng lập tức nhớ tới, cái sự nên đến tháng này hình như vẫn chưa tới ...

Nàng hờn dỗi: “Ta nào có biết. Khả năng có, cũng khả năng không. Ta đâu phải đại phu.”

Sở Phong nhếch miệng cười, hai tay ẵm nàng lên, đứng dậy định đi.

“Ai nha! Chàng làm cái gì vậy?” (Quân: Ta đối xứng hô nha. Giờ hết giận, hết hận rồi, tình thâm ý ngọt thì phải thế này chứ ^^)

“Ta muốn mang nàng đi để đại phu nhìn một cái. Nhìn cái bụng nhỏ mê người của nàng kia, có phải hay không đã có ‘đồ xấu xa’ của Thượng Quan Sở Phong ta?”

Nữ Quyên then thùng cuộn người trong lòng Sở Phong, vòng tay ôm lấy gáy hấn, trong lòng ngọt ngào nghĩ: lần này bắt được hấn, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

“Còn nhìn? Nhìn cái gì a? Trò hay đã xong! Quay lại, cập bờ đi, ta không về nữa. Ta lúc này thật sự muốn định cư ở thành Hàng Châu này nha.”

Trình Như Phượng hô quát mấy thuyền phu vẫn còn đang xem diễn, đặc ý dào dạt chỉ huy.

Cảm Nhận

Đây là bộ truyện hoàn đầu tiên của ta. Tuy nó chỉ ngắn ngủi có 10 chương, và cũng là truyện thứ hai ta làm, nhưng với ta nó vẫn có một ý nghĩa đặc biệt nào đó. Và hôm nay, ta muốn viết một bài cảm nhận dành tặng bộ truyện này, để kết thúc ột quá trình phấn đấu, hậu kí ột mối tình đẹp, cũng là dư âm những xúc cảm trong ta khi làm bộ truyện này.

Bình thường, ta không đọc trước truyện rồi mới edit vì ta nghĩ làm vậy sẽ mất đi cái mới mẻ cùng hứng thú khi edit truyện. Nhưng riêng bộ này, vì nó chỉ có 10 chương và cũng vì cái tính tò mò khó cưỡng, ta đã đọc

xong nó chỉ trong 20 phút. Tất nhiên đó chỉ là đọc lướt thôi. Và vào mấy ngày trước, khi ta edit cẩn thận kĩ càng đến chương 8, ta nhận ra rằng – mình sai lầm rồi. Lúc đầu, khi ta mới đọc xong, ta cảm thấy câu chuyện thực bình thường, ko có gì nổi bật cả. Và rồi khi ta edit nó, ta biết mình đã sai, sai rất nặng. Đây cũng là lần đầu tiên ta hối hận khi đọc lướt một cái gì đó. Có lẽ ta đã quá vội vàng để thoả mãn trí tò mò của bản thân mà quên đi việc cảm thụ cái hay sâu sắc của tác phẩm. Quả thật, làm đến đoạn Phong ca uống ly rượu độc kia, ta đã biết mình sai lầm.

Thoạt đầu, HTTL cũng thực bình thường, thậm chí có chỗ hơi dài dòng không cần thiết. Nhưng càng về sau, có lẽ mọi người cũng thấy mình bị nó cuốn hút nhiều hơn. Bản thân ta cũng thấy vậy. Nhân vật chính của chúng ta:

- Nữ Quyên: Cũng không hẳn là một tiểu thư khuê các mềm yếu, suốt ngày chỉ biết ngồi trong phòng thêu thùa may vá hay chơi đàn than ngẩn thờ dài vì mối tương tư, nhưng dẫu sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân mềm yếu. Quyên tỷ là người yêu thích công việc, hơn cả là muốn tự mình làm mà không phải dựa vào người khác. Có lẽ nhiều người nghĩ đó thực ngu ngốc, nhưng ngẫm lại, nếu là việc do chính tay ta làm thì cảm giác thành công chẳng phải cũng ngọt ngào hơn hay sao? Nếu hoàn thành được nhiều thì đó chẳng phải là những bằng chứng hùng hồn cho năng lực bản thân hay sao? Bởi vậy, điều đầu tiên ta thích ở Quyên tỷ là ý chí và nghị lực cũng như lòng đam mê công việc. Nói chính xác hơn, có lẽ là ta ghen tỵ. Thực ngốc khi ghen tỵ với một nhân vật trong truyện, nhưng tiếc thay ta lại là kẻ ngốc đó. Đã từ rất lâu, ta nhận ra rằng mình chẳng đặc biệt đam mê yêu thích cái gì cả. Ta học tập, làm mọi việc chỉ đơn giản vì đó là việc phải làm. Không ham thích, không đam mê, buồn chán, tẻ nhạt, nhanh chóng muốn bỏ cuộc ... Đó là cảm giác của ta mỗi khi làm một việc gì đó. Bởi vậy, ta ghen tỵ với bất kỳ ai có niềm đam mê nào, dù chỉ là rất nhỏ. Cái tưởng chừng như ai cũng có, nhưng ta lại không có, thế nên ta ghen tỵ.

+ Một điểm thứ hai mà ta thích ở Quyên tỷ đó là tâm hồn thực trong sáng và ngây thơ, thuần khiết không vẩn đục, cũng mơ mộng, cũng nhạy cảm, cũng tràn đầy tình yêu như bao cô gái bình thường khác. Đọc nhiều truyện, ta thấy nữ chính có đôi khi quá lạnh lùng, lãnh đạm, thậm chí là vô tình, vậy nên ta vẫn thích cái “tình” giản đơn của người con gái nơi Quyên tỷ. Yêu thì ai chả có, nhưng yêu trọn vẹn, tình nguyện dâng hiến cả con tim, một tình yêu thuần khiết nhất, thì dẫu dễ ai có được. Tuy phải rất lâu Quyên tỷ mới nhận ra được điều đó, nhưng tình yêu không phải thứ người ta dễ dàng cảm nhận được nên đây cũng là lẽ thường tình. Một người chưa bao giờ yêu, cũng không cắt nghĩa được tình yêu thì thử hỏi làm sao để họ biết đó là yêu. Người ta thường nói, khi mất đi một thứ gì đó là khi ta chân chính hiểu được ý nghĩa của thứ đó với ta. Câu này cũng rất đúng với Quyên tỷ. Yêu càng hận đan xen, hận có khi lại lấn lướt cả yêu, nhưng hận càng nhiều thì yêu càng sâu. Quyên tỷ không phải không biết, mà là cố tình lờ đi một chữ “yêu” trong lòng, vì hoang mang, vì hận thù, vì không muốn thừa nhận, và vì không muốn tổn thương. Tuy nhiên, cô giáo ta có nói lại một câu của Mác: “Hạnh phúc là đấu tranh.” Đúng vậy, không có đấu tranh thì không có hạnh phúc, không có thử thách thì tình yêu cũng chẳng thể lâu bền. Vậy nên, ta nghĩ đây có lẽ là thử thách cho Quyên tỷ trước khi nắm giữ được hạnh phúc của mình. Có đôi khi hơi cổ chấp, để hận thù lấn lướt, hay là yếu mềm, nhưng với ta dẫu sao tình yêu của Quyên tỷ vẫn là một tình yêu đẹp.

+ó hai điểm thích rồi, giờ thì đến điểm không thích nhé: Quyên tỷ đôi khi thật nhu nhược và thiếu quyết đoạn, cổ chấp. Điểm này thì điển hình là ở chương 9, chương 10 chắc nàng nào cũng biết. Hiểu rõ tất cả rồi mà vẫn cổ chấp, yếu đuối không muốn vấn hồi lại một đoạn tình, đó là điều ta không thích ở Quyên tỷ. Khi hiểu rõ tình cảm của bản thân và khi người mình yêu sắp rời xa mình thì lại thiếu quyết đoán, do dự không muốn giữ người ta lại, đây là cái không thích thứ hai. Không phải ta không hiểu tất cả những hành động này đều có nguyên do của nó, nhưng về cảm tính, ta vẫn thấy không thích vì có những người cũng như tỷ nhưng mạnh mẽ, quyết đoán hơn nhiều. Cũng vì cái này mà Quyên tỷ suýt nữa thì bỏ lỡ hạnh phúc cả đời của mình nên ta mới không thích.

- Giờ thì đến Sở Phong: Ta chả ghét Phong ca ở điểm nào cả, cái gì cũng thích nên không giống như Quyên tỷ, ta phân làm hai cái thôi nhé.

+ Đầu tiên là diện mạo: Danh hiệu “Ngọc diện thư sinh” đã nói lên tất cả. Đẹp! Cái này thì nam chính nào cũng có, và là điều kiện tiên quyết để một nhân vật trở thành nam chính. Vì một hoàn cảnh đặc biệt, anh đã phải cải nữ trang từ khi vừa sinh ra (tội nghiệp quá =.) nhưng điều đó không những che giấu mà còn phô bày ra vẻ đẹp hoàn mỹ như thiên tiên hạ phàm của anh, tăng mị lực vốn đã nhiếp hồn đoạt phách làm cho anh trở thành một công tử phong hoa tuyết đại nhưng cũng là miếng mồi béo bở cho những sắc lang.

Anh không thích người khác khen mình đẹp, vì lý do tất nhiên thứ nhất là anh là nam nhân, không nam nhân nào muốn được khen là đẹp cả. Lý do thứ hai là vì khi anh cải nữ trang, sắc đẹp này của anh suýt nữa đã làm hỏng cả một đời nam nhi của anh bởi 1 tên sắc lang ven đường. (Hừ! Tức quá!). Thành kiến của anh với nữ nhân có lẽ cũng từ đó mà sinh ra. Vì phần nữ nhân từ bé nên đương nhiên anh cũng được học cầm kì thư hoạ, nữ hồng trù nghệ cho xứng với danh tiểu thư khuê các nhà danh gia vọng tộc, vậy nên anh quan niệm nữ nhân thì phải ở nhà giúp chồng dạy con, không được bước ra khỏi phòng chứ đừng nói đến chuyện bốn ba làm ăn buôn bán. Thứ hai, bản thân anh phải phần nữ trang, lại chịu sự quản thúc của mẫu thân nên anh luôn nghĩ nữ nhân thực phiền phức. Thứ ba, tuy phần nữ trang nhưng anh vẫn là nam nhân, nhu cầu sinh lý là tất yếu nên vẫn thường phần hồi nam trang đến nơi phong hoa tuyết nguyệt (lầu xanh ^^). Thằng bạn ta nó bảo con trai nhìn phụ nữ đẹp mà không nổi lòng dục vọng ham muốn thì có hai loại, thứ nhất là bất lực, thứ hai là gay. Vậy nên nhu cầu này của anh ta không có ý kiến, với lại nam chính nào chả háo sắc, thế nên điểm này bỏ qua. Anh không tin vào tình yêu cũng là từ chuyện này mà ra. Với diện mạo xuất chúng, anh đã gặp và “thưởng thức” không ít danh hoa phổ kỹ, ai cũng nói là yêu anh trong khi ngay ngày hôm sau đã ngã vào vòng tay của nam nhân khác. Hơn nữa, mấy ai tin chữ “tình” của gái thanh lâu là thật bao giờ đâu. Vậy nên, qua “kinh nghiệm” tình trường bấy lâu, anh rút ra kết luận tình yêu là thứ nhảm chán và giả dối. Nói là có kinh nghiệm tình trường thế thôi chứ Phong ca chả hiểu yêu là cái gì đâu nên vẫn được coi là một người ngây thơ (cái này ta thích nè ^^). Diện mạo của anh đẹp thật, nhưng người con gái anh yêu cũng đẹp chả kém, hơn nữa trong mắt nàng không quá coi trọng vẻ bề ngoài nên dù đẹp cũng chưa chắc sẽ được yêu. Thế nên diện mạo chỉ là yếu tố phụ thôi. Nhưng cũng từ diện mạo này mà gây ra không ít rắc rối cho anh, khởi nguồn của hiểu lầm là việc anh giả trang nữ nhân nên chuyện tình hai người mới đây đưa không rõ thế này.

+ Thứ hai là chung tình: Cái này thì khỏi nói, quá chung tình, và nam chính nào cũng thế (=.=). Tạm thời bỏ qua quá khứ oai hùng tung hoành ở phố hoa của anh, Phong ca một khi đã yêu thì rất chung tình. Từ chương 8 trở đi là các nàng đã rõ anh chung tình thế nào rồi ha. Chuyện với Tiểu Hoàn cũng thế, từ khi bắt đầu gặp Quyên tỷ thì trong anh không còn hình bóng của bất kì nữ nhân nào khác, rồi mọi người có nhớ lúc anh bắt gặp Quyên tỷ đang tắm không ạ, kiểm chế dục hoả khốn khổ nhưng đêm đó anh không có đi trên hoa ghẹo nguyệt hay ghé phố thanh lâu đâu. Điều này chứng tỏ người người con gái mình yêu, anh không ham muốn bất kì nữ nhân nào khác. Điểm này đã là quá chung tình rồi. Thứ hai, tình yêu của anh sâu sắc và cao cả, không bá đạo cưỡng ép, cũng không ích kỉ chỉ nghĩ cho riêng mình. Tuy rằng thứ tình cảm giản dị không ham muốn nhiều của anh cũng khiến trắc trở giữa hai người nhiều hơn nhưng nó vẫn rất đẹp. Rời xa người mình yêu, tuy thống khổ khôn cùng nhưng vì nghĩ cho người ấy mà anh chấp nhận buông tay. Khi đã hiểu mình yêu Quyên tỷ, anh chưa một lần nào dùng vũ lực để cưỡng ép, cũng không bá đạo chiếm làm của riêng. Khi Quyên tỷ hận và muốn giết anh, anh tuy đau nhưng vẫn quyết định chấp nhận. Chỉ cần là ý muốn của Quyên tỷ, anh đều chấp nhận mà không cần biết đó có phải là Quyên tỷ thực lòng muốn vậy không, đó là không ích kỉ chỉ nghĩ cho riêng mình mà luôn hướng đến người mình yêu. Khi biết Quyên tỷ thực sự bỏ độc vào rượu, tất cả còn lại trong anh chỉ là đau thương cùng tuyệt vọng không cùng, đó là vì anh yêu đã quá sâu sắc, sâu đến mức không cứu vãn được nữa, không từ bỏ được nữa, thậm chí anh còn nói nguyện chết trong tay của Quyên tỷ chứ không phải ai khác. Tình cảm của anh, vì nó là tình cảm của người chưa yêu bao giờ nên rất mới mẻ, cũng trong sáng thuần khiết, không bị vấy bẩn bởi bất kì ham muốn hay ý nghĩ xấu xa ích kỉ nào, đơn thuần mà cao cả. Nhưng không phải như thế là anh không sai, yêu mà không có dũng khí cùng quyết tâm để chiếm đoạt thì tình yêu đó vẫn chưa đủ mạnh mẽ, chưa đủ sâu sắc. Anh chỉ nghĩ cho Quyên tỷ bất chấp đó là thật hay giả cũng không hẳn là tốt, vì lý do này mà hai người hiểu lầm lẫn nhau để rồi phải dẫn vật thống khổ trong một thời gian dài. Dù sao cái gì cũng có hai mặt của nó, vậy nên ta cũng hãy thông cảm ột người thiếu kinh nghiệm yêu như anh. Với lại, nếu ngay từ đầu tình cảm của anh đã quá hoàn thiện, không có thiếu sót nào thì ta nghĩ hạnh phúc của anh cũng chẳng dài lâu. Vì nó thiếu sót, chưa hoàn thiện nên anh mới cần đấu tranh, cần cố gắng, cũng từ đó mà biết quý trọng nó hơn. Kết quả chẳng phải chúng ta được chứng kiến một khung cảnh lãng mạn, ngọt ngào của hai người ở cuối chương 10 đó sao.

Trên đây là phần cảm nhận của ta về hai người, còn giờ ta xin giải thích về hành động cũng như diễn biến tình cảm của cả hai nhé. Tuy chỉ là ý hiểu của ta thôi, nhưng ta hy vọng qua đây mọi người phần nào cũng hiểu được hai người họ.

+ Phong ca cưỡng ép Quyên tỷ thành hôn: Có lẽ vì lý do này mà Phong ca bị mọi người ném đá sỉ vả nhiều

nhất (tất nhiên đó là khi mọi người chưa hiểu tình cảm của Phong ca ^^). Và ta xin biện hộ cho hành động đó như sau: thứ nhất là vì anh đang tức giận, tâm tình không tốt dễ dẫn đến mất lý trí, phân tích sự việc không đúng đắn, dễ dẫn đến sai lầm trong hành động. Thứ hai, vì anh không hiểu cái gì là yêu. Lý do này nghe như không liên quan gì nhưng thật ra lại là nguyên do chính cho hành động này. Vì không hiểu cái gì là yêu nên anh không biết ý nghĩ mạnh mẽ muốn chiếm đoạt Quyên tỷ là xuất phát từ đâu, vậy nên anh đã bắt tỷ ấy thành hôn với mình bằng vũ lực, đây cũng là kiểu chiếm đoạt nguyên thủy nhất, gần như là do bản năng của con người hình thành. Vì không hiểu yêu là gì, nên theo bản năng anh đã ép buộc Quyên tỷ mà không phát hiện ra phương thức này là sai lầm và không khôn khéo. Cũng như chúng ta hồi bé, mỗi khi thích thứ gì thì muốn có cho bằng được mà không nghĩ ra cách nào có được cho khôn khéo nên chỉ toàn khóc nhào đòi bố mẹ. Phong ca cũng vậy, đối với tình yêu, anh chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện nên hoàn toàn hành động theo bản năng và tình cảm. (Người ta thường bảo khi mới yêu mỗi chúng ta đều là một đứa trẻ mà ^^)

+ Phong ca quyết định rời đi Quyên tỷ, không muốn gặp lại nữa: Cái này thì phải thông cảm cho anh, bị người mình yêu hận đến muốn giết chết mình như vậy mà tiếp tục ở chung thì có ích gì. Ở ngay cạnh nhau mà không thể chạm vào nhau, không thể cảm nhận tình cảm của nhau là khoảng cách xa vời đau khổ nhất của con người, vậy nên anh chấp nhận ra đi, dù rằng anh cũng đau khổ không kém nhưng thà thế còn hơn là ngày ngày chứng kiến Quyên tỷ hận mình rồi rơi lệ. Không gặp lại nữa, thì như anh có nói là vì anh nghĩ Quyên tỷ muốn thế. Tuy lúc sau Quyên tỷ nhận ra mình muốn có anh bên cạnh nhưng lại không chịu nói cho anh biết, không đến tìm anh, không cho anh cơ hội giải thích nên anh cũng bất lực, chẳng làm gì được. Và hơn cả, có lẽ là vì anh đã quá tuyệt vọng. Ngày anh bị thương, Quyên tỷ cũng đã hạ độc vào rượu muốn giết anh, thế nên đau khổ cùng tuyệt vọng đã khiến anh không thể nào ở bên Quyên tỷ được nữa. Tổn thương trong lòng quá lớn nên anh cần thời gian và không gian để làm nó dịu lại, để bình tâm suy nghĩ và chờ vết thương liền da.

+ Quyên tỷ không tin Phong ca yêu mình: Cái này chắc cũng không cần phải nói nhiều thì mọi người cũng hiểu nhỉ. Trước, vì hạnh động cưỡng ép thành hôn của anh mà Quyên tỷ hận anh thấu xương, luôn nghĩ Phong ca kết hôn với mình đơn thuần chỉ vì lợi ích cá nhân. Vậy nên, khi anh nói yêu mình, Quyên tỷ không tin đó là sự thật vì chính anh cũng bảo anh không tin. Và hơn cả là một khi đã bị tổn thương thì con người ta không muốn tin tưởng thêm một lần nữa. Nói chính xác ra, Quyên tỷ sợ phải thừa nhận điều đó, tin rằng anh yêu mình vì sợ phải thất vọng, đau khổ thêm lần nữa. Không phải không muốn tin, mà là nếu tin nhưng đó lại là lừa gạt thì thật đáng sợ.

+ Quyên tỷ sau khi hiểu hết mọi việc, giải toả hiểu lầm, biết Phong ca yêu mình nhưng lại cố chấp không muốn gặp lại anh, không muốn vấn đề sự việc: Vì nghĩ mình không xứng! Phải, khi biết Phong ca yêu mình và luôn nghĩ mình như vậy, Quyên tỷ nghĩ tình cảm của mình thật hèn mọn, nhỏ bé, bản thân thật ích kỷ xấu xa, không xứng đáng đứng bên cạnh anh nên không muốn đi gặp. Vì đã thương tổn anh, vì đã làm anh tuyệt vọng nên không muốn phải đối mặt với anh lần nữa. Biết rõ tình cảm của bản thân nhưng lòng ân hận cùng tự trách đã khiến Quyên tỷ trù trừ do dự khi quyết định đưa tay ra vấn đề lại tất cả. Và một điều nữa, là vì tỷ ấy chỉ nghĩ theo ý nghĩ bản thân mà không để tâm đến cảm nhận của anh, suy nghĩ xem anh sẽ thấy thế nào với quyết định của mình. Vậy nên phải mất một đêm dài tỷ ấy mới “thông” được và chạy ra bến tàu giữ anh lại.

Xong phần giải thích. Ta không biết mình có bỏ sót phần nào không, nếu có thì mọi người cứ nói, ta sẽ tiếp tục giải đáp.

Nếu mọi người nói truyện này không cảm động thì chắc ta sẽ tức giận lắm đấy. Tuy rằng, nó không khiến ta rơi lệ nhưng ta vẫn thấy nó có những đoạn thực cảm động làm ta phải đau lòng. Khi con người ta đau khổ cũng không nhất thiết phải biểu thị bằng nước mắt, điển hình là ta. Từ năm ta lên lớp 6, ta đã không hề khóc bất kỳ một lần nào trước bất kỳ sự việc nào. Cho dù là một câu chuyện đau lòng, một bộ phim hay cuộc tình cảm động, một bi kịch, một cái chết tang thương, một sự hành hạ về thể xác hay tinh thần trong một bộ truyện ngược ... tất cả chỉ đổi lại là một bộ mặt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc của ta. Có người nói ta vô tình, cũng có người bảo ta máu lạnh, không có trái tim, không biết đồng cảm. Ta không quan tâm đến điều đó, vì chỉ mình ta biết lúc đó trái tim mình nhói đau thế nào, chỉ là ta kìm chế không bộc phát ra thôi. Vì một lời hứa với một người, ta đã quyết tâm không khóc nữa và mạnh mẽ hơn, thế nên ta không cho phép mình rơi lệ trước những sự việc như vậy. Đọc truyện này cũng vậy, khi edit đến gần cuối chương 8,

mặt ta vẫn lạnh tanh vô cảm, nhưng trong lòng đã ẩn ẩn đau rồi. Cách viết đơn giản, không hoa mỹ màu mè, cũng không sâu sắc khó hiểu nhưng tác giả Cung Sơn Thiển vẫn khiến trái tim chúng ta phải rung lên cảm động. Đây cũng là điều ta thích ở truyện này, cái đẹp không che lấp bởi sắc diện màu mè hoa mỹ là cái đẹp chân thật nhất. Ngoài ra, nó cũng giúp ta khảo nghiệm rất nhiều điều ta chưa hiểu về tình yêu: tình yêu biến chúng ta thành những kẻ ngốc, hay lúc mới yêu chúng ta đều là đứa trẻ, yêu thì phải mạnh mẽ mà chiến đoạt, phải biết đấu tranh đến cùng, phải quan tâm đến suy nghĩ tình cảm của cả hai, Nhiều và rất nhiều nữa, nó giúp ta hiểu thêm nhiều lắm. Vậy nên, ta quyết định viết bài này để trải lòng mình ra, cũng là bày tỏ tình cảm của ta với bộ truyện “*Hồng Trang tình lang*”.

Lời cuối, cảm ơn mọi người khi đã bớt chút thời gian đọc đến tận đây. Chân thành cảm ơn những ai đã chịu lắng nghe ta, với ta đó là điều đáng quý không gì bằng. Ta không yêu cầu mọi người phải ment hay gì cả, chỉ cần lắng nghe thôi ta cũng vui rồi. Đó là lý do vì sao ở nhà ta chả nhiều người ment mà ta vẫn vui và làm tiếp, vì ta biết vẫn có nhiều người đang xem những gì ta làm, nhìn thành quả công việc của ta nên ta phải tiếp tục cố gắng để cảm tạ họ, để không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Một lời cảm ơn chân thành nhất gửi đến tất cả những người ủng hộ ta và theo dõi blog của ta trong thời gian qua! ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-trang-tinh-lang>